உ

சிவமயம்

திருநெல்வேலிக் கோடகநல்லூர்

ஸ்ரீ சுந்தரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

சிவாநுபவரஸமஞ்சரி

கல்லிடையூர் வித்வான்

சிதம்பரநாதக்கவிராஜரவர்கள்.

முன் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த பிரதிக்கிணங்க

திருநெல்வேலி

மேற்படி சுவாமிகள் மாணாக்கர்

மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

மேற்படி சுவாமிகள் மாணாக்கர்

பஜனை கோ. சிதம்பரம்பிள்ளையால்

திருநெல்வேலி;

யூனியன் சென்றல் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

இரண்டாம் பதிப்பு.

இதன் விலை அணா 12

1904.

குரோதி௵

பிரகரண அட்டவணை

சுவாநுபவரசமஞ்சரி

ஸ்ரீசிவாயபரமகுருவேநம:

கடவுள் வணக்கமும் அவையடக்கமும்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

சகமுதற் பொருளாய்த் தெரிவதற் கரிதாய்
தனிநிலைத் தேவர்க்குந் தேவாய்
சுகவடி வான சொரூபத்தைப் பணிந்து
தொன்மறை நான்கிற்கு மெட்டா
அகம்பதப் பொருளை யநுபவ ரசமஞ்
சரியினி லமைவுறச் செய்து
ககனம தளத்த லெனப்பெரி யோர்முன்
கழறவென் கருத்துமுன் னியதே

முதலாவது

பஞ்சகோசாநுபவ முரைத்த பிரகரணம்

அன்னமயகோசமுதலிய பஞ்சகோசவிசாரணை

ஸ்தூலதேகமாகிய இரத்தமாம்சாதிகளை அணு அணுவாகப் பிரித்து, அந்த அணுக்களையும் அதிநுட்பமான அணுக்களாகப் பார்க்கில், ஸ்தூலந் தோன்றாமல் அநிணிரோகை போன்ற ஆகாயாநுபூதி தோன்றும். அவ்விருத்தியே அன்னமயம். அதிற் பிரதிபலித்து விளங்கிய சைதந்நியமே அன்னமயன். அவ்விருத்தியையும் அச்சைதந்நியத்தையும் ஒன்றுபோற்றோன்றுவித்த அகங்காரமே அன்னமயகோசம் என்னப்படும்.

அவ்வகங்காரவிருத்தியை அவ்விடத்திற்றனே நிஷேதிக்கில், அந்த இரேகையுந்தோன்றாமல் அந்த இரேகையின் ஆகாரமாகச் சலனதருமமாத்திரமுடையதாக ஒரு விருத்தி தோன்றும். அவ்விருத்தியே பிராணமயம். அதிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியமே பிராணமயன். இவ்விரண்டையும் ஒன்றுபோற்றோன்றுவித்த அகங்காரமே பிராணமயகோசம் என்னப்படும்.

அவ்வித சலனுகாரத்தை வியாபித்ததாயும், சங்கற்ப சல்னரூபமாயும், அநுபவத்துக்கு வருகிற விருத்தியே மனோமயம். அதிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியமே மனோமயன். இவ்விரண்டையும் ஒன்றுபோற்றோன்றுவித்த அகங்காரமே மனோமயகோசம் என்னப்படும்.

அவ்வித மனோமயத்தைத் ததாகாரமாய் வியாபித்து, அவ்வாகிருதியைத் திரிசியமாக விளங்குவிக்கின்ற விருத்தியே விஞ்ஞானமயம். அதிற்பிரதிபலித்தசைதந்நியமே விஞ்ஞானமயன். இவ் விரண்டையும் ஏகாகாரமாகத் தோற்றுவித்த அகங்காரமே விஞ்ஞானமயகோசம் என்னப்படும்.

மேற்சொன்ன நான்கு கோசத்திலும் அகங்காரமானது அங்கங்கே தாதான்மியப்பட்டிருந்ததில், அபவாதத்தில் அதனின் தாதான்மியம் நீங்கி எல்லாவற்றின் திருப்திரூபமாமாயும், இஃது ஆனந்தமென்று முன்னிலைக்கொள்ளாமலும் இருக்கின்ற விருத்தியநுபவமே ஆனந்தமயம். அதிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியமே ஆனந்தமயன். இவ்விரண்டையும் ஏகாகாரமாகத் தோற்றுவித்த அகங்காரமே ஆனந்தமயகோசம் என்னப்படும்.

இவ்வித திருப்திரூபமாயுள்ள ஆனந்தமயகோசமானது ஜகத்சத்தாசூந்நியசுழுத்திரூப கேவலாநுபூதியைச் சங்கற்ப சத்தாரகிதமாகக்கொண்டு, தனதுஸ்பூர்த்தியற்று தான் இல்

லாததாக விளங்கிநிற்க, விழித்தபின் தன் சங்கற்பாம்சத்தால் இலயரூபமான தனது ஸ்திதிராசத்தையடைய, அவ்வநுபூதி அகங்காரியின் விவகாரத்திற்கண்ட நாமரூபங்களுடைய வஸ்துவுக்குட்பட்டதாகக் காணப்படாததினுல், அவ்வநுபூதியில் தனது சங்கற்பாம்சத்தால் தெரியாமையை ஆரோபிக்க, அவ்வவஸ்தையே அஞ்ஞாநுபூதியாம்.

அவ்வஞ்ஞாநுபூதியில் ஆனந்தமயன் விவகாரத்தால் அடங்கி நின்றிடினும், விளங்கிடத் தெரிவான். அவ்வஞ்ஞானஞ்சடமானதால் தானே விளங்கத்தகாதது. கூடஸ்தன் நிருவிகாரி ஆனதால் அவனைச் சாரவும் வல்லமையுடையதாகாது. சிதாபாசனுல் விளங்கியதா என்னில், அவ்வவஸ்தையிற்றானே அவ்வாவரணநுபூதி விளங்கிடவேண்டும். அங்ஙனம் விளங்கிடில் அவ்விளங்குதல் அக்காலத்திலுள்ள அநுபவமானதால், அவ்விளங்குதல் அவ்வநுபூதியிலிருக்க ஆவரணம் சாரவல்லமையுடையதாகாது.

மேலும், விவகாரத்தால் அஞ்ஞானம் விளங்குவதால், சாக்ஷியை முன்னிட்டே விளங்கவேண்டும். அவ்வித சாக்ஷியும் சித்தாயிருக்கவேண்டும். அச்சித்தும் தானாகவே சித்திக்கவேண்டும். அவ்வித சித்தானதான் விருத்தியிற் பிரதிபிம்பிக்க, விருத்தியின் ஏகதேசாம்சமான சங்கற்பத்தாற்றோன்றிய பஞ்சகோசத்தையும் அபிமானித்து, விருத்தியின் ஏகதேசாம்சமான சித்தத்தால் ஆலோசித்து, விருத்தியின் ஏகதேசாம்சமான புத்தியால் நிச்சயித்து, விருத்தியின் ஏகதேசாம்சமான அகங்காரத்தால் அகங்கரித்து, விருத்தியின் ஏகதேசாம்சமான இலயத்தால் இராவின் இலயத்தை, விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனது விளங்குதலால், சிதாபாசன் தன்னைச் சடனுகக் கொள்ள, அக்கொள்கையில் சிதாபாசன் ஞானரூபியானதால், அவனையும் அச்சடமான அஞ்

ஞானம் சார உபகாரப்படமாட்டாது. அதில் அஞ்ஞானமென்ற சங்கற்பம் மனதைச் சார்ந்ததாலும் சங்கற்பிக்கப் பட்டதை அவிவேகத்தால் இஃது அஞ்ஞானமென்ற நிச்சயத்தன்மை புத்தியைப்பற்றினதாலும் அவ்விதமாய் ஒன்றுந் தெரியாமல் தூங்கினேனென்று முந்திய அநுபூதியை இழுத்துச்செல்லுகின்றது சித்தத்தைப் பற்றினதாலும் தன்னுள் அடங்கிய பஞ்சகோசமுடைய மூன்றவஸ்தைகளையும் இம் மனம் புத்தி சித்தமென்ற மூன்றின் உதவியால் நான் என்றது அகங்காரத்தைப் பற்றினதாலும், அவ்வகங்காரம் அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயம் அஞ்ஞானம் இவைகளை, அக்கினி இரும்பை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்ததுபோல், வியாபித்திருப்பதால் அக்கினியானது எப்படி இரும்புக்கு வேறோ, அப்படியே அவ்வகங்காரமும் கோசாதி ஆறுக்கும் அப்புறப்படத்தகும்.

அவ்வித அகங்காரமும் சடமானதால் தானே சித்திக்கத்தகாதது. சிதாபாசனால் சித்திக்குமென்னில் சிதாபாசன் விருத்தியன்றிச் சித்திக்கத்தகான். இவ்விருத்திக்கும் சிதாபாசனுக்கும் காரியகாரணம் நிரூபிக்கத்தகாது. நிரூபித்திடில் அந்நியோந்நியாச்ரயதோஷ நேரிடும். சிதாபாசனையே தனக்குத் தானே காரணமெனஒப்பினால், ஸ்வாத்மாச்ரயதோஷம் வர நேரிடும். கூடஸ்தனைக் காரணமாக ஒப்பினால், கூடஸ்தன் சத்தாகிய சிதாபாசனுக்குக் காரணமா? அல்லது அசத்தாகிய சிதாபாசனுக்குக் காரணமா? அசத்தாகிய சிதாபாசனுக்குக் காரணமென்னில், இல்லாததான முயற்கொம்புக்கும் காரணமாகத் தெரிவான். சத்தாகிய சிதாபாசனுக்குக் காரணமென்னில், சத்தின்பொருட்டுக் காரணத்வங்கூடாது. அவ்வித சிதாபாசன் சின்மாத்திரமாகச் சத்தா? பிரதிபிம்பமாத்திரமாகச் சத்தா? சின்மாத்திரமாகச் சத்தெனில், நிருவிகார கூடஸ்தனைத் தவிர சிதாபாசன் இல்லாதவனாவான்,

பிரதிபிம்பரூபமாகச் சத்தெனில் பிரதிபிம்பமானது தோன்றி யது ஆனதால் இல்லாததே தோன்றவேண்டும். தோன்றிடி னும், பிம்பத்துக்கு வேறென்னில் பிம்பமின்றி விளங்கிடவே ண்டும். பிம்பமே பிரதிபிம்பமாக விளங்குகிற தென்னில் பி ரதிபிம்பமாகத் தோன்றுகின்றதா? அல்லது பிரதிபிம்பமாக இருக்கின்றதா? தோன்றிடில், சுத்தி இரசதம் போல், தோ ற்றிய அம்சம் பொய்யெனப்படும். பிம்பமே பிரதிபிம்பமா னதென்னில்; பிரதிபிம்பமாகுங்காலத்தில் பிம்பத்துக்கு நா சமும் உபாதிநாசகாலத்தில் பிரதிபிம்பத்துக்கு நாசமும் வ ந்து இரண்டும் சித்தியாமற்போய்விடும். மேலும் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களால் கூடஸ்தனிடத்தில் நிருவிகாரத்தன் மை அசங்கத்தன்மை இரண்டும் அவன் சித்தானதால், சித் தமாயிருக்கின்றது. காரியோற்பத்தி சித்திக்கவேண்டுமானு ல் காரணம் சங்கியாயும் விகாரியாயுமிருக்கவேண்டும். அ த்தன்மை அவனிடத்திற் காணப்படாததினாலும், அவ்வநுபூ தியில் ஞானஞானம் அகங்காராதி அநுபவிக்கப்படாததினு லும், ஞானஞானமில்லாத விடத்தில் சிதாபாசன் இல்லா தவனுகின்றான் ஆனதாலும், கூடஸ்தன் இல்லையென நி ஷேதிக்கத்தகாதவன் ஆனதினுலும் சுருதி யுக்தி அநுபவங் களால் கூடஸ்தனைத்தவிரக் காரியவஸ்து வேறுகாணப்படா ததினுலும், அக்கூடஸ்தன்தானுகவே அநுபவத்திற்கு வருவ தினுலும், அவ்வித கூடஸ்தனை தன்னிடத்தில், ஆறுகோ சமாவது அததின் தாதான்மியமாவது கிடையாது. அகங் காரதத்துவத்துக்கு ஐந்து கோசத்தின் தாதான்மியம் ஒத்தி டினும், ஆறுவதான கோசத்தில் தாதான்மியம் கிடையாது. அகங்காரதாதான்மியம் ஆறுவதுகோசத்தில் இல்லாவிடில், அகங்காரியும் இல்லாதவனுவான். அகங்காரி இல்லாவிடில், அபிமானியும் இல்லாதவனுவான். அபிமானி இல்லாவிடில், அபிமானமும். இல்லாததாகவே சித்திக்கும். அபிமானஞ்சித் யாத விடத்தில், அஞ்ஞானமுதலியயாவும் இல்லாதவையா

கிவிடும். அஞ்ஞானமுதலியயாவும் இல்லாவிடில், சிதாபாசன் முக்காலத்திலும் இல்லாதவனாவான். இவ்வித மனனத்தால் சுருதியின் அபிப்பிராயப்படி ஆன்மாவை உள்ளபடிதெளிய, நான்கு கோசத்தைப்பற்றி அகங்காரத்துக்கு ஆனந்தமயகோசமென்றும், நிரகங்காரரூபமான கூடஸ்தனைத் தானாக அறியாததினால், சிதாபாசனுக்கு அஞ்ஞானமென்றும், அவ்வித அஞ்ஞானத்தால் அவன் வியாப்தனென்றும் சாமானிய விவேகத்தால் அதற்குத்தகுந்த சுருதி யுக்தி அநுபவங்களினாலும் அநுபவிக்க, கூடஸ்தனான சாட்சியே தானென்றும் அச்சாட்சியநுபவத்தால் ஜாக்கிராதி இரண்டவஸ்தையும் மூன்று மவஸ்தையிலடங்கி அம்மூன்று மவஸ்தையான ஜகத்சத்தாசூநிய ஆவரணவிருத்தியில் மாத்திரம் பிரதிபிம்பித்தவன் கூடஸ்தசைதந்நியமானதாலும் அவ்வாவரணம் விருத்தியைப்பற்றியதானதாலும் அவ்விதவிருத்தி சாட்சியான தன்னையே முன் ஆவரணத்தோடுக்கூடியிருந்தவனாயும் ஞானபலத்தால் சாட்சியாய் விளங்குகின்றவனாயும் அறிந்து இவ்வாவரண விருத்தி சிதாபாசனாற் கற்பிக்கப்பட்டதேயன்றி, அவ்வவஸ்தையில்உள்ளபடி ஆவரணமில்லையெனத்தெளிந்து, அவ்வாவரணம் இல்லாததினால், சாட்சிதருமமும் இல்லையென நிஷேதியாமல்நிஷேதித்து, இவ்விதசாட்சிதருமமும் சிதாபாசனுக்குஅகங்காரதாதான்மியத்தால்வந்தசாட்சிஞானதாதான்மியமென்று தெளிந்து, நிருவிகாரகூடஸ்தன் மாத்திரமாய் அகம்பதத்தின்பொருளை அநுபவியாமலநுபவிக்க, பஞ்சகோச சோதனையாற்கிடைத்த அதிஷ்டானப்பொருள் உள்ளபடி விளங்கிடும். அப்பொழுது அவ்வதிஷ்டானமான தன்னைத் தவிர ஞானஞானரூபமாயுள்ளஷட்கோசங்களும் முக்காலத்திலுமில்லையென்று அதிஷ்டானமாத்திரமாய் அநுபவியாமலநுபவிக்கப்படும்.

முற்றிற்று

இரண்டாவது ஜகத்தைப்பூதப்பகுப்

பாகப்பிரிந்தபிரகரணம்

மிருந்தகாமமுடையவர்கள் ஙவங்வமாயுள்ள விஷயவிங்யர்ச்விசேஷங்களால், எப்படி சுகக்கடலிலாடுகின்றார்களோ, அப்படியே பங்கிவிசேஷமுடையசமாதிகளால் பிரமநிஷ்டர்களும் ஆன்மாநுபவானந்தக் கடலிலாடுகின்றார்கள்.

எப்படியெனில் அணுவாதிமேருவந்தமான சகலபௌமங்களையும் பூமியின் விகாரமாகஅறிந்தால், அப்பூமியும் அணுமுதல் மேருவரை அவயவாவயவியாக விளங்கவேண்டும். ஆனால் அப்புவின்சேர்க்கையன்றிக்கூடாது. அப்பூமியில் அப்புவின்சேர்க்கையை ஆலோசிக்குங்காலத்தில், பிருதுவியென்பது அணுபரிமாணமுடையதாயும் மஹத்பரிமாணமுடையதாயும் இருவகையாகக் காணப்படுவதால், அவ்வித பிருதுவிக்கு இருவகையாயுள்ளபரிமாணங்களுஞ் சுபாவமா, அல்லது ஒருபரிமாணமேசுபாவமா: இருவகையுஞ்சுபாவமென்னில்: அவ்விரண்டும்பரஸ்பரவிரோதியானதால் சித்திக்கத்தகாது. அதில் ஒருபரிமாணஞ்சுபாவமென்னில் மற்றொருபரிமாணம் அப்பூமியிற் காணமலேயிருக்கவேண்டும். அல்லது ஒரு பரிமாணம் காரணசுபாவமுடையது மற்றொருபரிமாணம் காரிய சுபாவமுடையதென்னில்; அணுபரிமாணம் காரணமா? மஹத்பரிமாணம் காரணமா? மஹத்பரிமாணம் அவயவியானதால் எவர்களாலும் காரணமாகக்கூறத்தகாது. அணுபரிமாணம் காரண மென்னில் காரியமான மஹத்பரிமாணத்துக்கு ஒரு அணுபரிமாணமே காரணமா, வெகு அணுபரிமாணமேகாரணமா; ஒருஅணுபரிமாணமே காரணமென்னில் காரியமும்அணுவாகத் தெரியும். வெகு அணுபரிமாணமே காரணமென்றால் வெகுவாக இருக்கின்ற அணுக்களுக்குச்சேர்கை சலமன்றிக் கூடாது. மஹத்பரிமாணத்துக்குசலத்தின் சேர்க்கையேகார

மையானல், எவ்விடத்திற் சலத்தின்சேர்க்கை பூமியிற் காண வில்லையோ, அவ்விடத்திற் பூமிக்கு மஹத்பரிமாணத்தன்மை கிடையாது. இங்ஙன்மாயின் சீதஸ்பரிசமுடைய காற்றில் அதிசூக்ஷமமாய் அப்பு எப்படியநுபவிக்கப்படுகின்றதோ, அப்படியேமஹத்தாய்விளங்கிய பூமியிலும் அணுக்களின்சேர்க்கைவல்லமையாக விளங்கிய திரவசக்தியானதைப்பே சலமாக அநுபவிக்கப்படலாம்.

அவ்வித அநுபவத்தில் அப்புவைத்தவிர பிருதுவியின் அணுபரிமாணங்களாவது வேறிருக்கின்றதாக ஒத்திடில்; அவ்வணுக்கள் விஷயங்களாக வேண்டும்: விஷயீகரிக்கப்பட அதுகள் அணுக்களாகத் தகாது. நிர்விஷயங்களாயின்: அத்தலத்திலிருக்கின்றதாக ஒப்பத்தகாது. இங்ஙனமாயின் அப்புவைத்தவிரபிருதுவி வேறில்லை யெனத் தெளியவரும்.

இவ்வித அப்புவே பிருதுவியாகத் தோற்றக் காரணமேதென்னில்; தனது காரணமான அக்கினியின் உஷ்ணசக்தியால், தனது திரவசக்திஸ்தம்பிக்கப்பட அவ்விதஸ்தம்பனமே, சலமேஆலங்கட்டியானதுபோல்,பிருதுவியாகத்தோற்றிற்று.

மேலேசொல்லியபிரகாரம் எவ்விடங்களில்அப்புவுக்குப் பிருதுவியாய்த் தோற்ற வல்லமையிருந்திருக்கிறதோ, அவ்விடங்களிலெல்லாம் அக்கினிக்கு அநுப்பிரவேச மிருந்திருக்கவேண்டும். அவ்வித அக்கினியைத் தவிர சலம்வேறு வேறில்லையா? வேறாயிருக்குமானல் முன் திரவசக்தியைத் தனது உஷ்ணசக்தியால் ஸ்தம்பித்ததுபோல், முழுவதையும் ஸ்தம்பித்திடத்தெரிய, அப்புவேஇல்லாததாகத் தெரியும். இல்லாவிடில் பழுதையிற் றோன்றிய சர்ப்பம் பழுதையாக நசித்தபின் பழுதைமாத்திரமாவதுபோல், அப்புவையும் அக்கினிமாத்திரமாகவே சொல்லவேண்டும்.

அவ்வித அக்கினி தனது உஷ்ணசக்தியால் அப்புவின் திரவசக்தியைப்பிருதுவியாக விளங்கத்தக்கதாகவாவது, திரவசக்தியை நீக்கிப் பிருதுவி அப்பு இவ்விரண்டையு மில்லாததாகவே செய்யத்தக்கதாகவாவது, அப்புவின் திரவசக்தியைஅக்கினிவியாபிக்கவேண்டுமானால், அக்கினிக்கு சலனமன்றி அவ்விதவியாபகம் சித்திக்கத்தக்கதில்லை. அவ்விதவியாபகம் வாயுவாகச்சித்தித்திடில், பூமி சலத்திலும் சலம் அக்கினியிலுமாயடங்கிட அவ்வக்கினியும் தனது விகாரமான காரியசந்தையில்லாததினால் தனது காரணமான வாயுவாக சேஷித்திடத்தெரியும்.

அவ்வித வாயுவும் ஸம்யோகாந்தரமில்லாததினால் சலனமற்று ஆகாயமாத்திரமாகவே சேஷித்திடும். முன்சொன்ன ஜகம் உண்டாகவேண்டுமானால், வெளியை முன்னிட்டேயுண்டாக வேண்டும். அவ்வித நான்குபூதமுள்ள ஜகம் உண்டாகுமுன்னமே வெளியான ஆகாயமாத்திரமாக இருந்திடில், அவ்வித அரூபமான ஆகாயத்தில் நின்றும் ஆகாரமான ஸ்வரூபமுடைய ஜகம் உண்டாயிற்றென்று சொல்லக் கூடாது ஆகையால் ஆகாயத்தைத்தவிர ஜகம் வேறில்லவேயில்லை. இங்ஙனமாயின் தோற்றிற்றென்று சொல்லவேண்டும். தோற்றிடில் ஆகாயத்திற் றோற்றியதா? ஆகாயத்திற் சீவனிடமாகத் தோன்றியதா? ஆகாயம் ஜடமானதால் ஜகமாகத் தானே தோற்றாது. சீவனிடமாகத்தோற்றிய தென்னில்; அவ்விதசீவன் இந்திரியரூபனா, அந்தக்கரணரூபனா, அஞ்ஞானரூபனா, அல்லது இந்திரியம் அந்தக்கரண அஞ்ஞானம் இம்மூன்றோடுங்கூடியஅறிவா, அல்லது இம்மூன்றுக்கும் அப்புறப்பட்டசுத்தஅறிவா; க-வது இந்திரியமே சீவன்அவனிடமாக ஆகாயத்தில் ஜகம் கற்பிக்கப்பட்டதென்னில்; இந்திரியத்துக்கு விஷயமாகவிளங்கிய ஆகாயம் விளங்கமாத்திரஞ் செய்யுமேயன்றி, ஆகாயமென்றகற்பனைகூட அதில் விளங்கத்தகாது. மே

லும் மற்றநான்குபூதங்களை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்த் ஆகாயந்தைத்தவிர நான்கு பூதங்களும் வேறில்லை யென்றும் நான்கு பூதங்களும் உண்டாகவேண்டுமானல் ஆகாயமே காரணமாயிருக்கவேண்டுமென்றும், அரூபமான அவ்வாகாயத்தில் நின்றும் ரூபமுடையஜகம் உண்டாகத் தகாதென்றும், அவ்வாகாயந்தைத்தவிர ஜகம் வேறில்லவேயில்லையென்றும் நிருபித்ததுபோல, இவ்வாகாயமும்விளங்க வேண்டுமானல் இந்திரியமன்றிக் கூடாததினல் எவ்விடமாய் ஆகாயம்விளங்கிடினும், அவ்விடமாய் இந்திரியசத்தையும் இடைவிடாத் தன்மையாய் விளங்கவேண்டும் அங்ஙனம் இந்திரியசத்தை இடைவிடாததன்மையாய் விளங்கிடில், ஆகாயம் விளங்குதலைத்தவிர வேருயிருக்கின்றதென்று கூறப்படாது.

மேலும் நாமரூபங்களெல்லாம் வாசனரூபங்களானதால், அவ்வாசனை அந்தக்கரணத்தைச் சார்ந்ததால் இந்திரியத்தில் விளங்கிய வஸ்துக்களை, மனமானது நாமரூபமுடையதாக மாத்திரஞ் சங்கற்பித்திடும். அப்படியாகில் அவ்வித நாமரூபங்களுடையதாகவே அவ்வஸ்துக்களை இந்திரியம் விளங்குவித்திடத்தெரியும்,

இங்ஙனங் கூறியபிரகாரம் இந்திரியத்தின்விளக்கமே விரிவாய் விளங்கத்தெரிய அவ்விளங்குதலில் நாமரூபமில்லாததினல், ஆகாயமென்ற நாமரூபம் சங்கற்பமுடைய மனதாற்றேன்றி இந்திரியத்தினிடமாய் விளங்குகின்றதாகக் காணப்படுகின்றது,

ஆகையால் இந்திரியத்திற்றேன்றியது விளங்குதலும், மனதிற்றேன்றியது நாமரூபமுமாகலாம். அவ்விதவியாபகஇந்திரியவிளங்குதல் மாத்திரமாயுள்ள விளங்குதலில், மனதாற்கற்பிக்கப்பட்ட ஆகாயமென்றநாமரூபத்தன்மை இடைவிடாம

ல் நிறைந்திருந்தபோதிலும், அவ்விளங்குதல் மனோவிகார மான ஆகாயமென்ற நாமரூபத்துக்குட்பட்டதல்ல.

முன்சொன்ன பூதங்களை இந்திரியத்தைத்தவிர வேறில் லையென்று நிஷேதித்ததுபோல, இவ்விந்திரியவிருத்தியில் விளங்கிய வியாபகவிளங்குதலை மனதைத்தவிர வேறில்லையென நிஷேதிக்கத்தகாது: ஆகவே இந்திரியத்துக்கு இந்திரியமென்ற நாமரூபமாத்திரம் மனதின்சங்கற்பத்தைத்தவிர வேறில்லையெனச்சொல்லலாம். அவ்விதசங்கற்பரூபமான மனதின்விகாரத்தாற் றோன்றி இந்திரியத்தின் முன்னிலையாக விளங்குகின்ற நாமரூபங்களை, மனதின்சங்கற்பப்பிரகாரம் நிச்சயப்படுத்தும் புத்தியின்விளங்குதலென்ன, அப்பிரகாரம் ஆலோசிக்குஞ்சித்தத்தின்விளங்குதலென்ன, சொந்தமாகக்காட்டுந் திறமையையுடைய அகங்காரத்தின் விளங்குதலென்ன, இவ்வளவு விளங்குதலும் வியாபகமாகிய இந்திரியவிளங்குதலில் மனதாற் கற்பிக்கப்பட்ட நாமரூபங்களை முன்னிட்டிருந்தபோதிலும், நாமரூபம் கற்பிதமானதுபோல புத்திசித்தம் அகங்காரம் இவைகளின் விளங்குதல், கற்பிதமாகத்தகாது: ஆனால் சங்கற்பரூபமான நாமரூபத்தை முன்னிட்டுவந்தவிவகாரங்களை நிச்சய ஆலோசனைசொந்தத்தன்மை இவைகளாகத் தோற்றிய சங்கற்பமாத்திரம் கற்பிதமாகலாம். அப்படியே மனதுக்கு மனமென்றசங்கற்பத்தன்மை மாத்திரம் கற்பிதமாகுமேயன்றி, அதின்விளங்குதல் கற்பிதமாகத்தகாது.

இவ்விதமனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமிவ்வளவும் சங்கற்பவிஷயங்களன்றி விளங்குதல்மாத்திரம் சத்தியமாயின், முன் இந்திரியத்தில் விளங்கிய வியாபக விளங்குதலைத்தவிர வேறுவிளங்குதல் பேதமுடையதாகச் சங்கற்பிக்க இடமில்லாததால், பூதபௌதிகமுதல் அகங்காரம் வரையிலுந்தோ

ற்றிய சகல ஜகமும் விளங்குதலைத்தவிர வேறில்லையென்று அநுபவிக்கவரலாம்.

சுழுத்தியில் அவ்விளங்குதலுமில்லாததினால் இந்திரியம் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமாகிய இவைகளாற்றவிடம் அந்தக்கரணமானதால், அவ்வந்தக்கரணமே விளங்குந்தன்மையுடையதாகக்காணப்படுவதால், அவ்வந்தக்கரணமான விளங்குதலைத்தவிர மேற்சொன்ன ஜகம் வேறில்லையென்னில், அச்சுழுத்தியில் அந்தக்கரணமில்லாவிடினும் அஞ்ஞானமிருக்கின்றதாகவே ஒப்பவேண்டும்: எங்ஙனமென்னில், சுழுத்தியில் அந்தக்கரணமில்லாததினால் விளங்குதலில்லையென்று சொல்லவேண்டுமானால், அவ்வந்தக்கரணமில்லையென்று விளங்குவிக்க ஒருவிளங்குதல் அகத்தியம் எவர்களும் ஒப்பவேண்டும் அவ்வித விளங்குதல் சுழுத்தியில் அஞ்ஞானரூபமாய் விளங்குவதால், அவ்விளங்குதலும் அஞ்ஞானத்தைத்தவிர வேறாகக்காணப்படாததினாலும், சகலரும் விழித்தபின் ஒன்றுந்தெரியாமற்றூங்கினேனென்று சுழுத்தியின் அஞ்ஞான அநுபவத்தை அநுபவமாகச் சொல்வதினாலும் அவ்விதகாரணமான அஞ்ஞானத்தைத்தவிர மேற்சொல்லிய அந்தக்கரணாதிகளுக்குச்சுழுத்தியில்வேறுகாரணங்காணப்படாததினாலும், அஞ்ஞானத்தைத்தவிரஜகம்வேறில்லையென்றுவரநேரிட அவ்வித அஞ்ஞானமும் விளங்குதலினாலேயே விளங்கவேண்டும் அந்நிலத்தில் விளங்குதல் ஒப்புதலாகிவிடில் அஞ்ஞானமிருந்ததாகக்கூறத்தகாது. அஞ்ஞானமென்றபெயர் விளங்குதலினில்லாமைரூபமானதால், விளங்குதலிருக்குமிடத்தில் விளங்குதலினில்லாமையாகிய அஞ்ஞானமிருக்கின்றதாக ஒப்புவதற்குச் சரியாகநிரூபிக்கத்தகாததினால், விளங்குதலேயிருந்ததென்று வாதிக்கப்படாத யுக்தியநுபவங்களால் ஒப்பவேண்டும்.

ஆனால் மேற்கண்ட சகலமும் ஒரே தன்மையாய் விளங்குகின்ற விளங்குதலைத்தவிர முக்காலத்திலும் வேறில்லையென்னில்; அந்தக்கரணமென்றும் அஞ்ஞானமென்றும் விளங்குதல்மாத்திரமாயும் மறைவாயுமுள்ள இருவகை விளக்கமும் விளங்கக் காரணம்யாதென்னில்? விளங்கியதென்றும் மறைந்ததென்றும் இருவகையாய்த்தோற்றிய சங்கற்பரூபமான மனங்காரணமேயன்றி, வேறுகாரணமில்லை.

ஆனால் எல்லாம் விளங்குதல் ரூபமாகில், சங்கற்பரூப்மான மனமாத்திரம் விளங்குதலுக்கு அந்நியமா? விளங்குதலுக்கு அந்நியமாகில், அஞ்ஞானம்போல இல்லாததாகத்தெரியும். விளங்குதல் ரூபமாகில்; அதனை மனமென்றுசொல்லக்கூடாது. இங்ஙமாயின் ஜகமுதல் அஞ்ஞானம்வரை விளங்குதலைத்தவிர வேறுகாணப்படாததினால், விளங்குதலென்றதின் பொருள் அறிவுரூபமானதால், மேற்சொன்ன பிரகாரம் முக்காலத்திலும் அறிவைத்தவிர வேறுகாணப்படாததினால் அவ்வித அறிவை இந்திரியமென்றாவது அந்தக்கரணமென்றாவது அஞ்ஞானமென்றாவது அவைகளுடன்கூடி விளங்கிற்றென்றாவது எவர்களாலும் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களால் நிரூபிக்கத்தகாததுதான். கற்பனையன்றிக்கற்பியங்கூடாது. கற்பகனன்றிக் கற்பனைகூடாது. சிவனென்பது கற்பகரூபமானதால் கற்பனையின் வித்தாவான். ஆன்மாவினிடத்திலோ விருத்தியில்லாத தன்மையால், கற்பியம் அதற்கேதுவான கற்பனை அதற்கேதுவான கற்பகன் என்ற மூன்றுதன்மையும் முக்காலத்திலும் ஒப்பக்கூடவேகூடாது.

ஆகையால் சுத்த அறிவான அவனைச் சிவனென்னக்கூடாது. சுருதி யுக்தி அநுபவங்களினால் பிரமமென்று சொல்லுவோமென்னில்; பிரமமென்ற விவகாரமும் சிவத்தன்மை

முக்காலத்திலுமில்லாததினால் நிரூபிக்கத்தகாது. சீவன் பிரமம் இரண்டு விவகாரமும் கற்பனையைச் சார்ந்ததால், சீவன்பிரமம் என்ற கற்பனைமாத்திரம் கற்பிதம். இவ்விரண்டு விவகாரங்களிலும் விளங்கியவிளங்குதல் அகற்பிதம். ஆகையால் சருவவிவகாராதீதமாயுள்ள விளங்குதலைத்தவிர யாதொரு விகற்பமும் முக்காலத்திலுமில்லவேயில்லையென்று விளங்குதல்மாத்திரமாய் நில்லாமல்நின்று விளங்கிடுவார்கள்.

முற்றிற்று

மூன்றாவது

கடினாதிகுணப்பகுப்பாகப்பிரிந்த பிரகரணம்

மேற்கண்ட ப்ருதியைக்குறித்துச் சிலகாலத்தில் இப்படியும் ஆலோசிக்கின்றார்கள். எப்படியென்னில் பிருதுவி என்பது கடினத்தைத்தவிர வேறில்லை: கடினமென்பது வாயுவின் சலனவிசேஷமுடைய அக்கினியின் தகனசாமர்த்தியத்தால் ஸ்தப்தமாகிய அப்புவின் திரவகுணத்தைத்தவிர முன்சொன்ன கடினகுணமும் பிருதுவியினுடன்கூட வேறில்லாததாகலாம். அப்புவின் திரவகுணமும் அக்கினியின் தகனகுணத்தால் மிகுந்து தகிக்கப்படத்தெரிய, திரவம்காணப்படாததால் அதுவும் அப்புவோடேகூட அக்கினியின் தகன குணத்தைத்தவிர வேறில்லாததாகலாம். கடினகுணமாயும் திரவகுணமாயும் விளங்கிய பிருதுவியும் அப்புவும் உஷ்ணகுணத்தைத்தவிர வேறில்லாவிடில், நிராதாரமாகக்கொண்டு எந்த வாயுவின் சலனவிசேஷமான ஸ்பரிசத்தால் திரவகுணமாயும் கடினகுணமாயும் விளங்கிநின்றதோ, அந்தவாயுவின் நிராகாரஸ்பரிசகுணமாத்திரமாய்ச்சேஷித்து முன்போலவே மூன்று பூதங்களும் இல்லாததாகிவிடக்கூடும்.

ஆகாயம் அசங்கபதார்த்தமானதால் ஸ்பரிசகுணரூபமான வாயுவைத்தவிர ஸ்பரிசயோக்கியமான சங்கிரூபமூன்று பூதங்களுமில்லாததினாலும், தனக்குத்தானே ஸ்பரிசமாக நிரூபிக்கத்தகாததினாலும், ஸ்பரிசரூபமான வாயுவுக்கு ஸ்பரிசத்தன்மை சித்தியாததினால் ஆகாயத்தன்மையைத்தவிர வேறில்லாததாகிவிடும்.

அவ்வித ஆகாயமும் சப்தகுணத்தைத்தவிர வேறில்லாததினால், ஸ்பரிசமில்லாவிடத்தில் சப்தமுண்டாகக்காரணமில்லாததினாலும் நிராகாரமானதினாலும் வியாபகமே ஆகாரமென்றிடில், இந்திரியவியாபகத்தைத்தவிர வேறிருக்கின்றதாக நிரூபிக்க உபகாரப்படாததினாலும், அதற்கு வெளித்தன்மையே ஆகாரமென்று ஒப்பினால், அவ்வித வெளித்தன்மையும் ஸ்பரிசாபாவத்தைத்தவிர வேறுகாணப்படாததினாலும், அதற்கு இந்திரியவியாபகத்தைத்தவிர வேறுதன்மை ஒப்பத்தக்கதல்ல.

இங்ஙனமாயின் பஞ்சகுணங்களோடு பஞ்சபூதங்களுமில்லாததினால், சகல ஜகங்களும் சகல ஸ்தூலதேகங்களோடுகூட இல்லாததாகமுடியும். ஸ்தூலதேகமுதலிய சகல ஜகங்களுமில்லாவிடில், பஞ்சேந்திரியங்களும் விஷயகிரணவல்லமையினால், இந்திரியங்களென்ற விளங்குதலையடைந்திருப்பதினாலும், ஸ்தூலதேகமன்றிச் சித்திக்கமாட்டாததினாலும், நிர்விஷயங்களாயும் நிராதாரங்களாயுங்கொண்டு மனதைத்தவிர வேறில்லாததாகவே முடியும்.

மனமென்பது வாசனரூபமானதால் வாசனையென்பது இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களையும் விஷயங்களையுந்தவிர வேறில்லாததினால், இந்திரியங்களுமதின் வியாபாரங்களுமதின் விஷயங்களும் மேற்சொன்னபடி இல்லாவிடில்,

வாசனையும் இல்லாததாகவே சித்திக்கும். வாசனை இல்லா விடில் மனது மில்லாததாகவே சித்திக்கும்: மனமில்லாவிடில் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் இம்மூன்றும் திரியில்லாததீபம் போல இல்லாதவையாகக்காணப்படும்.

இந்த நான்குமில்லாதவிடம் சூநியமென்றாவது அறியுந் தன்மையில்லாததினால் அஞ்ஞானமென்றாவது நிரூபிக்க உபகாரப்படத்தகாது. சூநியமென்றால் ஜகமுதல் அகங்காரம் வரையுள்ள யாவைகளும் சூநியமா? அல்லது இவைகளைச் சூநியமென்றறிந்து நிரூபிக்கின்ற அறிவே சூநியமா? அறிவைத்தவிர மற்றது சூநியமென்று நிரூபிக்கில், அவைகள் ஸ்வயம் முக்காலத்திலுமில்லாததினால், முக்காலத்திலுமில்லாத சசவிஷாணத்தை இல்லையென்ற விவகாரம் உபகாரப்படாததுபோல உபகாரப்படத்தக்கதல்ல,

அதையறிந்த அறிவைச்சூநியமென்றிடில், கண்ணன்றி விஷயஞ்சித்தியாததுபோல், சூநியமென்ற விஷயமும் அறிவையன்றிச் சித்தியாது. சூநியமும் அறிவும் இருப்பதாக ஒப்பிடில்; முக்காலத்திலுமில்லாததே சூநியமானதால், இல்லாததை இருக்கின்றதாக எப்படி ஒருக்காலும் ஒப்பக்கூடாதோ, அப்படியே இரண்டாம் வஸ்துவை எதிரிடாது ஏகத் தன்மையா யிருக்கின்ற அறிவையு மிருக்கின்றதாக ஒப்பவேண்டும்.

அப்படியே அவ்விடத்தில் அஞ்ஞானமிருக்கின்றதாக ஒப்பிடில், சூநியம்போலவே அறிவன்றி ஒப்பத்தகாது. அறிவு அஞ்ஞானம் இரண்டுமிருப்பதாகவொப்பினால் அவ்வஞ்ஞானம் அறிவைமறைக்கின்றதா ஜகத்தைமறைக்கின்றதா? அறிவை என்னில், கண்ணன்றி இருள்சித்தியாததுபோல, அறிவன்றிச்சித்திக்கத்தகாது. ஜகத்தை மறைக்கின்றதென்னில், முக்காலத்திலுமில்லாத ஜகத்தை எவ்விதமாக மறைக்குமெ

ன்பது கூடும். மேலும் சூநியம் அஞ்ஞானமென்ற இரண்டு தன்மையும் சங்கற்பத்தால் தோற்றவேண்டுவதால், முன் சொன்னபிரகாரம் சங்கற்பத்தன்மையுடைய மனம் முக்காலத்திலுமில்லாவிடில், இதுகளுமில்லாததாகவே சித்திக்கும். அப்படியே அறிவையுஞ் சொல்லக்கூடாதோவென்னில், அறிந்தேஇல்லை யென்று சொல்லவேண்டியிருப்பதால், அறியுந் தன்மை அறிவுக்கேயன்றி வேறொன்றிற்குங்கூடாததினாலும், தன்னைத்தவிர மற்றொருபொருள் தன்னிடத்தில் முக்காலத்திலில்லாததினாலும், தன்னைத் தானறியத் தன்னிடத்தில் திரிசய அம்சமில்லாததினாலும், தானாகவே சித்தித்திருக்கின்றது. முக்காலத்திலும் தானேதானாகச்சித்திக்க எல்லாம் தானேதானென்று அநுபவியாமலநுபவிக்க ஆனந்த பரவசத்தராய் அப்படியே ஆனந்தக்கடலாகி விடுகின்றார்கள்.

முற்றிற்று

....

நான்காவது

சப்தாதிகுணப்பகுப்பாகப்பிரித்த பிரகரணம்

இந்தப்பிரகாரமாயுஞ் சிலகாலத்தில் ஆலோசிக்கின்றார்கள் பிருதுவியில் சப்தஸ்பரிசரூபரசகந்தம் இவ்வளவுங்காணப்படுவதால் இவைகள் மற்றப்பூதங்களின் குணமாயிருப்பதால், மற்றப்பூதங்களும் அவற்றின் குணங்களும் இப்பூதமும் இதின் குணமும் என்னமாய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றதென்று பார்க்க, எல்லாக்குணமும் எங்கும் இடைவிடாத்தன்மையாகக்காணப்படுவதால் எங்கும் எல்லாப்பூதமுமிருக்கவேண்டும்.

அதில் கடினமுள்ள இடங்களெல்லாம் கந்தமாகக்காணப்படுவதால், கந்தத்தைத் தவிரக் கடினம் வேறில்லாததினால் கிஷ்ணவருணத்தோடுங்கூடப் பிருதுவியுமில்லாததாகவே சித்

திக்கும். அவ்வித கந்தம் முன் பிருதுவியில் இடைவிடாத் தன்மையாகக்காணப்பட்டதால், அவ்வித பிருதுவியில் இடைவிடாத்தன்மையாகக்காணப்பட்ட இரசமும் கந்தத்தைத் தவிரப்பிருதுவியில்லாவிடில், கந்தசத்தையில் இடைவிடாத் தன்மையாயிருக்கவேண்டும்.

இரசமென்பது தனது காரணமானசலத்தின் குணமானதால், முன்சொன்னகந்தமும் தன்னைத்தவிர கடினம் கிஷ்ணவருணம் பிருதுவி இவ்வாறுமில்லையென நிஷேதித்திட, நிராதாரமாகக்கொண்டு தன்னை யுள்ளும் வெளியும் வியாபித்திருந்த இரசமாத்திரமாகவே சேஷித்திடும். அவ்வித ரசம் சலத்தில் எவ்விடத்திலும் சுக்கிலவருணம் சிதஸ்பரிசம்நெகிழ்ச்சி இவைகளோடும் இடைவிடாத் தன்மையாகக்காணப்படுவதால், அவைகளைச் சோதிக்குங்காலத்தில் திரவமன்றிச் சீதங்கிடையாது: சீதமன்றிச் சுக்கிலவருணங்கிடையாது: சுக்கிலவருணமன்றி இரசங்கிடையாது:இரசமன்றி அப்புக்கிடையாது: அவ்வித அப்பு இரசத்தைத்தவிர வேறில்லையென்னில் அவ்வித இரசத்தை வெளுப்பென்றாவது சீதமென்றாவது நைப்பென்றாவது சொல்லத்தகாது. ஆகவே அவை இரசத்தைத்தவிர இல்லாதவையாகவே சித்தித்திடும்: அவை யில்லாவிடில் தானும் நிராதாரமாகக்கொண்டு இல்லாததாகவே சித்திக்கும்.

அப்படியே அக்கினியும் நிராதாரமாகக்கொண்டு ரூபமற்றுத் தனது காரணமான ஸ்பரிசரூபவாயுவிலடங்கி ஸ்பரிசமாத்திரமாயச்சேஷித்திடும். அவ்விதவாயு அரூபமானதால், ரூபமற்றதாகக்கொண்டு இல்லாததாகவே தெரியும்; அதற்கு ரூபமில்லாவிடினும் ஸ்பரிசத் தன்மையிருப்பதால், இல்லையென நிரூபிக்கத்தகாதென்னில், அதற்கு அவ்வித ஸ்பரிசம் குணமா, அல்லது சுபாவமா? குணமென்னில்; அரூபத்துக்கு ஸ்பரிசங்கிடையாது. சுபாவமென்னில்; மேற் சொன்னபடி

காரியபூதங்கள் முக்காலத்திலுஞ் சித்தியாததினாலும், காரணபூதமான ஆகாயம் நிராகாரமானதாலும், சப்பந்தாகிதமாகக் கொண்டு ஸ்பரிசமே சித்தியாவிடில் வாயுவிருக்கின்றதாக என்னமாக ஒப்பப்படும். ஸ்பரிசமில்லாவிடில் வாயுவில்லாததினால் ஸ்பரிசமன்றிச்சப்தம் விளங்காது. சப்தத்தைத்தவிர ஆகாயத்துக்கு வேறே தன்மையில்லாததினால், ஆகாயமுமில்லாததாகவே காணப்படுகின்றது. அதற்கு விரிதல் சுபாவமும் சப்தகுணமுமாயிருக்கும்போது இல்லையென்று என்னமாகச்சொல்லக்கூடுமென்னில்: ஸ்பரிசமில்லாததினால் சப்தம் ஒப்பக்கூடாதென்றது, வாயுவின் ஸ்பரிசத்தைப்பற்றியதற்கேயன்றி, இந்திரியத்துக்கும் ஆகாயத்துக்கும் சம்பந்தம் என்கூடாது? சம்பந்தங்கூடுமாயின் சப்தம் விளங்சத்தடையில்லையென்னில்; இந்திரியம் ஆகாயம் இவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தால் சப்தம் உற்பவிக்கின்றதா அல்லதுவிளங்குகின்றதா? இல்லாத சப்தம் உற்பவிக்கின்றதெனின், இல்லாத ரூபமும் உற்பவிக்கின்றதெனவரும். விளங்குகின்றதெனின்; விஷயமாயிருந்திடில் விளங்கவேண்டும். இந்திரியம் உள்ளதை விளங்குவிக்குமேயன்றி இல்லாததை விளங்குவியாது.

முன்சொன்ன பிரகாரம் ஆகாயத்திற் சம்பந்தமில்லாததினால் சப்தமுமில்லாததெனவே தாற்பரியம். வெளியென்பது நான்கு பூதங்களினபாவத்தை யிட்டுவந்ததால், அபாவத்தைப் பாவபதார்த்தமாக நிருணயிக்கத்தகாது. இங்ஙனமாயின் பிருதுவிமுதல் ஆகாயம்வரை அததின் குணங்களோடு கூட அபாவபதார்த்தமானதால், அவைகளை விளங்குவிக்குந்தன்மையால் வந்த இந்திரியமென்ற விவகாரமும், அபாவமாகவே சித்திக்கவேண்டும். இந்திரியமென்ற தன்மை விஷயத்தால் வந்ததா, இந்திரியத்தால் வந்ததா மனதால் வந்ததா? விஷயத்தாலென்னில்; விஷயம் அபாவமானதாற் சித்தியாது. இந்திரியத்தாலென்னில்; விஷயகிரகணவல்லமை சித்தித்திடில் இந்

திரியமென்னப்படும். விஷயமில்லாவிடினும் விஷயங்களைக்கிர கிக்கின்ற இந்திரியமிருக்கின்றதாக ஒப்பவேண்டும். தனக்கு த்தான் விஷயமில்லாததினால், தானே இந்திரியமெனவிளங்கா து. விளங்காப்பொருளை இருக்கின்றதாக ஒப்பக்கூடாது. மனதாற்கூடுமென்னில்: மனமென்றது சங்கற்பரூபமானதால் இருக்கின்றதைச் சங்கற்பிக்கின்றதா இல்லாததை சங்கற்பி க்கின்றதா? இருக்கின்றதைச் சங்கற்பிக்கின்றதென்னில்; இ ந்திரியமுதற் சகலமும் அபாவபதார்த்தமானதால், இவைகளை ச் சங்கற்பிக்கின்றதென்றுகூறக்கூடாது. இல்லாதவைகளைக் கற்பிக்கின்றதென்னில்; ஒருகாலத்தில் வந்தியாபுத்திரனையுங் கற்பிக்கவரும். மேலும் மனதாற்சங்கற்பிக்கவேண்டுமானால் சாக்கிரம் சொப்பனமென்ற இரண்டவஸ்தைகளிலும் இந்திரி யவாசனையை இல்லாததாகக்கொண்டு கற்பிக்கவேண்டும். ஏ தெனில் முன்னமே இந்திரியங்களை அபாவரூபமாகக்கூறினை தாற்றான். அங்ஙனமாயின் மனதாற் கற்பித்தசொப்பனம் பி றவி யந்தகன் திருஷ்டியில் ரூபம்விளங்குவதுபோல, இந்திரி யவாசனை யில்லாத மனதுக்கு சொப்பன முதலிய ஜகம் விளங் கிடத்தெரியும்.

இப்பிரகாரம் சாக்கிரம் இந்திரியத்தோடும் சொப்பன ம் மனதோடுங்கூடி விளங்காவிடில், முன் இந்திரியம் அபா வமாகக்கூறப்பட்டதுபோல், மனமும் அபாவமாகவே சித்தி க்கும்: மனமுதற் சகலமு மபாவமாகச்சித்தித்திடில் விருத்தி யில்லாததன்மையால் ஞானமுமில்லாததாகவே சித்திக்கவே ண்டும். ஞானமில்லாதவிடம் அஞ்ஞானமானதால், அஞ்ஞா னமாத்திரமாயிருக்கின்றதாக ஒப்பவேண்டும். இவ்விதமாக நிரூபிக்கத்தெரிய, ஞானம் அஞ்ஞானமென்ற இவ்விரண்டு விவகாரமும் மேற்சொன்னபடி மனமில்லாத தன்மையால், என்னமாகக்கற்பிக்கக்கூடும். ஞானமில்லாவிடம் அஞ்ஞான மென்றால், ஜகத்ஞானபாவமா அதிஷ்டான ஞானபாவமா? ஜ

கத்ஞானுபாவமென்றால்; ஜகம் முக்காலத்திலுமில்லாததினால் இருந்தழிந்ததே அபாவமானதால், ஜகத்ஞானமேயில்லாவிடில் ஜகத்ஞானுபாவமிருந்ததென எவ்விதமாகக்கூறத்தகும். அதிஷ்டான ஞானுபாவமிருந்ததெனின் பாவமாயாகிலும் அபாவமாயாகிலும் ஒரு வஸ்து விளங்கவேண்டுமானால், ஞானமன்றி விளங்கத்தகாது: அவ்வித ஞானத்தைப் பாவாபாவ விவகாரங்களுக்கு அதீதமாகவே ஒப்பவேண்டும். பாவாபாவ விவகாரங்களுக்கு அதீதமாக விளங்கிய ஞானத்தை இல்லையென்று நிஷேதிக்கத்தகாது: இருக்கின்றதென நிருணயிக்கவுந்தகாது; இருக்கின்றதென்றபாவவிருத்தியும், இல்லையென்ற அபாவவிருத்தியும் சங்கற்பரூபமான மனதைச்சார்ந்ததால், முன்னமே மனமில்லாததாகச் சித்தித்ததுபோல, பாவாபாவ விவகாரமுமில்லாததாகச்சித்தித்திடும்.

இங்ஙனஞ் சித்தித்திடில் முக்காலத்திலும் பாவாபாவாதீத அதிஷ்டான ஞானத்தைத்தவிர வேறுஜகமில்லாததினால், ஜகசிருஷ்டாஈசனென்றும் ஜகதபிமானி சீவனென்றும்விவகாரம்வரக் கணக்கில்லை: சீவேசபேதம் முக்காலத்திலுமில்லாவிடில், அவைகளின் ஐக்கியமாகிய பிரமபதவியென்றவிவகாரமும் மிகவுஞ் சித்திக்கத்தகாதது தானெனத்தெளிந்து அறிவாய் விளங்கிட அகோ விசித்திரமெனப்பிரமானந்த பரவசர்களாய் விளங்குகின்றார்கள்,

முற்றிற்று

ஐந்தாவது

கிரியாசத்திப்பகுப்பாகப்பிரித்த பிரகரணம்

அநுபவிக்கப்படுகின்ற இந்த ஜகம் உற்பத்திநாசமுடைய காரியவஸ்துவாகக்காணப்படுவதால், காரியமென்றால் கிருதிஜென்னியமெனப்படும். கிருதிஜென்னியமாகில் இச்சை ஞானமிரண்டுமென்றிக்கிருதிரூபகிரியாசத்தி சித்தியாது எங்ஙனமெனில் ஒரு குலாலனுலுண்டாக்கப்பட்டகடம் குலாலனது இச்சாஞானம் பொருந்திய கிரியையன்றி எப்படி சித்தியாதோ, அப்படியே ஈசசிவர்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியையன்றி ஜகம் சித்திக்கமாட்டாது. இங்ஙனமாயின் சகல ஜகத்தையும் கிரியாசத்திமாத்திரமாகப்பிரிக்க, இச்சா சத்திமாத்திரமாய்த்தனித்துப் பொருளில்லாததாய்க்கொண்டு ஞானசத்தி மாத்திரமாய்ச்சேஷித்திடும். ஞானசத்திமாத்திரமாய்ச்சேஷித்திடில், மேற்சொன்ன சகலமு மிச்சாகிரியாவினங்களாகக்கொண்டு ஞானசத்திமாத்திரமாகவே சேஷித்திடும். அப்பொழுது ஞானசத்தியும் நாமரூபத்தோற்றுதலற்று ஏகாகாரமாய் அகண்டமாக விளங்கிடத்தெரியும்.

அதெப்படியாகுமெனில்; நானுவருணங்களால் விசித்திரமுடையதாய்விலையேறப்பெற்ற ஒரு சவுக்கவஸ்திரம் நூலாகப்பிரிக்கப்பட வஸ்திரமென்கிற பெயர்நீங்கி நூல்மாத்திரமாய்ச்சேஷித்து, அந்தநூலும்பிரிக்கப்பட பஞ்சுமாத்திரமாய்ச்சேஷித்து, அப்பஞ்சும்பிரிக்கப்பட ஆகாயமாத்திரமாய்ச்சேஷித்து, அவ்வாகாயமும் பார்வையில் விளங்கிப் பார்வையைத்தவிர எப்படி வேறில்லாததாக ஆகிவிடுமோ, அப்படியே சகலஜகமும் பார்வைரூபமான ஞானத்தைத்தவிர இல்லாததாகவே விளக்கிடும்.

அங்ஙித அகண்டமாய் விளங்கும் பார்வையாகிய ஞான

மும், நாமரூபங்களாகத்தோற்றிய ஜகத்தை முன்னிட்டுவர்த சிவேசபேதமில்லாததாகவேகொண்டு விளங்கிடத்தெரியும். அவ்வித ஞானத்துக்குச் சிவேசபேதத்தோடுங்கூட ஜகமுக்காலத்திலுமில்லாவிடிற் பார்வையெனும் ஞானதருமமும் ஞானத்தைத்தவிர வேறில்லாததாகவே சித்தித்து, ஞாதுரு ஞாளஞேயமற்ற சுத்த அதிஷ்டான ஞானமாத்திரமான தான்மாத்திரமாகவே விளங்குகின்றதென ஆனந்த உற்சிதங்கொண்டு அப்படியே ஆனந்தக்கடலாகி விடுகின்றார்கள்.

முற்றிற்று

ஆறவது ஜகத்தைஇதம் விருத்தியாற்பிரித்த பிரகாணம்

நாணுமரூபங்களுடன் அநேக பிரமாண்டகோடிகளாய் விளங்குகின்ற இந்த ஜகத்தை, தியானவிசேஷத்தால் இதுஜகமென்று விஷயிகரிக்கத்திரிய, இது ஜகமென்றஞானத்தில் இதுவென்றும் ஜகமென்று மிரண்டு ஞானமொன்றாய்க் காணப்படுகின்றது

அதைச் சோதிக்குங்காலத்தில், ஜகதர்மத்தை அவச்சேதமாகஉடைய ஜகத்தென்ற விசேஷியஞானத்தோடுமிதின் தர்மத்தை அவச்சேதமாகஉடைய இதுவென்றவிசேஷிய ஞானத்துக்கு, ஒரு விருத்தியிற் சமானஇருப்புக்காணப்படுவதாலிரண்டு ஞானத்துக்கும் ஒரு விருத்தியே அதிகரணமாகின்றது.

அவ்வித இரண்டு ஞானத்திலிதம் விருத்தியாரூடஞானத்தில் ஜகவிருத்தியாரூடஞானம் விளங்குவதால், கிளிஞ்சிலிற்றோன்றிய இதுரஜதமென்றஞான மிருவகையாய்த்தோற்றினும், இதுவென்றஞானம் முன் விளங்குகின்ற சுத்தியை

யும் தோற்றுகின்ற வெள்ளியையும் அவலம்பித்து எப்படி விளங்குகின்றதோ, அப்படியே இது ஜகமென்றஞானத்திலிது வென்றஞானம் தோற்றிய ஜகத்தையும் அதின் அதிஷ்டானப்பொருளையும் அவலம்பித்தேவிளங்கவேண்டும்.

இங்ஙமாயின் சுத்தியில் ஆரோபிக்கப்பட்டாஜதஞானத்தில், ரஜதர்மமாத்திரம் நிஷேதிக்கப்பட, அவ்வித ரஜதஞானமிது வென்ற ஞானமாத்திரமாய்ச் சேஷித்து, அதுவே சுத்திஞானமாய் விளங்குவதுபோல், ஜகதர்மம்நிஷேதிக்கப்பட ஜகதர்மத்தை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்த இதுவென்ற ஞானமாத்திரமாய்ச்சேஷித்து, இந்த ஜகத்துக்கு அதிஷ்டானமான ஞானமாத்திரமாய் விளங்கிடத்தெரியும். அவ்வித அதிஷ்டானத்தைச்சுருதியுக்தி அநுபவங்களாற் சோதித்துப்பார்க்க பிரஞ்ஞையைத்தவிர வேறுகாணப்படாததினால், பிரஞ்ஞையென்பது ஞானசுபாவமானதால், ஆகாயத்தில் ஆகாயபேதம் போல் ஞானத்தில் ஞானபேதம் ஒப்பத்தகாது: பேதம் ஒத்திடில் விசேஷம் வேண்டும், ஞானமோ நிர்விசேஷம்.

இங்ஙனமாயின் இதுசுத்திகையென்ற ஞானத்திற் சுத்திகைஜடமானதால், திருசியமாகிய சுத்திகாதர்மத்தோடும் விளங்கிய, இதுசுத்திகையென்ற ஞானம்தர்மதர்மியாகக் காணப்பட்டிடினும், இது ஜகமென்றஞானத்தில் ஜகதர்மம் நிஷேதிக்கப்பட இதுவென்றஞானம் அகண்டவியாபகமாயிருந்தபோதிலும் நிர்விஷயமாகக்கொண்டு நிர்விசேஷ கூடஸ்தமாத்திரமாய்ச்சேஷித்து, ஸஜாதீய விஜாதீய சுகத பேதாகித அதிஷ்டான சின்மாத்திரமான, நாமாகவே விளங்குகின்றதென மகா ஆச்சிரியத்தோடுங்கூட நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல், சுவாத்மானந்தமாத்திரமாகவே யாகின்றார்கள்.

முற்றிற்று

ஏழாவது

ஜகத்தை நாமரூபப்பாங்காகப் பிரித்த பிரகாரணம்

நானாவாக விளங்குகின்ற இப்பிரபஞ்சம் சுபாவமாகவிளங்குகின்றதா, அல்லது சீவேஸ்வரர்களால் விளங்குகின்றதா, பிரபஞ்ச லக்ஷணமென்ன, சீவ லக்ஷணமென்ன, ஈசலக்ஷணமென்ன? பிரபஞ்சமென்பது நாம ரூப சுபாவமென்றால்; பஞ்ச பூதத்தின் நாமரூபங்களா, அல்லது தேவ மனுட பசு பக்ஷி விருக்ஷ கோபுர அட்டால பட்டண கிராம கிரக கட படாதி நாமரூபங்களா, அல்லது மொத்த நாம ரூபங்களா? பஞ்ச பூதங்களின் நாமரூபமே ஜகத்தின் நாமரூபமென்னில், பஞ்சபூதங்களைத் தவிர ஜகத்து இல்லாததாகிவிடும். தேவாதி படாதியத்தமான நானா நாமரூபங்களே பிரபஞ்சத்தின் நாமரூபமென்னில், பஞ்சபூதங்களும் இல்லாததாகக்கொண்டு ஜகத்தும் இல்லாததாய் விடத்தெரியும். மொத்தநாமரூபமே ஜகத்தின் நாமரூபமென்னில், ஜகத்திலெங்கும் பஞ்சபூதங்காணப்படுவதால், இந்த நாமரூபங்களாலந்த நாமரூபங்களும் அந்த நாமரூபங்களாலிந்த நாமரூபங்களும் விரோதப்பட்டு இரண்டு நாமரூபங்களுஞ் சித்தியாமல், பிரபஞ்சமு மில்லாததாகவே சித்திக்கிடும்; அங்ஙனம் பிரபஞ்சம் நாமரூப மில்லாததாகக்கொண்டு தானு மில்லாததாகச் சித்தித்திடில், அதை விளங்குவிக்குஞ் சீவேஸ்வரர்களுமில்லாதவர்களாகவே சித்தித்திடுவார்கள்.

அதெப்படியென்னில் சீவனாவது ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய மனோ புத்தி சித்த அங்கார பிராண அஞ்ஞானம் இவற்றோடுங்கூடி விளங்கிய சைதந்யமானதால், ஞானேந்திரிய மென்பது பஞ்சபூதத்தின் சத்வகுணத்தைத்தவிர வேறில்லாததினால், ஞானேந்திரியத்துக்குச் சத்வகுணமானதுசுபாவமா, ஞானேந்திரியமென்ற பேர் சுபாவமா, அல்லது இவ்வி

ரண்டுங்கூடினது சுபாவமா? சத்துவ குணம் சுபாவமென்னால்; இந்திரியங்கள் இல்லாததாய்விடும். இந்திரியங்களென்ற நாமரூபம் சுபாவமென்னில், பஞ்சபூதத்தின் சத்துவகுணத்தைத்தவிர வேறாகவேண்டும்: வேறாகக்கூறிடிற் சொரூபமில்லாததாகக்கொண்டு இல்லாததாகவே சித்தித்திடும். இரண்டுங் கூடியதென்னில், பரஸ்பர விரோதமாகக்கொண்டு ஒன்றுஞ் சித்தியாது. கன்மேந்திரியமும் அப்படியே.

இங்ஙனமாயின் மனோ புத்தி சித்தம் அகங்காரம் நான்கும் அந்தக்கரணத்தைத் தவிர வேறில்லாததினால், அந்தக்கரணமென்பது சமஷ்டி பஞ்சபூதத்தின் சத்துவாம்சத்தைத் தவிர வேறில்லாததினால், மேற்சொன்ன பிரகாரம் அந்தக்கரணமுஞ் சமஷ்டி பஞ்சபூதத்தின் சத்துவாம்சமும், நாமரூபங்களில்லாததாகக் கொண்டு முக்காலத்திலும் இல்லாததாகவே சித்திக்கவேண்டும்: அந்தக்கரணமும் சமஷ்டி பஞ்சபூதத்தின் சத்துவாம்சமும் இல்லாவிடில், அஞ்ஞானமும் இல்லாததாகவே சித்தித்திடும்.

எங்ஙனமென்னில், அஞ்ஞானமென்பது ஞானாபாவமா ஞானத்தை மறையாநின்ற தமோ குணமா? ஞானாபாவமென்னில், அஞ்ஞானம் விளங்கத் தகாததாகக்கொண்டு இல்லாததாகவே சித்தித்திடும். ஞானத்தை மறையாநின்ற தமோகுணமென்னில், தமோகுணத்தால் ஞானம் மறைத்திடப்படில், தமோகுணம் எவ்விதமாய்த் தானே விளங்கிடும். கண்ணை மறைக்கின்ற இருளும் கண்ணும்போல விளங்கிடுமென்னில் இருள் விஷயங்களை மறைக்குமேயன்றிக், கண்ணைமறையாது: கண்ணைமறையாவிடினும் கண் இருளை விளங்குவிப்பதுபோல, தமோகுணமாகிய அஞ்ஞானத்தை ஞானம் விளங்குவிக்கட்டுமேயெனில், இருள் ஜக நிஷ்டமானதாற் கண்ணால் விளங்கிடத்தெரியுமே யன்றிக், கண்ணிலிருந்தே விளங்கிடத்

தெரியாததுபோல, அவ்விடத்தில் தமோகுணஞ் சித்தால் விளங்க வேண்டுமானால், எதினிடமாயாயினுமிருந்து சித்தால் விளங்கவேண்டும். பஞ்சபூத நிஷ்ட தமோகுணமென்னில், பஞ்சபூதமே இல்லாவிடத்துத் தமோகுணம் எவ்விதமாகச் சித்தித்திடும். நிஷ்டமென்பது இருக்கை அவ்வித பஞ்சபூதத்தினிருக்கை இல்லாவிடிலெனக்கொள்க.

மேலும் அவ்வித தமோகுணம் சுபாவமாகவே சித்தைம் றைக்கும் வல்லமையுடையதா அல்லது சித்தினுதவியாற் சித்தைமறைக்கும் வலலமையுடையதா? சுபாவமாகவே மறைக்கும் வல்லமையுடையதெனில், அவ்வித வல்லமை ஜடமா அல்லது சித்தா? ஜடமென்னில், அதற்கு விளங்கும் வல்லமையே கிடையாது. அங்ஙனமிருக்க, சித்தை மறைக்குந்தன்மை எங்ஙனங்கூடும். சித்தென்னில், சித்தைச்சித்து ஒருக்காலுமறைக்கத் தகாது. மேலும் சித்தைத்தவிர, வேறு அஞ்ஞானத்தின் வல்லமையாகச் சித்திக்கிறதா யொத்திடில், சூரியனது ஒளியைத்தவிர இருளுக்கும் தனிப்பட ஒரு ஒளியிருப்பதாக ஒப்பவேண்டும். அங்ஙனம் ஒத்திடில், இருள் சித்தியாததுபோல் தமோகுணமும் இல்லாததாகவே சித்தித்திடும். தமோகுணமாகிய அஞ்ஞானமுதல், ஜகம்வரையினும் அனைத்து முக்காலத்தினு மில்லாவிடில், அஞ்ஞானம் அந்தக்கரணம் இந்திரியங்கள் இவற்றோடுங்கூடி, சிவன் ஜகத்தை விளங்குவித்தானென்றது, வந்தியா புத்திர மஹாராஜா நன்றாக இராச்சியாதிகாரஞ் செய்தாரென்பது போலாகும்.

இங்ஙனமாயின் ஜகமுதல் அஞ்ஞானம்வரை சிவனோடுங்கூட முக்காலத்திலும் இல்லாவிடினும், இவற்றின் அதிஷ்டானமாய்நின்ற சுத்தஅறிவை இல்லையென்று நிஷேதிக்கத் தகாது. பழுதையிற் றோன்றியும் விளங்கியும் மறைந்தும்

விளங்கிய சர்ப்பம் பழுதையைத்தவிர முக்காலத்திலும் இல்லாவிடினும் பழுதையை இல்லையென்று எப்படி நிஷேதிக்கத் தகாதோ, அப்படியே அதிஷ்டான ஞானத்தையும் நிஷேதிக்கத்தகாது.

அதிஷ்டான ஞானத்தைத் தவிர முக்காலத்திலும் வேறு இரண்டாம் வஸ்து இல்லாவிடில், இல்லாத ஜகத்தை ஈசன் விளங்குவித்தானென்று எவ்விதமாகக் கூறலாம்: ஈசனென்றால் சித்தா, வேறா? வேறெனில்; ஜகம்போ லில்லாதவனாகத்தெரிவான். சித்தெனில், அதிஷ்டானமான சுத்த சித்தைத் தவிர வேறில்லாதவனாகவே சித்திப்பான். இங்ஙனங் கூறிய பிரகாரம் ஜகமுதல் ஈசுவரர்கள் வரை தோன்றித் தோன்றி விளங்கி மறைந்திடினும் சுத்தசித்தாகிய அதிஷ்டானமான தன்னைத்தவிர அனைத்தும் வேறில்லாமையினால் சுத்த சித்தான அதிஷ்டானமான நாமே அனைத்தும். நாமே அனைத்துமென்றால் சுத்தசித்தான நாமே நாமெனத்தாற்பரியம் இப்படி ஆலோசித்து அநுபவித்திட எப்படியோ அப்படியே யாகின்றார்கள்.

முற்றிற்று

எட்டாவது இந்திரியாதிகளின் சூக்ஷ்மாநுபவம் உரைத்த பிரகரணம்

அதாவது இந்திரியம் மனம் புத்தி சித்தமகங்கார மந்தக்கரணமஞ்ஞானம் இவற்றின் சூக்ஷ்மாநுபவமாம்.

விஷயங்களை இந்திரியங்கள் விளக்கமாத்திரஞ் செய்யும். இந்திரியங்கள் என்னையன்றி எப்படி விளங்குவிக்கின்றனவோ,

அப்படியே மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் இவைகள் ஸ்தூலமாய் எண்ணத்துக்குப் பாத்தியப்படாமல், வாசனா மாத்திரமாகக்கொண்டு அநுபவரூபமாய் விளங்குகிறது விளங்கிடத்தெரியும். அவ்வித வாசனா பீஜமுமடங்கி விருத்தி மாத்திரமாய் நின்றது அந்தக்கரணாநுபவமாகும். அவ்வித அந்தக்கரணத்தின் மத்திமாம்சமான சம்சய நிச்சய ஆலோசனை அகங்கார மென்ற ஸ்தூல சங்கற்பத்தன்மையில்லாத இவைகளின் வாசனாபீஜரூபமான விருத்தியில், பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனுக்கு விஷயமாகாததாகக்கொண்டு வாசனாமாத்திரமாய் மயக்க மநுபவிக்கப்பட, அவ்வித மயக்கமாகிய அநுபூதியால் முக்கிய லயவிருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்யத்தோடுந் தாதான்மியப்பட்டுச், சங்கற்பத்தை எதிரிடாமல், தானே ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்ற அஞ்ஞானாநுபூதி, சங்கற்பமில்லாத மனோ புத்தி சித்த அகங்காரமென்ற இவற்றின் வாசனாரூபமான அநுபவவிசேஷத்தால், மத்திமாம்சமான அந்தக்கரண விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனுக்கு அஞ்ஞானாநுபூதிவரத்தெரிய, அதனை ஸ்தூலமான சங்கற்பசத்தையால் விளங்கிய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் இவற்றை ஸ்தூலமாகவுடைய அந்தக்கரண விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன், ஸ்தூலமாக நான் தூங்கினேனென்று விவகரிக்கின்றான்.

இவற்றை உள்ளபடி சோதித்து வாசனாபீஜங்களை நீக்கிக் கூடஸ்த ஞானமாத்திரமாயிருக்கவேண்டும். சிதாபாசனுக்கு விஷயங்களை அறிய விருத்தியினுதவி வேண்டுதல் போல், கூடஸ்தனுக்கு மாத்திரம் விஷய ஞானத்தின்பொருட்டு விருத்தியினுதவி ஏன்வேண்டுவதில்லை? விஷயங்கள் கூடஸ்தஞானத்தில் மனோவிருத்தியாற் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதால், கற்பனாவிசேஷங்களை அறியும் பொருட்டு கற்பகமான மனோ விருத்தியினுதவி சிதாபாசனுக்கு அகத்தியம்வேண்டும். கூடஸ்தனுக்

குச் சகல் விஷயங்களுந் தானுயிருப்பதால் விருத்தியி னுதவி வேண்டியதில்லை.

முற்றிற்று

ஒன்பதாவது

தர்மதர்மிமுதலிய குணமுணர்ந்த பிரகரணம்

அதாவது, தர்மம், தர்மி, கிரியை, கிரியி, சம்பந்தம் சம்பந்தி, குணம், குணி, இலக்ஷணம், இலக்ஷியம், பதம், வாக்கியம், வாசகம், வாச்சியம், அபிதை, இலக்ஷணை, விசேஷணம் விசேஷியம், விசேஷம், வெதிகரணம், சமானுதிகரணம், இவற்றின் வரலாறு.

க—தர்மமாவது கடத்தில் கம்புக்கிரீவாதிமத்தாயுள்ள விளங்குதல்போல, ஜீவேசபேதம் நீங்கிய அகண்டாகார விருத்தியிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியமேயாம்.

உ-தர்மியாவது, அவ்வித சைதந்நியம் விருத்தியின் சம்பந்தத்தால் ஏகாகாரத்தன்மைக்குட்பட்டுத் தோன்றுவதால் அவ்வித உபாதி நீங்கின இடம் சுத்த சைதந்நியமானதால் அவனது சுபாவமே விருத்தியால் அகண்டமாய் விளங்குவதால் இந்த விருத்தியை அபேக்ஷித்துப் பிம்ப சைதந்நியத்துக்கு நிரூபணங் கூறப்படுகின்றதேயாம்.

௩—கிரியையாவது, ஒரு கடத்தை யிட்டு வந்த குலாலனது தொழில்போல, கண்டம்போல் விளங்கிய ஆன்ம சுபாவத்தை, சுருதி யுக்தி அநுபவங்களால் நான் அகண்டமென்ற அந்தக்கரணத்தினிறைவான சலன விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த

ஸைதந்நியமேயாம்.

௪-கிரியியாவது, அவ்வித் சலனத்தாற் சலனமுடையவ ன்போற் றோன்றப்பட்ட, சலனரூபக் கிரியாதாரமான மூந்தின விருத்தியை யபேக்ஷித்து நிஷ்கிரியா சைதந்நியமேயாம்.

௫- சம்பந்தமாவது, சமவாயமென்றும் சம்யோகமென் றும் தாதான்மியமென்றும் மூன்று வகுப்புடையதாகும். இ வற்றில், சமவாய சம்பந்தமாவது நித்தியசம்பந்தமுடையது. சம்யோக சம்பந்தமென்றது அநித்திய சம்பந்தமுடையது. தாதான்மியமென்றது அபேத சம்பந்தமுடையதாம்.

௬ சம்பந்தியாவது, அவ்வித சம்பந்தமுடையவனெனப் படுவான். இதின் உதாரணம், கம்புக்கிரீவாதிமத்தாயுள்ள கடதர்மமானது கடத்தைவிட்டு ஒருக்காலும் நீங்கத்தகாமல் நித்தியசம்பந்தமாகக் காணப்படுவதாலும், அப்படியே ஆன் மாவினிடத்திற் சச்சிதானந்தாதி நித்தியசம்பந்தமுடையதெ ன்றும், இரண்டாம் உதாரணம், தெண்டியென்றால் தெண்ட முடையவனானதால் அவ்வித தெண்டசம்பந்தம் அவனில் நின்றும் நீங்கினதாக அநுபவிக்கப்படுவதாலும், அப்படியே ஆன்மாவினிடத்திற் சச்சிதானந்தாதி விருத்தி சம்பந்தத்தால் சச்சிதானந்த மென்றும் அவ்விருத்திகளின் வியோகத்தால் அசங்கியென்றும், மூன்றும் உதாரணம், நீலோத்பலமென் றது நீலமென்றால் நீலமாய் நீலாபின்னமாயுள்ள உத்பலம் நீலோத்பலமென்பதுபோல், அகம்பிரமாஸ்மியென்ற அநுபூதி யில் அகண்டாகார அகம்விருத்தியிற் பிரதிபலித்த சச்சிதா னந்தாகாரமாக விளங்கிய அகங்காரியாயுள்ள பிரமமென்றும் மதவாதியர்களின் அபிப்பிராயமாம்.

இவ்வித சம்பந்தங்களில் தாதான்மியம் இரண்டுவகுப்பு

டையதாகும்: அவை சகஜ தாதான்மிய மெனவும் அசகஜ தாதான்மியமெனவுமாம். சகஜ தாதான்மியமாவது பர்வமுதல் மோக்ஷ வரையிலும் அவிவேக விவேக விருத்திகளால், அக்கிருதிக்கு ஆன்மசம்பந்தம் சுபாவமாகக் காணப்படுவதால், அவ்வித அகங்காரசம்பந்தம் சகஜதாதான்மியமென்னப்படும் மற்ற அகக்கரணம் புறக்கரணம் இவற்றின் தாதான்மியம் அசகஜமெனப்படும்.

அவ்வித அசகஜதாதான்மியம், உத்தமம், மத்திமம் அதமம் எனமூன்றுவகுப்பாகக் கூறப்படும். இக்கரணங்களில் தாதான்மியம் உத்தமாசகஜம். தேகத்தைப்பற்றிவந்த ஸ்தூல கிருச வயோ அவஸ்தாதிகளைப்பற்றிய தாதான்மியம் மத்திமாசகஜம். சிகா எக்கியோபவீதாதி உபநயனகர்ம விவாககர்ம தத்தியாககர்மாதிகளில் சேர்ட்ட ஜாதிவருணாச்சிரமாதி தாதான்மியம் அதமாசகஜம். இத்தத்தாதான்மிய சம்பந்தமானது அவிவேகதிசையிற் பூர்வகாண்டத்திற் கர்மசாதனமாயினும், உத்திரகாண்டத்தில் முமூட்சுத்துவதிசையில் விசாரணையால் நீங்கிடத்தெரியும் சகஜதாதான்மியமென்ற அகங்கார சம்பந்தமானது விவேகதிசையில் வாதிக்கப்பட்டபோதினும், ஜீவ திசையைப்பற்றி வந்த தாதான்மியமாத்திரம் பாதிக்கப்படுமேயன்றி, உத்திரகாண்டத்தாற் போதிப்பிக்கப்பட்ட பிரமசுபாவமான ஆன்மாகங்கார சாதான்மியம் அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரபரியந்தம் வாதிக்கப்படமாட்டாது. அவ்வித சகஜதாதான்மியமும் உத்திரகாண்டத்தில் விவேகதிசையில் சம்பிரதாய பேதமாக ஒப்பியதேயன்றி, மதவாதியர்களில் சம்பிரதாய முறையாக ஒப்பப்படவில்லை. அதெப்படியென்னில் நீலகடமென்றால் சுவேதகடமில்லையெனக்காண்பதுபோல் நான் பிரமமென்றால் பிரமாகார அகங்காரவிருத்தியின் வியாவிருத்திய அபிப்பிராயமாம்.

௭- குணமென்றால், சுக்கிலபட மென்பதில் வெண்மை குணமாயிருப்பதுபோல், நான் அகண்டனென்ற விருத்தியில் திரிபுடி தோற்றுவதால், திரிபுடியாய்விளங்கிய ஞாதுருஞான ஞேய ரூப தமோ சத்வ ரஜோ விகாரங்களிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியமேயாம்.

௮- அவ்வித குணமான சோபாதிகசைதந்நியம் நிருபாதிக சைதந்நியத்தினிடமாக விளங்குவதால், இந்தக்குண விருத்தியை அபேக்ஷித்து நிர்க்குணசைதந்நியம் குணியெனக்கூறப்படுமே.

௯- இலக்ஷணமென்பது தடஸ்த லக்ஷணமென்றும் சொரூபலக்ஷணமென்றும், இரண்டு பிரிவுடையதாகும். தடஸ்த லக்ஷணமாவது இப்பிரபஞ்சத்துக்கு சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் எதினின்றோவென்ற விருத்தியிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியாநுபவமாம். சொரூபலக்ஷணமாவது சச்சிதானந்தம் பிரமமென்ற சச்சிதானந்தாகார விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த பிரமாகாரசைதந்நியாநுபவமாம்.

௰- இலக்ஷியமென்பது அவ்வித அநுபவம் திரிபுடியுடையதாயிருப்பதால், அவ்வித திரிபுடி விருத்தியைப்பற்றியதால் அவ்வித விருத்தி ஜடமானதால், அதிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியமும் ஜடம்போலத்தோற்றுவதால், அவ்வித ஜடவிருத்தியின் தர்மமான அநிர்த ஜடதுக்கத்தன்மையையும் முற்கூறிய சைதந்நியம் உடையதுபோலவே தோற்றுவதால், அவ்வித அநிர்தஜடதுக்காதி பிரதீதியை சைதந்நியத்தினின்று நீங்கும்பொருட்டு உபதேசத்தாற் பிரமத்தைச் சச்சிதானந்தமாகத்தோற்றுவித்து, அவ்வித சச்சிதானந்தாகாரமாய்ப் பரிணமித்த சித்தவிருத்தியில் சுயஞ்சச்சிதானந்தமாயிருக்கின்ற

பிரமசைதந்நியம் பிரதிபிம்பிக்க, அச்சைதந்நியாநுபூதியில் முன்னமே பிராந்தியால் தன்னை அநிர்தஜடதுக்கரூபனாகக் கொண்டிருந்த பிரதீதி நீங்கிடத்தெரியும். அப்பிரதீதிநீங்கிடில், சேஷித்தது வஸ்துவானதால் அவ்வித வஸ்துவே லக்ஷியமாம். அதை அடையும்பொருட்டு முன்சொன்ன அநுபூதியன்றிச் சித்தியாததினால், அவ்வநுபூதியையே சொரூபலக்ஷணமெனக்கூறியது

௰௧- பதம் அதாவது யோக்கிதையுடையதாம், யோக்கிதையென்றால் உள்ளபடி ஒருபொருளைப் பிரதிபாதிக்கத்தக்க வல்லமையுள்ளது.

௰௨- வாக்கியமாவது, ஆகாங்க்ஷை சந்நிதி யோக்கிதை என்ற மூன்றையும் லக்ஷணமாகவுடையதாம்.

௰௩- வாசகமாவது, பதரூபமாயாயினும் வாக்கியரூபமாயாயினும் பொருளைப் போதிப்பிக்குந் திறமையுடையசப்தமாம்.

௰௪- வாச்சியமாவது, வாசகத்தின் பொருளாகும்.

௰௫- அபிதையாவது, வாச்சியத்தின் பரியாயநாமமாம்.

௰௬- லக்ஷணையாவது, வாசகத்துக்கு வாச்சியார்த்தத்தில் முக்கியமாய்ப் பிரவேசமில்லாவிடில், அருத்தபோதகமா யுபகாரப்படுவதாம். அது ஜகலக்ஷணை அஜகலக்ஷணை ஜகதஜகலக்ஷணை எனமூன்று பிரிவுடையது. (க-வது) ஜகலக்ஷணையாவது கங்கையிற் கோஷமென்பதில் கங்கையில் இடைச்சேரியிருக்கக் கணக்கில்லையென அறிந்து, கங்கைக்கரையிலெனப்பொருள் கொள்வதுபோல், நானென்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்றதில், தூங்கியிருந்தால் தூக்கத்தையறியக்கூடாததினால், நான் தூங்கினேனென்றதின் பொருள் நான் சாக்ஷி

யெனக் கொள்கையாய் விளங்கிய விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சாக்ஷி சைதந்நியாநுபூதியாகும். (உ-வது) அஜகலக்ஷணை யாவது, சிவப்பு ஓடுகின்றதென்றதில் சிவப்புநிறமுடைய குதிரை ஓடுகின்றதெனப் பொருள்கொள்வதுபோல், நான் சாக்ஷி யென்றதில், நானென்ற அகங்காரவிருத்தி ஜடமானதால், அவ்வித அகங்காரவிருத்தியை யுடையதுபோற்றோன்றிய சித்தையே, சாக்ஷியெனக் கொள்கையாய் விளங்கிய சைதந்நியாநுபூதியாகும். (ஈ-வது) ஜகதஜகலக்ஷணையாவது, அந்தப் புருஷனே இவனென்றதில் அத்தேச கால வர்த்தமானங்களென்ன இத்தேச காலவர்த்தமானங்களென்ன, இவைகள் விரோதத் தன்மை யடைந்திருந்த போதிலும் அவைகளைத்தள்ளிப் புருஷமாத்திரத்தை அபிப்பிராயமாக்குவதுபோல், அவஸ்தாத்திரையத்துக்குட் பட்டதால் வந்த சீவனதுகிஞ்சிஞ்ஞத்துவமென்ன, சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களையிட்டுவந்த ஈசனது சர்வஞ்ஞத்துவமென்ன, இந்த இரண்டையும் நீக்க இரண்டு உபாதிகளிலும் சேஷித்த அறிவு ஒன்ருக அநுபவத்துக்கு வருவதால், அவ்வித சர்வஞ்ஞத்துவம் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ உபாதிநீங்கிய ஏகாகாரவிருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த அறிவின் அநுபூதியேயாகும்.

௰எ-விசேஷணமாவது, சத்புருஷன் என்றதில் சத்தாயிருக்கின்ற புருஷன் சத்புருஷன். சத்தாயிருக்கின்றதென்பது விசேஷணமாவது போல், சச்சிதானந்தம் பிரமமென்பதில், சச்சிதானந்த விருத்தியிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியாநுபூதியே விசேஷணமாகும்.

௰அ-விசேஷியமாவது, நிருபாதிக பிரம சைதந்நியமே உபாதியிற் சச்சிதானந்தமாய் விளங்குவதால், அச்சைதந்நியாநுபூதியேயாம்.

௧௯-விசேஷமாவது, அதீந்திரியங்களாயுள்ள பூதங்களின் பரமாணுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று பேதமுடையதாக நிரூபணங் காணப்படுவதால், அவற்றின் பேதத்தின்பொருட்டு விசேஷமெனச் சாஸ்திரசங்கேதத்தால் ஒப்பியதுபோல் பிரமஜீவ சைதந்நியங்களுக்கு ஸ்வரூபத்தால் தானே பேதமொப்புகிறதின்பொருட்டு அவற்றின் விசேஷமிருக்கின்றதாயொப்பியதாம். இது இதரமதங்களினுபகாரம்.

௨௰-வெதிகரணமாவது, பின்னாதிகரணமெனப்படுவதாம்.

௨௧-சாமானாதிகரணமாவது, இவன் அரசனென்பதில் இவனென்றஞானமும் அரசனென்றஞானமும் ஒருதலைப்பற்றியிருப்பதுபோல், அகம்பிரமாஸ்மி யென்ற வாக்கியானுபூதியில் பிரமாகாரமாய் விளங்கிய அகண்டாகாரவிருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரகாரண சைதந்நியத்துக்கும் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய் விளங்கிய சாக்ஷிவிருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த ஆத்ம சைதந்நியத்துக்கும் நிர்விசேஷ கூடஸ்தசைதந்நியமே அதிகரணமாயிருப்பதால், அவ்வித நிர்விசேஷ பிரமசைதந்நியத்தைத்தவிர அவ்விரண்டு சைதந்நியமும் வேறில்லாததினால், அவ்வித ஏகாகாரபிரமானுபூதியேயாம்.

இவ்விதசமானாதிகரணம் முக்கியமெனவும் வாதையெனவும் இரண்டுபிரிவுடையதாகும். அதில் முக்கியசமானாதிகரணமாவது முன்சொன்னதேயாம். வாதாசமானாதிகரணமாவது சீவபிரமோபாதிகள் தமப்பிரகாசங்கள்போல், விரோதிகளானதால் அவைகளுக்குச் சாமானாதிகரண்ணிய ஐக்கிய ஞானத்தாற் கூறத்தகாது. சமாதிபலத்தாற் சீவோபாதி நசித்திடிற் கூடுமென்பதாம்.

மேலும் முக்கியசமானாதிகரணமே ஒத்திடில், எப்பொ

மூதும் சிவஜகத்காரண சைதந்நியங்களுக்கு நிர்விசேஷபிரம் சைதந்நியத்தைத்தவிர அதிகரணம்வேறில்லாததினால், சித்த சாதனமென்ற தோஷமும் வரத்தெரியும். அப்படியே பாரமார்த்திகத்தில் வஸ்து அசங்கியானதால், ஒருபதார்த்தத்துக்கு அதை அதிகரணமாக நிரூபிக்கவுங்கூடாது. ஆகையால் கேவலபாரமார்த்திக விசாரணைமாத்திரத்தால் சமானாதிகரணம் ஒப்பத்தகாது. ஆகையால் வியாவகாரிகத்தில் வந்த சீவோபாதி வியாவகாரிகமாகவே நசித்திடவேண்டும். அங்ஙனம் சீவோபாதி நசித்திடில், பின்பு இரண்டு சைதந்நியமும் ஒன்றாகிவிட்டதால், சாமானாதிகரண்ணியங்கூடும். ஆகையால் வாதாசாமானாதி கரண்ணியமே பிரமாநுபூதியில் உபகாரமேயன்றி, முக்கியசமானாதிகரணம் ஒப்பத்தகாதென்று சேசுரசாங்கிய மதத்திலும் அபிமானமுடைய அத்துவிதிகளில் ஏகதேசிகளும் கூறுகின்றார்கள். அந்த விஷயத்தில் சிலவாதியர்கள் சீவோபாதியால் வாதாசாமானாதிகரண்ணியத்தாற்கூட சிவபிரமசாமானாதிகரண்ணியம் ஒப்புகின்றது அசங்கதமென்கிறார்கள்.

எங்ஙனமென்னில் ஒரு ராஜ்சேயனை ஸ்ரீமஹாராஜாவென்று துதித்திடில் அவன் எப்படி மஹாராஜாவாகத்தகானோ அவ்விதப்பிரயோகம் அவனிடத்தில் எப்படி உபசார மாத்திரமாயாகுமோ அப்படிப்போல், சுருதியால் அகம்பிரமாஸ்மியென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், உபசாரமேயன்றிப் பாரமார்த்தமல்லவென்றும், சிலர்கள் மஹாராஜன் போலுள்ள கனம்பொருந்திய ஒரு புருடனை இவன் மஹாராஜனென்றிடில், மஹாராஜ சமானனெனக் கொள்வதுபோல், பிரமசமானனெனக்கொள்ளத்தக்கதேயன்றி ஒருக்காலும் ஐக்கியங்கூடாதெனக்கூறுகின்றார்கள். இங்ஙனம் வரத்தெரிய முக்கியஅத்துவிதிகள் அதைக்கண்டிக்கின்றார்கள். வேதத்திற்குஅந்நியதாகற்பனைசெய்கின்ற மதவாதியர்களின் பொருட்டு விவாதஞ்

செய்கின்றதற்கு அகத்தியமல்ல, ஆனால் வாதாசாமானாதிகரணவாதியர்கள் அத்துவிதிகள்போற் றோற்றுவதால், அவர்கள் பொருட்டு மாத்திரம் உத்தரங்கூறப்படுகின்றது.

க-வது சித்தசாதனதோஷம் வருமெனக்கூறியது சரியே, ஆயினும் பாரமார்த்திகத்தில் அவித்தையா சம்பந்தமிருக்கின்றது போலத்தோற்றியதால், அவ்விதத்தோற்றுதலான அவித்தையா நிவிர்த்தி ஞானமன்றிக்கூடாததினால், அவ்விதஞானமும் சாங்கிய விசாரணையன்றிச் சித்திக்கமாட்டாததினால் விசாரணையாற் பிராந்தியாற்றோன்றிய விசேவாபாதியாம் அஞ்ஞானம், அதிஷ்டான பிரம மாத்திரமாயில்லாமல் நீங்கிட அக்காலத்திற் விசேஷ பேதமாய்த் தோற்றிவிளங்கிய சைதந்நியப் பிரதிதி அதிஷ்டான பிரம மாத்திரமாய் அதைத்தவிர வேறில்லாததாகக்கொண்டு அநுபவத்துக்கு வருவதால், அவ்விதவிசேஷவுபாதி நீங்கிய அகண்டாகார சைதந்நியாநுபூதியிற் சைதந்நிய பேதங்காணப்படாததினால், முன் பிரதீதிமாத்திரத்திற் றோன்றிய விசேஷ சைதந்நியங்களுக்குப் பேதம் நீங்கி அதிஷ்டான பிரம சைதந்நியாநுபூதியில் முக்கியசாமானாதிகரண்ணியங்கூறப்படுகை.

உ-வது ஆன்மா அசங்கியானதால் அவனிடத்தில் விசேஷசோபாதிக சைதந்நியங்களுக்கு இருக்கைகூடாததினால், முக்கிய சாமானாதி கரண்ணியமே சித்திக்கத்தகாதென்றதில் யதார்த்தமாய்ச் விசேஷசோபாதிக சைதந்நியங்களுக்கு அதிஷ்டானத்தினிடமாய்ச் சாமானாதி கரண்ணியம் ஒத்திடில் அதுசரி, பந்தம் வந்ததுபோற் றோன்றிய அதிகாரிகளுக்கு இவ்வித முக்கிய சாமானாதி கரண்ணியமன்றிப் பிரமாபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காராநுபூதி சித்திக்கக் காரணமில்லாததினால், அகத்தியம் முக்கியசாமானாதி கரண்ணியம்ஒத்தேதீரவேண்டுமெனவும், வாதாசாமானாதி கரண்ணியம் அனுவசியமென்றுங் கூறுகின்றார்கள்.

இவ்விருவர்களின் அபிப்பிராயம் முக்கிய சாமானுதிகாண்ணியவாதியர்கள் ஞானத்தாற் பிரம சாக்ஷாத்காரமுண்டாவதால், மனோநாசம் பிரயோசனமில்லையெனக் கொள்கின்றார்கள். வாதாசாமானுதி காண்ணியவாதியர்கள் பிரமஞானமென்பது திரிபுடிசூநிய ஞானமானதால் விசாரணையாற் கிடைத்தஞானம் விருத்தி ஞானமானதால், விருத்திநாசமின்றி அதிஷ்டான ஞானுநுபூதி கிடையாதென்று கூறுகின்றார்கள்.

இதின் சமரசம் முக்கிய சாமானுதி பக்ஷத்திற் பிரமாபரோக்ஷ சாக்ஷாத்கார முண்டாயினும், அவ்வித அநுபூதியில் விருத்தியிருந்திடினும் நிர் விருத்திக சைதந்நியமே அநுபூதியாகத் திருப்திக்கு வருவதால், அவர்களின் விருத்தியுஞ் சூநியம் போலவேதான். வாதாசாமானுதி காண்ணியர்கள் மதத்தில் மனோநாசத்தையே முக்கியமாயொத்திருந்திடினும் திரிபுடியில்லாத அதிஷ்டான ஞானத்தின் தெளிவு விருத்தி ஞானத்தை முன்னிட்டே சித்திக்க வேண்டியிருப்பதால், அவர்களுக்கும் மனோநாசானந்தரம் அதிஷ்டான ஞானத்தின் தெளிவு விருத்தி ஞானத்தினிடமாயே விளங்குகின்றது. அவர்கள் மனோநாசம் மனோநாசமுமல்ல. இவர்களின் விருத்தி விருத்தியுமல்ல இவர்களுடைய அநுபவத்திலும், திரிபுடியில்லாத அதிஷ்டான ஞானமே திருப்தியாகச் சித்தித்ததாயிருப்பதால், எவர்களுக்குச் சமாதி சாதனமன்றிச் சிரவணமாத்திரத்திற் பிரமாபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரம் அநுபவத்துக்கு வருகின்றதோ, அதே அவர்களுக்கு மனோநாசம். எந்தஅதிகாரிகளுக்குச் சிரவணமாத்திரத்தில் அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரங் கிடையாமற் சமாதி பலத்தால் மனோநாசத்தின் பேரில் அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரங்கிடைக்கின்றதோ அவ்விதஅபரோக்ஷ சாக்ஷத்கார ஞானமே அவர்களுக்கு ஞானம். இருவர்களுடைய மதத்திலும் மனோலயம் ஞானம் இரண்டும் ஒப்பத்தக்கது தான், ஆனால் முக்கிய சாமானுதி காண்ணிய பக்ஷ

த்தில் மனோநாசம் சூக்ஷமமாயும் வாதா சாமானுதி பக்ஷத்தில் மனோநாசம் ஸ்தூலமாயும் ஒப்பப்படுகின்றதெனவும், முக்கிய சாமாறுதிகாண்ணிய பக்ஷத்தில் ஞானம் முக்கியமாயும் மனோநாசம்கௌணமாயும் ஒப்பியதாகக் காணப்படினும், வாதாமாசானுதி காண்ணியத்தில் முக்கிய சாமானுதி காண்ணியம் அநத்தியம் ஒப்பத்தக்கதாகவே இருக்கின்றது முக்கிய சாமானுதிகாண்ணிய பக்ஷத்தில் வாதாசாமானுதி காண்ணியம் கணமாத்திரமாயினும் சித்தித்ததாகவே இருக்கின்றது. அதிகாரி பேதத்தால் இரண்டும் உபகாரமே படுகின்றது. முக்கியசாமானுதி காண்ணியம் முக்கிய அதிகாரியைப் பற்றியது. வாதா சாமானுதி காண்ணியம் மத்திம அதிகாரியைப் பற்றியது. இரண்டதிகாரியினாலும் அடைந்த ஞானத்தில் அபரோக்ஷசாக்ஷாத்காரானந்தரம் பேதங்கிடையாது. சாதனத்தில் விவாதமேயன்றி அடைந்த சாத்தியத்தில் விவாதங்கிடையாது.

முற்றிற்று

பத்தாவது

அகண்ட விருத்திசோதனை யுரைத்த பிரகரணம்

ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் இவற்றுள், ஞேயத்தை மூன்று விதமாய் உபாசிக்குந்தன்மை.

சமாதியில் அதிஷ்டான மாத்திரமாகச் சேஷித்து பின்பு விழிக்குங்காலத்தில், நிராகாரமான விளங்குதல் மாத்திரமாய் விளங்கத்தெரிய, அக்காலத்தில் அதை எதிரிடாநின்ற பார்வையின் விருத்தி முக்கிய விளங்குதலைக் கிரகிக்க வல்லமைய

ற்று நிராகாரமாய் வியாபகப்பரவுதலையடைய, அவ்விருத்தியி ற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியத்தை இதுவென்று சுட்டத் தெரிய அவ்விதமாகச் சுட்டிய இது வென்ற விருத்தியிற் பிர திபிம்பித்த சைதந்நியத்தைப் பூர்வவாசனையால் அகண்ட னென்று நாமரூபமுடையதாகச் சங்கற்பிக்க அவ்விருத்தியா ல் அகண்டமாய்த்தோற்ற, அவ்விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியத்தையும் அவ்விருத்தியையும் முன் இதுவென்ற விருத்தியையும் அதிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியத்தையும் ஒன்றாக விளங்குவித்திடக் காரணமாய் நின்ற கூடஸ்த விளக் கத்தை, அறியவல்லமை யில்லாத நிராகாரசூநிய விருத்தி யிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியமே ஆவரணவிருத்தியை யு டைய தனது சக்தியால், தன்னில் உள்ளடங்கிய அகங்கார ஞாதுரு சக்தியைப், பிந்திய விருத்திக்கு இதுவென்று திரிசி ய விருத்தியாகக் காண்பிக்க, அவ்வித திரிசியம்போல் விளங் குகின்ற இது வென்ற ஞான சக்தியே தன்னுள்ளடங்கிய ஆ வரண ஞான சக்திகளால் மனதுக்கு உள்ளபடி தெரிய வல்ல மையின்றி அகண்டமென்று சங்கற்பிக்க, அவ்வகண்ட விரு த்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியமும் ஆவரண ஞான சக் திகளால் ஆவரிக்கப்பட்டுக், கூடஸ்தவிளங்குதல் நிராகார சூ நிய விருத்தி அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஞாதுரு இதுவென்ற சமுதாயமுள்ள ஞானவிருத்தி அதிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந் நியமாகிய ஞானம் அகண்டமென்ற விஷயாகார சங்கற்பரூ ப அகண்டாகார ஞேயவிருத்தி அதிற் பிரதிபிம்பித்த சைத ந்நியம் இவ்வளவும், அகண்டாகாரஞேய விருத்தியிற் சூ க்ஷ்மமாயடங்கி அகண்டஞேய விருத்தியைப் பாக்க வேறே தோற்றுதவைகளாகத் தோற்றி ஞேயமாத்திரமாய் விளங்கு கின்றது. அவற்றை மேற்சொன்னபடி பிரித்துப்பார்த்திடத் தெளிய வரும்.

முற்றிற்று

பதிஞெவீறவது

சரியாதி நிந்தா நிஷேதனப் பிரகரணம்

சருவஞ்ஞனும் சருவ வல்லமையுடையவனும் சருவ வியாபரனும் இடை விடாத்தன்மையா யெங்குமுள்ளவனுயும் ஈக்கள் மதுவைப்போல எம்மதத்தோரும் என் கடவுள் என் கடவுளென்று குவிந்து சார்ந்திடத்தக்க ரசக்கடலாயும் என்றும் ஒன்றுபோல் விளங்குகின்றதாயுமுள்ள சருவ நாதனுகிய கடவுளை, சரியை கிரியை யோகம் இம்மூன்றின் சமரசப்பெருமையால் அவனது அநுகிரகத்தை ஸ்துதித்து ஞானுனந்தக் கடலில் மூழ்குதலின் விவரம்.

சரியை கிரியை இவ்விரண்டும் கர்மகாண்டத்தில் உபகாரமானதால் அக்கர்ம காண்டத்தில் யாகாதி கிருதுக்களென்ன, ஆலயாதி ஈஸ்வர விஷய கிருதுக்களென்ன, இவ்விரண்டிலும் குண்டமண்டபவேதி முதலாகிய நிருமாணம் சரியாரூபமானதால், அச்சரியா விஷயத்திற் கிரியையென்ற உபாசனை சாத்தியமானதால், அவ்வித் உபாசனை ஈசனை முன்னிட்டு விளங்குவதால், அவ்வித ஈசனைத்தெரியச் சீவர்களுக்கு வல்லமையில்லாததினுல், அதிமூடமாயுள்ள இந்த ஜகத்திற்கு, அதிலகுவாக ஈசனை அறியும்பொருட்டு அக்கினி சிவலிங்காதிகளிற் சாஸ்திரங்களாற் சர்வ வியாபகமான ஈசனை மந்திராதிகளாற் பாவித்து உபசரித்திட அவனது பிரசாதத்தால் அவனது சுபாவந்தெரியக் கூறுதல்.

இலிங்கம் அக்கினி முதலானவைகள் ஜடங்களாயிருந்த போதிலும், அவைகளிற் பாவிக்கப்பட்ட ஈசன் சித்ரூபனுதலால், அவைகளிற் செய்யப்பட்ட உபசாரங்கள் நித்திய திருப்தனுகிய தனக்கு, ஒரு உபகாரமுமில்லாமற் போனுலும், ஜகத்தில் மஹாகனம் பொருந்திய மஹாராக்ஞிய ராணியவ

ர்களுக்கு ஜகத்தால் ஒரு பிரயோசனமு மில்லாமற் போனலு ம் ஜடமாயுள்ள அவர்களது மூர்த்திகைக்குச் சகல இந்து ஐ ரோப்பியர்களும் வெகுதிரவியச் செலவுடைய உபசாரத்தை அதிவணக்கத்துடன் செய்ய, அவ்வித உபசாரத்தால் அவர்க ளது கருணைக்கு இவர்கள் பாத்தியப்படலாமாயின், சருவஞ் ஞனும் சருவ வியாபகனும் சருவ தயாபரனுமிருக்கின்ற ஈசனது கருணையின் பொருட்டு, மேற்சொன்ன சிவலிங்காதி களிற் பாவனையாலுபசரிக்கப்பட்ட ஈசன், அவர்களின் பொ ருட்டு ஏன் கிருபை செய்யமாட்டான்.

ஈசனையேதெரியாத இந்த ஜகத்துக்கு ஆலயம் யாகசாலை இவற்றைக்கண்டவுடன் ஈசனது யாது உண்டாவதால், அது வே மூர்த்திகைகண்ட பிரயோசனம் அப்படி ஈசனதுயாது வ ரும்போது அவனைச் சருவவல்லமையுடையவனும், தன்னை ஒன்றுந்தெரியாதவனும் உனக்குள் நானடக்க மெனக்குவிந் திடும் படிசெய்து அகங்காரத்தை நீக்கியது இரண்டாம் பிர யோசனம். மேலும், சாஸ்திராதிகளால் விவேகமுடையவர் களுக்கு மாத்திரம், சர்வ வியாபகமாய் அரூபமானபரம்பொரு ள் இருக்கின்றதாக அறியப்படும் அவ்வித அறிவாலுள்ள உப காரம் நாதனொருவனிருக்கிறனென்ற எண்ணத்தை உண்டா க்குகின்றதைக் காட்டிலும் வேறுபகாரத்தைக் காணவில்லை. அவ்வித கலைகள் அவனை மறந்திடில் உபகாரப்படுவது போல் இவ்வாலயாதிகளும் ஈசனைத்தெரிந்தவன் தெரியாதவன் யா வர்களுக்கும் தங்களது அகங்காரத்தைநீக்கி ஈசனது யாதை யுண்டுபண்ணிக் குவிந்து வணங்கிடச் செய்விக்கின்றது ஆ கையாற் கல்விகள் வித்வான்களுக்கு மாத்திரம் உபகாரப்படு ம். ஆலயாதிகள் யாவர்களுக்கும் ஈசனைத் தெரிவிப்பதற்கு உபகாரப்படும் இது மூன்றும் பிரயோசனம்.

அன்றியும் இவ்வித ஆலயாதிதோறும் ஈசனைவணங்கிய

பெரியோர்களுக்கு வெகுவித நன்மைகள் கிடைத்திருப்பதால், இப்போதுங் கிடைத்து வருவதால், அப்படியே சாஸ்திரங்களும் வெகுபெருமையாகச் சொல்வதால், அவனைச்சரியை கிரியையாதிகளால் அகத்தியம் வணங்கவேண்டும்.

ஆனால் ஜகத்தாலுண்டு பண்ணப்பட்ட ஆலயாதிகளில் விளங்கிய ஈசனை, நாம் வணங்கவேண்டுவதென்ன, வணங்காவிடில் என்ன தாழ்வு வருமென்னில்? ஒரு அரணியிற் கடைந்த அக்கினி நம்மாலுண்டுபண்ணப் பட்டிருந்த போதிலும் நாமுண்டுபண்ணினது தானேயென்று அவமானிக்க வுபகாரப்படாது. எவ்வாறெனில் உடலைக்கொடுத்தால் எரித்துவிடும், சீதகாலத்தில் அநுசரித்தாற் குளிரை நீக்கும். அப்படிப்போல் நிந்தித்திடில் அவனது கோபத்திற்குரித்தாவான். வணங்கிடிற் கருணைக் குரித்தாவான்.

சாஸ்திரங்களிலே நாதனானவன் யோகியர்களுக்கு உள்ளத்திலிருக்கிறானென்றும், ஞானிகளுக்கு எங்குமிருக்கிறானென்றும், பிராமணர்களுக்கு அக்கினியில் இருக்கிறானென்றும் அற்பபுத்தியாளர்களுக்கு விக்கிரக முதலானதுகளிலிருக்கிறானென்றும் சொல்லியிருப்பதில், விக்கிரகாதிகளை உபாசிக்கின்றவர்களை அற்பப் புத்தியாளர்களென்று சொல்லியிருக்க, நீர் இப்படிக்கூறிய தென்னவெனில்? அக்கினியில் ஈசனது உபாசனை வேத மந்திரங்களின் அப்பியாசத்தாற் சித்திக்கவேண்டுமென்று சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுவதால், அவ்விதவேதம் பிராமணர்களுக்கே உரித்தென்று காணப்படுவதால், அக்கினியிற் பிராமணர்களுக்கு நாதனிருக்கிறானெனக் கூறியது. அவ்வித வேதங்களிற் சொல்லிய நாதனை உள்ளத்திலும் அறியவேண்டுமெனக்கூறிய சாஸ்திரப்படி கரணகலைகளை யோகத்தாலடக்கி யுள்ளத்தில் ஈசனைத்தரிசிக்க வல்லமையுடையவர்களான யோகியர்களுக்கு அவ்வித வல்லமையிருப்பதால்

அவர்களுக்கு உள்ளத்தில் நாதனிருக்கிறனெனக்கூறியது. ஈசன் எங்குமிருக்கிறனெனக்கூறிய ஞான சாஸ்திரப்பிரகாரம், ஈசன் எங்குமிருக்கின்றதாக அறிய கடவுளது கருணையை அடைந்த ஞானியர்களால், எங்கும் ஈசனை அறிய உபகாரப்படுமானதால், அவர்களுக்கு எங்கு மிருக்கிறனெனக் கூறியது. வேதமந்திரங்களை அப்பியாசிக்க வல்லமையில்லாதவர்களாயும், அதில் அதிகாரமில்லாதவர்களாயும், உள்ளத்தில் ஈசனைத்தரிசிக்க வல்லமையில்லாதவர்களாயும், எங்கும் ஈசனிருக்கின்றதை அறிய வல்லமையில்லாதவர்களாயும், இருக்கின்றவர்களுக்கு விக்கிரக முதலியதில் ஈசனிருக்கின்றதாகக்கூறியதில், அவர்களை அற்பபுத்தியுடையவர்களென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதாக காணப்படுகின்றது. அதின், தாற்பரியம் அக்கினியிலும் உள்ளத்திலும் எங்கும்இருக்கின்ற நாதனை, பிம்பாதிகளில் மாத்திரம் இருக்கின்றதாக ஒப்பிய புத்தியை அபேக்ஷித்தே யன்றி, அவ்விக்கிரகாதிகளில் ஈசனிருக்கின்றனென ஒப்பிய புத்தியை அபேக்ஷித்துக்கூறினதல்ல.

பிராமணர்களுக்கும் யோகியர்களுக்கும் அக்கினியிலும் உள்ளத்திலும் நாதனிருக்கின்றனெனக் கூறியதில், பிராமணர்களைத் தவிர மற்றப்பேர்களுக்கு வேதத்தில் அதிகாரமில்லையெனமாத்திரந் தாற்பரியமேயன்றி, பிராமணர்களுக்கு விக்கிரகாதிகளிலும் உள்ளத்திலும் எங்கும் நாதனை உபாசிக்கக்கூடாதென்ற நிஷேதங்கிடையாது.

யோகியர்களுக்கு உள்ளத்தில் நாதனைத் தரிசிக்க வல்லமையிருப்பதால், அக்கினி விக்கிரகாதிகளை முன்னிட்டு நாதனது உபாசனை வேண்டாவிடினும், அக்கினி விக்கிரகாதிகளில் ஈசனை உபாசிக்கக் கூடாதென்றுவது அவைகளில் நாதன் இல்லையென்றுவது, அவர்களால் நிஷேதிக்க வுபகாரப்படாது. அவ்வித யோகியர்களுக்கும் உள்ளத்திற் கண்ட

நாதனை எங்குமிருக்கின்றதாகச் சொல்லிய ஞான சாஸ்திரத்தில் அதிகாரமுண்டு.

எங்கும் ஈசனையறிந்த ஞானிகளும் அக்கினி விக்கிரகம் உள்ளம் இவற்றில் நாதனில்லையென்றாவது, இவற்றால் நாதனை உபாசிக்கக் கூடாதென்றாவது, நிஷேதிக்கத் தக்கவராகார்கள். எவர்களாவது நிஷேதித்திடில் நிஷேதித்தவர்களே அற்பபுத்தியாளரென நிஷேதிக்கப்படுவார்கள். எதனாலெனில்? எங்கு மிருக்கின்றவன் எங்கேதா னிருக்கத்தகான். மேலும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் அப்பியாசித்த போதிலும், நாதனது கருணையன்றி அவனது சுபாவம் வெளியாகத்தகாது; அவனது கருணை கிடைக்க வேண்டுமானால் உறுதியாக அவனை நம்பி வணங்கச் சித்தித்திடும். அவ்வாறு அவனைக்குறித்து வணக்கஞ் செய்யும் விஷயத்தில், சரியை கிரியை யோகம் ஞானங்களில் எந்த மார்க்கமாக உறுதிப்பட நம்பி வணங்கிடிற்றான் கிருபை செய்யத்தகான்.

ஆகையால் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கிலும் விசுவாசமுடையவர்களான கர்மடன் பக்தன் யோகி ஞானி இவர்களுக்கு அதுகளிற் சொல்லிய நடக்கைக்குத் தக் படி பலன்கிடைக்க வேண்டுமானால், ஈசனது கருணையன்றிக் கிடையாது: ஈசனது கருணை கிடைக்கில் எம்மார்க்கத்தாரிலும் எவர் பெரியர் எவர் சிறியர்; ஆகையால் மேற்சொல்லிய சமயங்களில் ஒரு சமயத்தையுந் தியதென்றுரைக்கத்தகாது.

மேலும் சமயங்களே பலனைக்கொடுக்குமா? ஒரு எஜமானுக்குப் பாத்தியப்படாத ஒரு காட்டில் ஒருவன் வேலை செய்யில், அவ்வேலையே அவனுக்குச் சம்பளங்கொடுக்கத் தகாததுபோல சமயங்கள் தானே பலனைக் கொடுக்கத்தகாது.

ஆகையால் எச்சமயத்தோருக்கும் நாதனே *பல்தாதாவாகக் காணப்படுவதால் எச்சமயத்தோர்களும் அந்த நாதனைக்குறித்து உண்மையுடன் ஸ்துதி செய்யவேண்டுமேயன்றி நாதனடியவராகிய எச்சமயத்தோராயாவது எச்சமயத்தோராயினும் நிந்திப்பார்களாகில் அவர்கள் நாதனையே நிந்தித்தவர்களாவார்கள்.

ஆல்யாதிகளில் விக்கிரகாதிகள் மூலமாக ஈசனைப்பாவித்து நம்பி வணங்கி வருவதில், விக்கிரகாதிகள் பின்னப்படும்போது ஈசனும் அழிவுடையவனோவென்று சங்கிக்கக்காரணமில்லை: விக்கிரகாதிகளையே நாதனாக நம்பியிருந்திடில் அதுசரி ஒரு அரசனது தேகத்தை முன்னிட்டுச் சகல ஜனங்களுக்கும் அரசனென்ற அதிகாரத்துக்குத் தகுந்த உபசாரஞ்செய்ய நம்பிக்கை வந்திருந்திடினும், அவ்வரசனது தேகம் நீங்கின் காலத்து அவ்வரசனது அதிகாரம் மற்றொரு தேகத்தை முன்னிட்டுங் காணப்படுவதுபோல, நாதனது உபாசனையும் மற்றொரு விக்கிரகாதிகளை முன்னிட்டுச் சித்திக்கத்தகலாம்.

வேதங்களுக்கு, எங்கும் ஈசன் இருக்கின்றானெனத் தெரியப்படுத்த வேண்டுவதே, தாற்பரியமானால், அக்கினி விக்கிரகாதிகளில் மாத்திரம் உபாசனை செய்தலை விதிக்க வேண்டுவதேனெனில்? ஈசனையே அறியாதவர்களுக்கு ஈசனைப் பற்றிய யாதுவருவதின் பொருட்டு, அக்கினி விக்கிரகாதியளிற் கூறினபோதிலும், நதி சமுத்திரம் சில விருக்ஷம் சில பக்ஷி சில மிருகம் சில மனிதர் என்னும் இவற்றில், நாதனைப் பாவித்துத் தொழும்படிக்குஞ், சாஸ்திரத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுத் தானிருக்கின்றது.

எங்கும் வியாபகனாயும் அரூபனாயும் இருக்கின்ற ஈசனை, ஒரு பிம்பாதியில் அடங்கினவனாயும் ரூபமுடையவனா

* பலதாதா-பிரயோசனந்தருபவன்.

யும் உபாசிக்க வேண்டுமானால், நிராகாரனுக்கு ஆகாரம் ஒப்பப்பட்டிடில் அதுசரி, நிராகாரனுக்கு ரூபங்கூடாதென்னிலோ? நிராகாரனாயிருக்கிற நாதனுக்கு, இவ்வித நாமரூபங்களுடைய இவ்வித ஜகத்தை உண்டுபண்ண வல்லமை இருக்கிறதாக ஒப்பிடில், இவ்வித ஜகத்தின் பொருட்டு நிக்கிரக அநுக்கிரக வல்லமையுடைய, ஒருடல் தனக்கு உரியதாகக் கற்பிக்க வல்லமையுடையவனாக ஏன் ஆகத்தகான்.

மேலும் சீவர்கள்கூடத் தங்கள் ஸ்தூலதேக வியாபாரத்தை நீங்கி, சொப்பனாவஸ்தைக்குப் போகுங்காலத்தில் நானாவிசித்திரமுடைய ஜகத்தைக் கற்பித்து, தங்களுக்கு உரியதாக ஒருடலையுங் கற்பிக்க வல்லமையுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள்; பின்பு சுழுத்தியில் இவ்வித இரண்டுடலையும் விட்டு நிராகாரமாயுங் காணப்படுகின்றார்கள்; அவ்வித சீவர்களே நிராகாரமாயிருந்து சாகாரம்போலத் தோற்றலாமாகில், நிராகாரனாயிருக்கும் ஈசன் தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜகத்துக்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு, ஏன் ரூபமுடையவனாகமாட்டான். அன்றியும் எங்குமுள்ள ஆகாயம் ஒரு ஊசித்துவாரத்திலுமிருக்குமானால், எங்கு நிறைந்திருக்கும் நாதன் ஏன் பிம்பாதிகளில் உபாசனையின்பொருட்டிருக்கத்தகான். சுருக்கமுடையது விஸ்தாரமா யிருக்கத்தகாதே யன்றி விஸ்தாரமுடையது சுருக்கமாய்க் காணப்படலாம். நல்லது, வேதமென்றால் அதின் பொருள் யாதெனில் வேதயதீதி வேதமெனப்படும். அதற்கு அவ்வளவு வல்லமை யேதெனில்? நாதனிடத்தினின்று முண்டாயிருப்பதினாற்றான். அவ்வித வேதம் பிராமணர்கள் முகமாக இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வகுப்பாயிருக்கின்ற, இந்த வேதம் ஒன்று மாத்திரந்தான் ஆகுமே யன்றி மற்றமதத்திற்சொல்லிய யாதொரு சாஸ்திரங்களும் வேதமாகத்தகாது. ஏதெனில் மற்றெந்த மதத்திலுஞ் சொல்லிய சாஸ்திரங்கள்

அந்தந்த மதங்களின் கோட்பாடென்ன, அந்தந்த மதவாதியர்களின் தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களின் நடக்கையென்ன, அத்தேசத்திலுள்ள பருவதம் நதி விருக்ஷம் மற்றவஸ்துக்களென்ன, இவைகளைச் சொல்லுங்கால் அத்தேசத்திற்றனே சில வஸ்துக்களையும், மற்றொரு தேசத்திலுள்ள மதங்களின் கோட்பாடுகளையும், அவற்றிலுள்ள வஸ்துக்களையும், வெவ்வேறு நாமமுடையவையாகச் சொல்லாததினாலும், உண்மையைத் தெரிவிக்க அச்சாஸ்திரத்தில் வல்லமையில்லாததினாலும், இந்த வேதத்தில் சகல ஜகங்களையும் அவற்றிலுள்ள சகல வஸ்துக்களையும், சகல மதங்களையும், அந்தந்தக் கோட்பாடுகளோடும் தகுந்த யுக்தி யநுபவங்களோடுங் கூட நிருபித்து, அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களில் அகப்படாத உண்மையையும் இனிவரப்போகிறதும் இப்போதிருக்கின்றதும் முந்தி யிருந்ததுமாகிய மதங்களையும் விவரமாக விளக்கி, அவைகளில் உண்மையில்லாததற்குக் காரணமும் இன்ன இன்ன மதவாதியர்கள் இன்ன இன்ன காரணத்தால் உண்மையற்றவர்களானார்களென்றும், இவ்வேதத்திற் சொல்லிய பொருளை அவரவர்களுக்குரிய பாஷைகளினால் விசுவாசத்தோடுங்கூட விசாரித்திடில், எவர்களாலும் இவ்வேதத்திற் சொல்லிய உண்மையானது யுக்தி யநுபவங்களால் தள்ள வுபகாரப்படாமல் ஒப்பத்தகுமென்றும், சுருதி யுக்தி யநுபவங்களாற் காணப்படுவதால், அப்படிச் சொல்லும் வல்லமை நாதனது வாக்குக் கன்றி மற்றொரு சாஸ்திரத்துக்கும் கூடாததினால், நாதனது வாக்கே வேதமானதால், அவ்வாக்குஞ் சர்வஞ்ஞமானதால், அவ்வித லக்ஷணம் இவ்வேதத்துக்கே யிருப்பதால், இதையே வேதமெனக்கூறத்தக்கது.

இவ்வித வேதத்தி லுண்மையை உள்ளபடி அறியவேண்டிய அதிகாரியானவன், உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம், பிரச்சுரம், முதலாகிய ஸ்வரஞாயமென்ன, அந்த ஸ்வரத்

தை யிட்டுவந்த மாத்திரை, விசர்க்கம், ஸ்தாயிகலா இவை முதலாகிய ஞானமென்ன, மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம், இந்த ஆறு அங்க ஞானமென்ன, பதம், கிரமம், கனம், ஜடை, இவற்றின் ஞானமென்ன‡ புராணம் பதினெட்டு அதின் * உபபுராணம் பதினெட்டு மநுக்களால் விஸ்திரிக்கப்பட்ட § ஸ்மிருதி பதினெட்டு சிவரகசியம், பாரத, முதலாகிய இதிகாசங்கள் ஈசனால் மொழிந்தருளப்பட்ட சைவாகமம் †இருபத்தெட்டு, வைகானசம், பாஞ்சராத்திரம் முதலிய வைணவாகமங்கள், இரண்யகர்ப்பமென்ற

---

‡ புராணம் பதினெட்டாவன-பிரமம், பதுமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், பௌஷ்யம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பிரமகைவர்த்தம், இலிங்கம், வராகம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மச்சியம், காருடம், பிரமாண்டம், என்பனவாம்.

* உபபுராணம் பதினெட்டாவன-உசனம், கபிலம், காளிகம், சனற்குமாரம், சாம்பவம், சிவதன்மம், சௌரம், தூர்வாசம்,நந்தீசம், நாரசிங்கம், நாரதீயம், பராசரம், பார்க்கவம், ஆங்கிரம், மாரீசம், மானவம், வாசிட்டலிங்கம், வாருணம், என்பனவாம்.

§ ஸ்மிருதி பதினெட்டாவன-மநு, அத்திரி, ஔரிதம், விட்ணு, யாஞ்ஞவற்கியம், உசனம், ஆங்கிரசம், யமம், ஆபஸ்தம்பம், சம்வர்த்தம், காத்தியாயனம், பிரஹஸ்பதி, பராசரம், வியாசம், சங்கலிதம், தக்கம், கௌதமம், சாதாதபம், வசிட்டம். இவற்றுள், சங்கலிதம், யுகம் நாலுக்கும் பொது.

† சிவாகமம் இருபத்தெட்டாவன-காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகத்திரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதகம், விசயம், நிசுவாசம், சுவாயம்புவம், அனலம், வீரம், இரௌரவம் ,மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், விம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சருவோத்தம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், பே[illegible]ம், வாதுளம், என்பனவாம்.

ஆகமம் வார்கஸ்பத்தி யாகமம் இவற்றின் ஞானமென்ன சாம்பர முதலிய அறுபத்துநாலு கலைஞானமென்ன, இவை களிலெல்லாம், ஞானமுடையவனும் குருசம்பிரதாயமாகக் கிரகித்தவனும் ஈசனது கருணைக்கு உரித்தானவனும் இருக்கவேண்டும். இவையே முன்சொல்லிய வேதப்பொரு ளில் அதிகாரியின் இலக்ஷணமாம்.

இப்படிப்பட்ட வேதப் பொருளின் விவரம், பதத்தை யிட்டு வந்த பொருளொன்று வாக்கியத்தை யிட்டுவந்த பொ ருளொன்று அக்ஷரத்தை யிட்டு வந்த பொருளொன்று வே தம் மந்திர ரூபமானதால், மந்திரத்தை யிட்டு வந்த பொரு ளொன்று வேதம் யாகசாதகமாயிருப்பதால் பிரயோகத்தை யிட்டு வந்த பொருளொன்று வேதம் சுரரூபமானதால் சுரத் தை யிட்டுவந்த பொருளொன்று இவ்வளவு பொருள்களும் அதிகாரியின் பேதத்தால் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் இந்த நான்கு அதிகாரிகளுக்கும் உபகாரப்படும். இவ்வண் ணமாகப் பொருள்களை அறியவல்லமை யுடையவனுக்குத் தான் வேதங்களின் சுபாவம் வெளியாகும்.

முற்றிற்று

பன்னிரண்டாவது

நாமார்த்தவைபவமுரைத்த பிரகரணம்.

க சிவ—என்பதின் பொருள் அழிவில்லாத் தன்மையாயி ருந்து விளங்கிய ஆனந்தமாம் மங்களமென்ற பொருளுடைய சச்சிதானந்த மெனப்படும்.

உ மகாதேவ-எ-ன் பூரணத்துக்கும் பூரண மெனவும் இரண்டாம் வஸ்துவை முக்காலத்திலும் உடைத்தாகாத

தானான ஞானைசுவரிய மகிமையால் மகத்தாய்விளங்கிய தென வும்படும்.

ச ஈசுவர எ-ள்-முத்தொழிலுக்கும் முதலாய் நின்று முத்தொழிலுக்கும் பாத்தியப்படாத தெனப்படும்.

ரு சங்கர எ-ள்-ஜகமனைத்திற்கும் தன்சந்நிதான விசேஷத்தாற் சுகத்தைக் கொடுத்துச் சுகிப்பித்தும், மற்றொருகதியின்றித் தானுஞ் சுகரூபமாயிருக்கின்ற தெனப்படும்.

சு நீலகண்ட எ-ள்-உடலாய் விளங்கிய நான்கவஸ்தைகளில் மூன்றுமவஸ்தையாங் கண்டத்தில் அஞ்ஞானமாங் காளகூட விஷத்தைத் தரித்துந், துரிய சுபாவமாந்தான் அவிஞ்ஞசியாய்க்கொண்டு மற்ற மூன்றவஸ்தையாஞ் சிவ சுபாவத்தைத் தன் வல்லமையால் இரக்ஷித்திருந்த தெனப்படும்.

எ திரிநேத்திர எ-ள்-மூன்றவஸ்தையிலும் மூன்று கண்ணாக விளங்கிய விஸ்வ தைஜஸ பிராஞ்ஞர்களை மூன்றவஸ்தையிலும் மூன்று கண்ணாக உடைய தெனப்படும்.

அ சந்திரசூட எ-ள்-சமத்காரத்தால் சருவ ஜகத்தையுஞ் சித்துப்போல விளங்குவித்து, சித்தைத் தவிர வேறில்லையென்று ஜகத்தை நிஷேதித்து, விளங்கிய சைதந்நியத்தை முடியில் தானாக விழுங்கி விளங்குகின்றதே அலங்காரமாக உடையதெனப்படும்.

கூ கங்காதர எ-ள்-சுழுத்தியிற் சுபாவமாய் உண்மையை அடைந்திருந்திடினும், அடையப்படாததுபோற் றோன்றிய பிராந்தியை நீக்கி, அவஸ்தை மூன்றுக்குஞ் சாக்ஷியாய் விளங்கிய பிரஞ்ஞையை முடியில் தனக்கு வேறில்லாததாய்த் தரித்திருக்கின்ற தெனப்படும்.

கூ கடர்த்தி எ-ள்-திரிபுடியாம் மூன்று முடிச்சுடைய மூன்றவஸ்தை யென்ற ஜடையை, முடிவில் தன்னைத்தவிர வேறில்லை யெனத் தானாய்ச் சேஷித்த ஞானமெனப்படும்.

ய பகவான் எ-ள்-முத்தொழிலிலும் மூன்றவஸ்தையிலும் பேதமாய் விளங்கிய ஜகமும், மூன்றவஸ்தையுடைய முத்தொழிலும் தன்னைத் தவிர வேறில்லாததாக அறியச்செய்து, தானாகத் தன்னை யறிந்து விளங்கிய தெனப்படும்.

யக திரியம்பக எ-ள்-விராட்டு இரணியகர்ப்ப அந்தரியாமி மூவரும் தன்னிற் றோன்றியவர்களெனவும், தன்னைத் தவிர அவர்கள் வேறில்லை யெனவும், தெரிவித்துத் தானாய் விளங்குகின்ற தெனப்படும்.

யஉ திரிபுராரி எ-ள்-அதிஷ்டான ஞானமான தனது விளங்குதலாம் மந்த காசத்தால், அவஸ்தைகளாந் திரிபுர மெரிக்கப்பட அவைகளுந் தன்னைத் தவிர வேறில்லாதவைகளாகக் கொண்டு, தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

யரு காலாரி எ-ள்—அஞ்ஞானம் மாயை காலதத்துவம் இவ்வளவும் அதிஷ்டானமாந் தன்னைத் தவிர முக்காலத்திலும் வேறில்லை யென நிஷேதித்துத், தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

யச கிரீச எ-ள்-பரை பசியந்தி மத்திமை வைகரி இவைகளாய் விளங்கிய நாதங்களைத், தனது சத்தையால் விளங்குவித்து, அவைகளையுந் தன்னைத் தவிர வேறில்லாத தாகக் கொண்டு, தானாக விளங்கி நின்ற தெதுவோ அதுவெனப்படும்.

யடு மிருகதர எ-ள் பசுத்துவமாய் விளங்கிய சீவர்களைத் தன் சத்தையால் விளங்குவித்து, அவைகளைத் தன்னைத்

தவிர வேறில்லாததாய்த் தரிப்பித்துத் தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௰௬ பசுபதி எ-ள்-மேற்கூறிய படியே.

௰௭ ஸாம்ப எ-ள்-தானானதன் சத்தியாற் சகலமாய் விளங்கி, அச்சகலமும் தன் சத்தியும் தன்னைத் தவிர வேறில்லாததாகக்கொண்டு, தானே தனக்குச் சத்தியாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௰௮ கிரிச எ-ள்-முன் கிரீச நாமத்திற் கூறிய பரை முதலிய நான்கு பேதமுடைய நாத தத்துவமாம் உபநிடதத்தின் உட்பொருளாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௰௯ நடேச எ-ள்-ஐந்தொழிலுக் குட்பட்ட ஜகங்களைத் தன் சந்நிதானமாம் நடனத்தால் நடிப்பித்துச், சகல நடனமுந் தன்னடனத்தைத் தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு, தானானதன்னடனமாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௨௰ கௌரீச எ-ள்-இச்சா ஞானக்கிரியை யென்ற தானான தன்சத்தியாற், சகலங்களாய்ப் பவித்து, அவைகளைத் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௨௧ காலவயிரவ எ-ள் தானான தன்கலனா சத்தியால் ஐந்துவித காலபேதமுடைய ஜகத்தாய்ப்பவித்து அவ்விதஜகத்தையுங் கலனாசத்தியையுந் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௨௨ உன்மத்தசேகர எ-ள் நான் எனதென்ற அகங்கார மாகு மமதையை நீங்கினவர்களாய் விளங்கிய பிரமவித்தியா குருக்களுக்குங் குருவாய் நின்றிலங்கிய சைதந்நியமெனப் படும்.

உ௯ சரப எ-ள் ஜீவவிளங்குதலையுந் தனது விளங்குதலால் விளங்குவித்து, அவைகளைச் சுவப்பிரகாசமான தன்னைத் தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு சுவப்பிரகாசமான தான் மாத்திரமாய் விளங்கிநின்றதெனப்படும்.

க நாராயண எ-ள் சகலநாமரூபமுடைய ஜகத்தைத்தன் சத்தையால் வியாபித்து, அச்சகத்தையும், அச்சக்தியையும் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாகக்கொண்டு, தானாய்நிறைந்த சைதந்நியமெனப்படும்.

உ அச்சுத எ-ள் தானேதன்சக்தியால், ஜகத்தாய்த்தோற்றி, அந்த ஜகமிருந்திடினும் நசித்திடினும் ஏற்றக்குறைச்சல்களின்றி ஏகசுபாவமாய் விளங்கிய சைதந்நியமெனப்படும்.

௩ கோவிந்த எ-ள் ஜீவர்களுக்கு நானாவாய்த்தோன்றிய ஜகத்ரூப சம்சாரத்தை, தனது ஆத்மசுபாவத்தால் இல்லாமற்செய்து, அவர்களையுந் தானாகவிளங்குவித்து, மோக்ஷரூபமாய் விளங்கிய சைதந்நியமெனப்படும்.

௪ பத்மநாப எ-ள் தனது சக்தியாற் சகலஜகத்தையும் சங்கோச விகாசமுடையதா யளவிட்டு, அவ்விதஜகத்தையுந் தனக்கு வேறில்லாததாய்த் தன்னுளடக்கித் தானாய்நின்றதெனப்படும்.

ரு மாதவ எ-ள் சகல ஜகத்துக்கும் வித்தாகிய மாயைக்கு மேலானவனையும், தனக்குமேலாக ஒன்றையுங் கொள்ளாதவனையும் அந்த ஜகத்தையும் மாயையையும் தன்னைத்தவிர வேறில்லாதவனாகக்கொண்டு, தானாக விளங்கியதெனப்படும்.

சு மதுசூதன எ-ள் சகலஜகத்தையும் சுகலேசத்தால் தூண்டிலின் மாம்சத்தால் மச்சங்களைப்போல சகலஜகத்தை

யும் பிரேதம்போலச் செய்யாநின்ற ஆனந்த மயகோசாபிமானியாம் சிவனென்ற அசுரனையும் சகல ஜகத்தையும் தானான தன்னருளாம் அதிஷ்டான வல்லமையால் வென்று இரக்ஷித்துத் தானாய்க்கொண்டு விளங்கிய தெனப்படும்.

௭ கேசவ எ-ள் தானான ஆனந்தசுபாவமாந் தன்னிடத்தில் சகல ஜகத்தையும் பிரேமையுடையதாய் ஆவரித்து, ஆனந்தசுபாவமாந்தன்னைத் தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு தானாய் நின்றதெனப்படும்.

௮ அனந்த எ-ள் கால தேச வஸ்துபரிச்சேதமில்லாததெனப்படும்.

௯ வாமன எ-ள் மூன்றவஸ்தையிலும் முத்தொழிலிலும் வியாபகமாயிருந்துஞ் சகல ஜகத்தாலும் அறியப்படாததாய்ச் சகலத்தையுந் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாய்க்கொண்டு சூக்குமமாய் நின்றதெனப்படும்.

௰ இருஷிகேச எ-ள் சகல ஜகத்தின் ஏகாதச இந்திரியங்களைத் தன் சந்நிதானத்தால் விளங்குவித்துத், தன்னைத்தவிர அவைகளை வேறில்லாததாய்க் கொண்டு தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

௧௧ இராம எ-ள் புண்ணிய பாவமுடைய சகல ஜகங்களையும் சிக்ஷாரெக்ஷணைகளால் சரியெனமேவச்செய்து, தனதருளால் விஷயசுழுத்தி சமாதி இவைகளில் ஆனந்தமாய் விளங்கிய தானான தன்சக்தியால் சகலங்களையும் ரமிபித்து சகலத்தையும் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாய்க்கொண்டு தானாய் நின்ற தெனப்படும்.

௧௨ திரிவிக்கிரம எ-ள் மூன்றவஸ்தைகளையும் முத்தொழிலையும் திரிபுடியையும் தனது சுபாவத்தால் அதிக்கிரமித்து

அவைகளையுந் தன்னைத்தவிர வேறில்லாத தாய்க்கொண்டு தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

கக கிருஷ்ண என் ஆனந்த சுபாவமாந் தனதுசக்தியால் சகலங்களையும் புஷ்டிப்பித்து, சகலங்களையும் அதிமோகத்துடன் தன்னிடத்திற் பிரேமை யுடையதாகச் செய்து அவைகளைத் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாக விழுங்கித் தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

கஉ ஜனார்த்தன என் சகல ஜகத்தும் தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்படவும் பரிபாலிக்கப்படவும் சங்கரிக்கப்படவும், அனைத்தையுந் தன்னைத்தவிர வேறில்லாத தாகக்கொண்டு தானாய் நின்றிலங்கிய தெனப்படும்.

கரு தாமோதர என் சகல ஜகமும் உண்டாகியும் விளங்கியும் அழிந்தும், தன் வியாபகத்துக்கு வேறில்லாததாகத் தன்னிடத்தில்வைத்துத் தானாயிருக்கின்றதெனப்படும்.

கசு பங்கஜாக்ஷ என் சகல சீவர்களையும் சேற்றிலகப்பட்ட பிராணியைப்போல அசைவுக்கிடமின்றிச் செய்யும்படி அஞ்ஞானமாம் பங்கத்தில் முழுகி அறிவில்லாததாய்ப் பவித்தும், விவேகமாந் தனதருளால் ஞானக்கண்ணைஞ் சருவவல்லமையாக அவர்களுக்குத் தன்னைவிளங்குவித்து, அவர்களையும் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு தானாய்த் தனித்ததெனப்படும்.

கஎ நரசிம்ஹ என் அநேக நாமரூபங்களாய்த்தோன்றிய ஜகத்தை இரண்டாமவஸ்தையிற் சிதாபாச சீவஞானத்தால் விளங்குவித்து, மூன்றுமவஸ்தையில் ஜகத்தையுந் தன்னையும் அறியவல்லமை யில்லாதவனாய்ப் பவித்த பிராஞ்ஞனாஞ்

சிவபோதத்தைத், தனதருளால் விளங்குவித்து, சாக்ஷியாய் நின்ற தானே தன் ஞானக்கண்ணால் அனைத்தையும் வேறில்லாததாகக்கொண்டு, தானாய் விளங்கியதெனப்படும்.

கஅ வாரக எ-ள் சகலஜகத்துக்கும் மோகத்தால் முதலாகவிளங்கிய நானென்ற அனாத்மமயகோசத்தை அநான்மப்பொருளாகநீக்கி, மேலான ஆன்மப்பொருளாய் விளங்கித் தன்னைத்தவிர அனைத்தும் வேறில்லையெனக்கொண்டு தானாய் விளங்கியதெனப்படும்.

கக மத்ஸ்ய எ-ள் ஜடமான சகலஜகத்தையுந் தனது திருவருளாம் பார்வையாற் பார்க்க, அனைத்தும் ஞானவல்லமையுடையதாய் விளங்கிடச் செய்து, அவ்வித ஞானவல்லமையுடைய அனைத்தும், தனது ஞானப்பார்வையாற் தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாகக்கொண்டு, தான்மாத்திரமாய்ச் சேஷித்ததெனப்படும்.

உ௦ கூர்ம எ-ள் அகிரிசியமான தானே கிரிசியமான அதிவிரிவுடைய சகல ஜகங்களாய் விரிந்து, அவைகளை அகிரிசியமான தனது சக்தியால் அகிரிசியமான தன்னைத்தவிர வேறில்லாததாயடக்கிக்கொண்டு, சூக்குமமான தானாய் விளங்கியதெனப்படும். இந்நாமங்கள் யோகம் அல்லது காரணமெனப்படும்.

உக கர்க்கி எ-ள் சகல இந்திரிய அந்தக்கரணங்களின் வேகமுடைய அடைவுக்கு முன்னமே சலனமின்றி, அவ்விடங்களில் தனது அடைவு இருக்கின்றதாகவே விளங்குவித்து, அவ்வித தனது வேகவல்லமையைத் தவிர அனைத்தின் கமன சாமர்த்தியமும் வேறில்லையெனச்செய்து, அனைத்துந் தானாய்க்கொண்டு விளங்கியதெனப்படும்.

க கஜமுக எ-ள் தோற்றி மறையா நின்ற சகல ஜகங்களின் தோற்றுதலும் மறைதலும் தன் முகமாகச்சித்தித்து, அனைத்துந் தானான தன் முகத்தைத் தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு, முதன்மையான தான் மாத்திரமாய்ச் சேஷித்ததெனப்படும்.

உ கணேச எ-ள் சகலஜகங்களின் பகிரிந்திரியம் அந்தரேந்திரியமாகிய சமஷ்டி வியஷ்டியான தேவகணங்களைத், தனது சந்நிதானத்தால் நியமித்து, அவைகளைத் தன்னைத் தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு, தானாய் விளங்கிய தெனப்படும்.

க குமார எ-ள் சகல ஜகங்களின் குச்சிதமாகிய அஞ்ஞானம் மாயை இவற்றைத் தனதருளால் இல்லாததாகச்செய்து அனைத்தையுந் தானாக விளங்குவித்துத், தான் மாத்திரமாய்த் தனித்த தெனப்படும்.

உ சுப்பிரமணிய எ-ள் ஜீவேச பேதத்தோடுங்கூடிய அனைத்தையு முக்காலத்திலும் வேறில்லாமற் கொண்டு, தானாகப் பிரகாசித்த தெனப்படும்.

இவ்வித நாமங்களின் இலக்கணவடிவாய் விளங்கிய நிர்க்குணப்பொருளை, ஜகமறிந்து உய்யும்பொருட்டு அவ்வித சூக்குமார்த்தங்களை ஸ்தூலமாய் அவதாரங்களிற் காண்பித்து, அதை உபாசிக்கின்றவர்களுக்குச் சூக்குமமான தன் சுபாவத்தை அருளிச்செய்கின்ற தெனத்தாற்பரியம்.

சொரூபமே ரூபமாய் விளங்குகின்றது; ரூபமே நாமமாய் விளங்குகின்றது; நாமம் ரூபத்தைத் தெரியப்படுத்தி அந்த ரூபமாத்திரமாய் விளங்கிடும் அவ்வித ரூபம் தன்னைத் தியானஞ்செய்யாநின்ற சாதகர்களின் மனம் தன்னிடத்தில் லயிக்க, தானும் சாதகர்களின் மனதோடும்லயித்துத், தன்னு

தாரமான ஞானசுபாவமாகத் திரிபுடியற்று விளங்கிடும். அப்பொழுது சாதகர்களின் தியான சாதனமான மனதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனுஞ் சிவ சைதந்நியம், அதிஷ்டானத்தைத் தவிர வேறில்லாததாகக் கொண்டு அதிஷ்டான மாத்திரமாய் விளங்கி அதிஷ்டானத்தினருளால் விழித்தபின், அதிஷ்டானமான நாமே ரூபமாயும் நாமமாயும் நம்மைத் தியானிக்கும் மனம் சிவன்களாயும் தோற்றி விளங்கினோம் ஆகையால் நம்மைத் தவிர முக்காலத்திலும் வேறில்லையென அருளிச்செய்திடும்.

மேலும் சொரூபத்துக்கு எவ்வளவு மகிமையிருக்கிறதோ, அவ்வளவு மகிமை ரூபத்துக்கும் நாமத்துக்கும் இருக்கவேயிருக்கிறது. அதெப்படியெனில்? ஏக சக்கிராதிபதியான ஒரு மஹாராஜா தான் அரண்மனையில் தூங்குங் காலத்தில் சொரூப மாத்திரமாயிருக்கின்றான்; அந்த சொருபத்தை மஹாராஜா வென்பதற்குத் தடையில்லை; நான் தூங்கினேனென்று மஹாராஜாவாற் சொல்லப்படுவதால், அவனே விழித்தபின் சிங்காசனத்தில் உடலான ரூபமுடையவனாய் மஹாராஜா வென்று உபசரிக்கப்படுவனாய்க் காணப்படுவதால், அவனது சொரூபத்துக்கும் சொரூபமுடையவனது உடலுக்கும் பேதம் நினைக்கத்தக்கதில்லை; அப்படியே அவனது நாமாங்கிதமாயுள்ள முகர் அல்லது முத்திரைக்கும் பேதம் நினைக்கத்தக்கதில்லை; மூன்றுக்கும் ஒன்றுபோலவே உபசாரஞ்செய்யத்தக்கது தான்.

மேலும் நாமாங்கிதம் முகருக்கு மகிமையதிகமாகவுங் கூறப்படலாம். எப்படியெனில்? அரசனது சுபாவமும் அவனது ரூபமும் ஜகத்துக்குத் தெரியாதிருந்தபோதிலும், அவனது முகரால் அவனது ஸ்திதி அறியப்பட்டு அந்தமுகரை அவனைப்போலவேமானிப்பதாகக்காணப்படுவதால்,முகருக்கு

மகிமை அதிக மெனக்கூறுதலெப்படியோ, அப்படியே தேவர்களுக்குத் தேவராகிய மஹாதேவரது சொரூபமும் ரூபமும் அவரது நாமத்தால் தெரிய வேண்டியதிருப்பதால், நாமத்துக்கும் அவரது ரூபத்துக்கும் அவரது சொரூபத்துக்கும் பேதமில்லையெனவும் அவைகளைத்தெரிய உபகாரஞ் செய்வதில் நாமத்திற்கு ஆதிக்கமெனவும் கூறத்தக்கது. ஆகையால் பரமசிவத்தினது சுபாவத்தை அடையவேண்டுங் கருத்துடையவர்கள், அவரது திருநாமத்திலும் அவரது ரூபத்திலும் அதிக பக்தியுடையவர்களா யாகவேண்டும்.

முற்றிற்று

பதின்மூன்றவது

பஞ்சவக்திர விளக்கமுரைத்த பிரகாணம்

பிரமா விஷ்ணு ருத்திர ஈசுர சதாசிவம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களையும், ஈசான தற்புருஷ அகோர வாமதேவ சத்தியோஜாத மென்னும், ஐந்து முகங்களாகத்தரித்து விளங்கிய பரமசிவத்தைத், தனது இருதயகமலத்தில்அநுசந்தானித்து, அவ்வித பரமசிவத்துக்கும் ஜகத்திற்குமுள்ள ஐக்கிய விசேஷத்தால் சுவாநுபவத்தை யடைந்து, சாதுக்கள் விளங்குந்தன்மையாவது.

பஞ்சதத்துவங்களாய் விளங்கிய பஞ்சமுகமுடைய பரமசிவத்தை இருதயத்தில்தியானித்து, அதில் தற்புருஷமுகம் நிவிர்த்தி கலையுடைய பிரமாவானதால், அவ்விதஉபாதியையுடைய அம்முகத்ததைச் சகலமான கந்தம்பொருந்திய பிருதிவி தத்துவத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாக விசாரித்து, ஒரு கண்ணாடியில் பட்டணம் பிரதிபலிக்கின்றதுபோல, அம்

முகத்தில் யாவத்பூமியும் அடங்கி விளங்குவதாய் அநுசந்தானித்து, அவ்விதபூமிக்கும் அம்முகத்திற்கும் அபேதத்தையாலோசித்து, அப்படியே ஜலதத்துவத்தை வாமதேவமுகத்திலும் அக்கினி தத்துவத்தை அகோரமுகத்திலும் வாயு தத்துவத்தைத் தற்புருஷமுகத்திலும் ஆகாச தத்துவத்தை ஈசானமுகத்திலுமாக ஐக்கியஞ்செய்து, அவ்வித பஞ்சமுகமுடைய பரமசிவத்தை அபேதமாய்த் தன்னைத்தவிர வேறில்லையெனப் பஞ்சகோசாதீதனாகத் தியானித்து, தனது பிரகாசத்தினாலேயே தனது பஞ்சேந்திரியங்களும் விளங்குவதாக அறிந்து தனது பஞ்சமுகத்தின் வல்லமையே ஒவ்வொரு இந்திரியங்களின் வல்லமையாய் விளங்குகின்றதென அறிந்து, அவ்வித வல்லமைகளால் பிரமாண்டத்தை வியாபிக்குங்காலத்தில் ஈசானதத்துவமாகிய சுரோத்திரேந்திரிய விருத்தியிற் பிரதிபலித்த தனது சைதந்நியத்தால், வியாபகமுடைய பிரமாண்டத்தில் இடைவிடாத்தன்மையாய் விளங்குகின்ற ஆகாயம் சத்த குணமுடையதாகையால் ஆகாயமிருக்குமிடமெல்லாம் சத்தமிருக்கவேண்டுமாகையாற் சத்தத்தைத் தவிர ஆகாயம் வேறில்லையென நிருணயித்து, அவ்வித பிரமாண்டத்தில் உள்ளும்வெளியும் வியாபித்திருக்கின்றபடி சத்தத்தை அநுசந்தானித்து, அவ்வித பூரணநாதத்தைச் சுரோத்திரேந்திரிய விருத்தியால் வியாபித்து, அவ்வித சத்தத்தை ஆகாய நிஷ்டகாரிய சாந்தியதீதகலையாகவும் அவ்வித சுரோத்திரேந்திரிய விருத்தியை ஈசானதத்துவ நிஷ்டகாரணசாந்தியதீத கலையாகவும், அவ்வாறு இரண்டு விதமாகத்தோற்றிக் காரியகாரணமாய் விளங்கிய சாந்தியதீதசத்தியைத் தவிர சத்தமும் சத்தத்தை விளங்குவிக்கின்ற விருத்தியும் வேறில்லையெனத்தெளிந்து, அவ்வித சத்தியும் சத்தனை நம்மைத்தவிர வேறில்லையென அநுபவிக்க, ஈசானதத்துவமும் அதின் சத்தியான சாந்தியதீத கலையும் நம்மைத்தவிர வேறில்லை

யென அநுபவத்திற்கு வரும்.

அப்படியே தற்புருஷ தத்துவமாகிய தொக்கிந்திரியமும் சாந்திகலையும் சகல பிரமாண்டங்களிலும் உள்ளும் வெளியும் வியாபித்த ஆகாயத்தில் உள்ளடங்கி விளங்கிய ஸ்பரிச குணமுடைய வாயு தத்துவத்தை ஸ்பரிச குணமாத்திரமாக அறிந்து அவ்வித வியாபக ஸ்பரிசத்தை உள்ளபடி, அநுசந்தான விசேஷத்தால் அநுசந்தானித்து, தன் தேகத்தில் ஸ்பரிச குணத்தைத் தொக்கிந்திரியம் வியாபித்தறிவதுபோல, நியாமித்த வியாபகமுடைய ஸ்பரிச குணத்தைத், தனது தொக்கிந்திரியத்தால் வியாபித்தறிய, வாயுவில் ஸ்பரிச குணமாய் விளங்கிய காரியரூப சாந்திகலையும் தொக்கிந்திரிய விருத்தி ரூபமாய் விளங்கித் தற்புருடத்தின் காரணரூப சாந்திகலையும் வியாபகமாய் அநுபவிக்க, அவ்வித சக்தியும் சக்தனுன நம்மைத்தவிர வேறில்லையென அநுபவத்திற்கு வரும்.

அப்படியே அகோரதத்துவமான நேத்திரேந்திரியத்தால் பிரமாண்டத்தில் வியாபகத் தன்மையுடைய வாயு தத்துவத்திலுள்ளடங்கிய அக்கினி தத்துவத்தை ரூபகுணமாக ஆலோசித்து, அவ்வித ரூபத்தைத் தவிர அக்கினி வேறில்லையென அறிந்து, அவ்வித ரூபத்தைத் தகுந்தபடி வியாபகமாய் அநுசந்தானித்து, வியாபித்தறிய அவ்வித இந்திரிய விருத்தியில் விளங்கிய அகண்ட ரூபத்தைக் காரியரூப வித்தியாகலையெனவும், அதை விளங்குவிக்கின்ற இந்திரிய விருத்தியை அகோரதத்துவத்தின் காரணவித்தியாகலை யெனவும் அறிந்து, அவ்வித இரண்டு சக்தியும் சக்தனுகிய நம்மைத்தவிர வேறில்லையென அநுபவத்திற்கு வரும்.

அப்படியே வாமதேவதத்துவமான ரசனேந்திரியத்தால் பிரமாண்டத்தை, உள்ளும் வெளியும் வியாபித்த அக்கினி

தத்துவத்திலுள்ளடங்கி விளங்கிய அப்பு தத்துவத்தை, ரசகுணமாக நிருணயித்து அவ்வித ரசத்தை, எங்கும் நிறைவுடையதாய் அநுசந்தானித்து, அவ்வித பூரணமாய் விளங்கிய ரசத்தை வியாபித்தறிய அவ்வித இந்திரிய விருத்தியில் விளங்கிய இடைவிடா நிறைவுடைய ரசகுணத்தைக் காரியரூப பிரதிஷ்டாகலையெனவும், அதை விளங்குவியாநின்ற இந்திரிய விருத்தியை வாமதேவத்தின் காரணரூப பிரதிஷ்டாகலையெனவுந் தெளிந்து, அவ்வித இரண்டு சத்தியும் சத்தனை தன்னைத்தவிர வேறில்லையென அநுபவத்திற்கு வரும்.

அப்படியே சத்யோஜாதமான ஆக்கிராணேந்திரியத்தால் ஜகத்தை வியாபித்து விளங்கிய ஜலதத்துவத்தில், உள்ளடங்கி விளங்குகின்றதான பிருதுவி தத்துவத்தைக், கந்தத்தைத்தவிர வேறில்லையென நிருணயித்து, அவ்வித கந்தத்தை அநுசந்தான விசேஷத்தால் வியாபகமாய் அநுசந்தானித்து, அவ்வித வியாபக கந்தத்தை வியாபித்தறிய அவ்வித இந்திரிய விருத்தியில் விளங்கிய கந்தகுணத்தைக் காரியரூப நிவிர்த்திகலையெனவும், அதை விளங்குவிக்கின்ற இந்திரிய விருத்தியை சத்யோஜாதத்தின் காரணரூப நிவிர்த்திகலையெனவும், அறிந்து அவ்வித இருகலையாய் விளங்கிய சத்தியும் சத்தனை தன்னைத் தவிர வேறில்லையென அநுபவத்திற்கு வரும்.

இனித் தனது தூலசரீர முதல் சகல தூலசரீரத்தோடுங்கூடிப் பாஞ்சபௌதிக பஞ்சபூதங்களாய் விளங்கிய சகல ஜகமும், பஞ்சேந்திரியங்களாய் விளங்கிய ஈசானாதி தத்துவங்களைத்தவிர வேறில்லையென்று அவ்வித பஞ்ச தத்துவங்களாய் விளங்கிய பஞ்சேந்திரிய விருத்திகளான பஞ்சகலைகளென்ன, அவ்வித கலைகளில் சத்தனாய் விளங்கிய ஐந்து பேதமுடைய சத்தனென்ன, இவற்றின் ஐக்கிய விவரமாவது.

கந்தகுணமானது பிருதுவிரூபமானதால், அப்பிருதுவி

ஜலத்தினிடமாய் விளங்குவதால், அவ்வித ஜலம் ரசரூபமான தால், அவ்வித ரசத்தைத்தவிர கந்தமும் வியாப்பியமானதா ல், இல்லாததாய்க்கொண்டு ரசத்திலடங்கிட விளங்கும், அ வ்வித கந்தத்தை வியாபித்த காரணநிவிர்த்தி கலையுடன், அதின் சக்தனுன சத்யோஜாதமென்ற ஆக்கிராணேந்திரிய சைதந்நி யமும், ரசத்தோடுங்கூட வாமதேவருத்தவமான ரசனேந்திரி யத்தின் விருத்தியாங் காரண்பிரதிஷ்ட கலையையுடைய சக்த னும் இந்திரிய சைதந்நியத்தில் அடங்கி நிற்கும்

அப்படியே காரண சாந்தியாதீதகலை வரையும் அடங்கிட விளங்கும், இந்திரிய விருத்திகளாங் கலாபேதங்களில்லாததா ய்க்கொண்டு ஜகமும் முக்காலத்திலும் இல்லாததாகவே ஆகி விடும். இவ்வித இந்திரியரூப பஞ்சகாரண கலைகளும், ச தாதிரூப பஞ்சகாரியகலைகளும், ஜகத்தோடுங்கூட இல்லாம டில் அந்தக்கரணமும் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் இ த நான்குக்கும் இந்திரியங்களின் இடமாக விளங்கிய பஞ் கலைகளைத்தவிர தங்களுக்கு வேறு வல்லமைகள் இல்லாத னல்சக்தியற்று அவைகளும் இல்லாததுகளாகவே ஆகிவிடு

மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமாகிய நான்கும் இல் விடில், அந்தக்கரணம் வியாபார ஈனமாய்க்கொண்டு இல் ததாய் நசித்திடும்; நசிக்கவே அபார கருணாசாரமாகிய யாநத்தில் அநுபவிக்கப்பட்ட பஞ்சமுகமுடைய பரம மும், கருணையால் அகண்டசச்சிதானந்த கனமான சு தஞான மாத்திரமாய் விளங்கி, தியாதாவைத்தவிர வேறு ததாகவே அநுபவிக்கப்படும்.

பின்பு அதிஷ்டான சச்சிதானந்த ஞானமாத்திரமா ளங்கிய பரமசிவமாகிய தான் விழிக்குங்காலத்தில், மு சன காலத்திற்கண்ட ஜகம், காரியரூப பஞ்சகலை,

ரூப பஞ்சகலை, அவைகளின் ஐக்கியம் ஐக்கியத்தால் மனோ புத்தி சித்தாகங்காரம் அந்தக்கரணம் இவற்றின் இல்லாமை சகுண தியானகாலத்திலும் இப்பொழுதும் அவைகளின் விளங்குதல், தியானத்தால் சகுணமாய் விளங்கிய பஞ்சமுகப் பரமசிவம், அனைத்தும் அதிஷ்டான ஞானரூபகூடஸ்தவியாபகப்பரமசிவமாம் தன்னைத்தவிர வேறுகாணப்படாததினால், தன்னைத்தவிர வேறில்லையென அநுபவித்து, பெருங்கருணைக்கடலாகிய பரமசிவத்தின் காருண்ணியத்தை பரமாச்சரியத்தோடும் ஸ்துதிக்க அப்படியே நித்தியானந்தத் திருப்தர்களாய் ஆகின்றார்கள்.

முற்றிற்று

பதினொன்காவது

தியானநுபவ முறைத்த பிரகரணம்.

தனதுடலை இரத்தமாங்கிசாதி இல்லாத சருவாவயவங்களோடுங் கூடிய தேகாகார விருத்தி மாத்திரமாகச் சுத்திசெய்துகொண்டு, அவ்வித விருத்தி மாத்திரமாயுள்ள தேகத்தின் இருதயத்தில் எட்டிதழுடைய இரத்தனமய கமலத்தைத் தியானித்து, அதின் மத்தியில் அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாயுள்ள அபார கருணாசாகரனையும் நீலகண்டனையும் சந்திரசூடனையும் உமையொருபாகனையும் கங்காதரனையும் விளங்குகின்ற நடராசமூர்த்தியை, சத்திய சங்கற்பத்தால் தியானித்து, சோடசோபசாரஞ்செய்து, அவனை சருவஞ்ஞனாகவும் சருவேசனாகவும் சருவ காரணனாகவும் சச்சிதானந்தகனனாகவும் துதிசெய்து, அக்காலத்தில் ஆனந்த பாஷ்பாதியால் மனமுருகி, சுவாநுபவ விசேஷத்தால் விருத்தியாகார தன்னுட

லைத்தவிர மற்றுள்ள சகல பிரமாண்டத்தையும் அகனுள்ளடங்கிய வஸ்துக்களனைத்தையும் பஞ்சபூதாம்சங்களையும் பிரித்து இல்லாததுகளாகச் செய்து, சுத்தஸ்படிக சங்காசமாய் விளங்கிய விருத்திரூபமான வஸ்துக்களனைத்தோடுங் கூடிய பிரமாண்டத்திற் பிரதிபிம்பித்து விளங்கிய நடராசமூர்த்தியை எல்லாவிடத்திலும் தன்னிடத்திற் போல எங்குமுள்ளவனுக அறிந்து, அவனது பிரகாசத்திறுலே சகலங்களும் பிரகாசிக்கின்றதாகவும், தான்முதலிய சகலங்களுக்கும் நானென்றதின் பொருள் அவனெனவும் அவனைத்தவிர வேறில்லையெனவும், அறிந்து அவனது திருநடனத்தில் அதிர்ந்திலங்கும் ஒளியால் தனது தேகமுதற் சகல ஜகமும் மறைபட்டு அப்பிரகாசத்தைத் தவிர வேறில்லாததாகவும் அநுபவிக்கப்பட, மின்னொளியிற் கண்ணொளி பறிபட்டு விளங்காதது போல மனம் அவ்வித பூரணப்பிரகாசத்தை எதிரிட்டுப்பார்க்குந் திறமையில்லாததாகக்கொண்டு அவ்விதபூரணப்பிரகாசத்தில் இல்லாததாகவே லயித்திடும்: மனம்லயித்திடில் திரிபுடியில்லாததினுல் முன் உபாசனுகாலத்தில் பூரணப்பிரகாசத்தோடும் விளங்கிய அபார தயா சாகரனுயுள்ள நடராசமூர்த்தியும் தனது கருணையால் அவ்வித பக்தனைத்தவிர வேறில்லாதவனுய்க்கொண்டு அதிஷ்டான ஞானமாத்திரமாகவே விளங்கிடத்தெரிவான்.

பின்பு அவ்வித பக்தனுகிய தான் சமாதிசுகத்தினின்றும் விழிக்குங்காலத்தில் சகல ஜகங்களென்ன, அதுகளில் தனதுடலிற் போல விளங்கிய நடராசமூர்த்திகளென்ன, அதுகளின் பிரகாசத்தில் ஜகம் இல்லாததாக மறைபட்டுப் பிரகாசமாத்திரமாய் விளங்கிய பூரணப்பிரகாசமென்ன, அதில் இல்லாததாகி யொழிந்த மனேலயமென்ன, பின்பு இருக்கின்றது போலுதித்த மனமென்ன, அனைத்தும் சச்சிதானந்தகனமாய்ச் சமாதியநுபூதியில் விளங்கிய அதிஷ்டான ஞானரூப நிர்

க்குனை நடராசன் தானாகவே காணப்படுவதால், தன்னைத்த விர அனைத்தும் முக்காலத்திலும் வேறில்லவே யில்லையென த்தான் மாத்திரமாய்ச் சேஷித்து இவ்வித பதவியை அருளி ச்செய்த நடராசனது கருணையை என்னசொல்லுவோ மென மகிழ்ந்திட சம்புசங்கரவென மொழிதழு தழுத்திட அப்படி யே அதிஷ்டான மாத்திரமாய் ஆனந்தக்கடலாடுதல் சித்தித் திடும்.

முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது
விபூதி மகிமை யுரைத்த பிரகரணம்

விபூதியானது மகத்தெனவும் மத்திமமெனவும் லெகு வெனவும் மூவகைப்படும்: அவற்றில் மகத்தாவது அநேக கோடி பிரமாண்டமாய் விளங்கிய சீவேசபேதமுடைய இப் பிரபஞ்சைசுவரியம், எந்தச் சச்சிதானந்த சுபாவமான வஸ் துவின் தானான ஐசுவரியமகிமா விசேஷத்தால், முக்காலத் திலும் நிஷேதியாமல் நிஷேதித்ததாகச் சுயம் விளங்குகின்ற தோ? அதுவேயாம்.

மத்திமமாவது முக்கியமெனவும் சாமானியமெனவும் இருவகைப்படும்: அவற்றில் முக்கியமாவது நானாபேதமு டைய ஜடமான இப்பிரபஞ்சத்தை * ஊர்ணநாபிபோல தா னே அபின்ன நிமித்தோபாதானனுய்க்கொண்டு சிருட்டித்து அதில் சீவரூபனாயும் அந்தரியாமிரூபனாயும் அநுப்பிரவேசி த்து அவ்வித சீவசுபாவமான ஜகத்ஸத அஸ்வதந்திர ஐசுவரி யமுடையதாய், அந்தரியாமி ஸ்வரூபமான ஸ்வதந்திர ஐசு

* ஊர்ணநாபி-சிலந்திப்பூச்சி

வரியமுடைய தனது ஐசுவரியத்தால் மேவிச், சருவசாக்ஷி யாய்ச் சருவசம்பூரணமாய் விளங்கிய சவிசேஷப்பிரம சைதந்நியமேயாம். சாமானியமாவது பாதந்திரமான ஜாக்கிரசொப்பன சுழுத்தி இவ்வவஸ்தைகளில், அபிமானமுடைய சிவசைதந்நியத்தின் ஐசுவரியமேயாம்.

லெகுவாவது அதிஷ்டானமான பரமேஸ்வரனை அடைந்துய்யும் பொருட்டு சாதனமாக வேதங்களிற் கூறிய விபூதி யே யாம்.

* விபூதி யென்றதின் பொருள்(விகதா + பூதிகி) விபூதி. எவனது ஐசுவரியத்தை அபேக்ஷித்து மற்ற ஐசுவரியங்கள் ஐசுவரியங்களே யல்லவோ? அதுவெனப்படும் (விசேஷேண + பூதிகி) விபூதி. எவனது ஐசுவரியம் எல்லா ஐசுவரியங்களுக்கு மேலானதோ? அதுவெனப்படும்.

இப்பொருளுடைய விபூதியில் சாதனவிபூதி யென்பது சுருதிகள் சொல்லிய மந்திராதி சாதனங்களால் பசுவின் மலத்தை நீற்றி, அதில் நாசமில்லாத சுத்தத்தெளிவான நீற்றைப் பிரமபாவனையாற் பாவித்துத் தரித்திட, சீவன் மோக்ஷமுடையவனாகின்றானெனக்கூறியது. இவ்விபூதி ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் காரணம் என்று மூன்று பேதமுடையதாகும்; அவற்றில் ஸ்தூலமாவது பாசுபத விரதம் சிரணவிரதம் சிவவிரதம் விரதம் தவசு, என்று இவ்விதமான அநேக பேதங்களாகப் பிரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சாதன திரவியத்தின் வாலாறு வேதத்திற் சொல்லிய தெவ்வாறெனில்; கிரியையிற் சொன்னபடி குண்டமண்டபாதி நிருணயம் பண்ணி, அதில் அக்கினிப் பிரதிஷ்டாபனஞ்

* விபூதியெனினும் ஐசுவரியமெனினும் திரவியமெனினும் அமையும்.

செய்து, அதில் எங்கும் இடைவிடாத்தன்மையுடைய பரமசிவத்தைமந்திரங்களிற் பாவித்து, அதில் தத்துவ ஓமங்கள் செய்து, அதிற் கோமய பிண்டங்களைச் சிவ பிண்டங்களாக மந்திரங்களாற் பாவித்து ஓமஞ்செய்ய, அவ்வித சிவபிண்டத்துக்கும் முன் அக்கினியிற் பாவித்த பரமசிவத்துக்கும் மந்திர விசேஷங்களால் ஐக்கியத்தைப் பரமகுருக்கள் முகமாக விசாரித்து, அவ்விபூதியைச் சச்சிதானந்தகனமாம் பரமசிவத்துக்கு வேறில்லாததாக வெண்ணி உத்தூளன திரிபுண்டரங்களாகத் தரித்திட, சகல பாவங்களும் நீங்கி மேலான விபூதியின் பொருளையடையத்தகுஞ் சித்த சுத்தியுடையவனுய்ப் பவிப்பான் என்பது தான்.

கோமயமென்பது பசுவின் மலமானதால், பசுவென்றுல் உலகத்தில் கோவினிடத்திற் பிரசித்திபோல சீவனுங்குறிக்கப்படுவதால், சீவனது மலம் அஞ்ஞானமாகையால், அவ்வித அஞ்ஞானத்தைச் சுட்டிட ஞானேசுவரியந்தானுகப் பிரகாசிப்பதால், அவ்விதப்பொருளைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு ஸ்தூலமாகக்கூறியது; அவ்வித ஓமத்தின் மந்திரார்த்தம் சருவசம்பூரணனுக விளங்கிய சவிசேஷப்பிரம சைதந்நியமே முக்கியமெனப்படும்.

இதின் விவரம் பிருதவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம், மாங்கிசம் உதிரம் மேதஸ் மச்சை அஸ்தி, சுரோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிங்ஙவை ஆக்கிராணம், வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம், ஜாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி, விஸ்வன் தைஜஸன் பிராஞ்ஞன், ஆணவம் மாயிகம் கார்மிகம், இவ்வித உபாதிகளையுடைய பசுவான என்மலத்தை நீற்றுவித்து, ஸ்வப்பிரகாசபதியாம் பரமசிவ விளங்குதலைத் தவிர வேறில்லாததாகக்கொண்டு விளங்கும்படி அருள்செய்ய வேண்டுமென்று, ஈசனை வேதவிதிப்படி ஓம விசேஷத்தால் வணங்கிட

வணங்குவோன் பக்திக்குத்தக்கதாக ஈசன் தனது கருணையா ல் அப்படியே அருள் செய்கின்றான்.

இவ்வித விபூதி தாரணவிதி யெவ்வாறெனில்? சச்சிதா னந்த சுபாவமாய் எங்கும் இடைவிடா நிறைவுடைய சருவ தயாபரனை பரமசிவமே விபூதியிற் பாவிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதிற் பரமசிவத்தை அபேதபுத்திசெய்து இவ்விதவிபூதியே பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சவிஷயங்களும் தசேந்திரியங்களும் சரு வசீவர்களும் சருவமுமெனவும், பரமசிவமாம் விபூதியைத் தவிரச் சருவமும் வேறில்லையெனவும் பாவித்து, அப்பரமசி வம் அகண்டமானதால் நகமுதற் சிரசுவரையிலும் வியாபித் திருப்பதாகப்பாவித்துப், பாவிக்கப்பட்ட விபூதியை உத்து ளனஞ்செய்து, அகண்ட பரமசிவத்தில் முக்குணம் மும்மூர் த்தி முச்சிவன் மும்மலம் மூன்று சக்தி மூன்றக்கினி மூன் றொளி மூவுலகம் முத்தொழில் எல்லாந்திரிபுடியுடையதாய் மூ ன்று பேதத்தன்மையாய்த் தோற்றி விளங்குவதால் அவ்வித மான அனைத்தும் ஆதேயமெனவும், முற்கூறிய அகண்ட பரமசிவமே ஆதாரமெனவும், முடிவில் எல்லாம் பரமசிவமா ம் ஞானக்கினியால் நீற்றப்பட்டுப்போவதாலும் அவ்வித நீற் றினால் உத்தூளனத்தின் பேரில் திரிபுண்டரத்தை மேற்சொ ன்ன பாவனைப்பிரகாரம் பாவித்து பக்தியோடுந் தரித்திடவே ண்டும். இது பதினான்கு பேதமுடையதாகலாம் அவைகள் ஜாதி சமயங்களில் உபகாரம்.

மத்திமத்தில் சாமானிய திரவியோற்பத்தியானது சாமா னிய சாமானியமெனவும் சாமானிய முக்கியமெனவும் இரண் டு பிரிவுடையதாகும். அவற்றில் சாமானிய சாமானியமா வது தொண்ணூற்றாறு அங்குலமுடைய சரீரத்தில் மத்தியபா கமாகியமூலாதாரமுதற் சகஸ்திராரம் வரை ஆறாதாரங்களும்

குதத்துக்கு மேல் சிரசுவரை விளங்குவதால், அவ்வித ஆதாரங்கள் இடை பிங்கலை இவ்விரண்டிற்கும் மத்தியான சுழிமுனைநாடியைப் பற்றி விளங்குவதால், அவ்வாதாரங்களில் பிரம விஷ்ணு ருத்திர ஈஸ்வர சதாசிவ விந்து நாதம் பரை சிவம் வரை ஒன்பது தத்துவம், சூக்ஷமாதாரம் மூன்றோடுங் கூடிய சடாதாரங்களுக்கு, அதிஷ்டான தேவதைகளாய் விளங்குவதால் இவ்வித தேவதைகளைக் குருமுகமாக மேற்சொன்ன ஆதாரங்களில் அடையோகசித்தியான மார்க்கமாயாவது, கேவலசித்தியான மார்க்கமாயாவது, உள்ளபடி அறிந்தநுபவித்து, அத்தேவதைகளை யுடைய ஒவ்வொரு தத்துவத்தையும் மேலான ஒவ்வொரு தத்துவத்தில் ஒடுங்குவித்து மூலாதாரத்தினின்றும் மூலாக்கினியை உத்தீபனஞ்செய்து, அவ்வித அக்கினியினால் பஞ்சபூதங்களையுந் தகிப்பித்துப், பின்பு சொரூபமான பரமசிவமாம் அமுதத்தால் சகஸ்திராரத்தினின்றுஞ் சிரவிப்பித்து, பஞ்சகோச பஸ்மங்களை ஆப்பிலாவனஞ்செய்து, அதினின்று ஸ்தூல சரீரோற்பத்திசெய்து அதிற் சடாதாரம் பொருந்திய சூக்ஷம சரீரத்தோடும் அநுப்பிரவேசித்து, அச்சிவத்தினின்றுஞ் சீவகலையைப்பிரித்து, ஸ்தூலசரீரத்தில் வியாபகஞ்செய்வித்து, அவ்வித சீவனை தனது ஆணவம் மாயிகம் கார்மிகம் என்ற பிரமக்கிரந்தி விஷ்ணுக்கிரந்தி ருத்திரக்கிரந்தி இவை முதலான சிவதிரோதாயக சக்திகளை அதிசூக்குமமாய் அநேககோடி சூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கிய குண்டலி சக்தியான சிதகலையாற் பேதித்து, அத்திரோதான நீங்கிய சீவனைச் சகஸ்திராரத்திற் பரமசிவத்தில் ஐக்கியப்படுத்தி, அச்சக்தியும் அதில் ஐக்கியப்படத் தேகவாசனை நீங்கித் திரிபுடியற்றுச் சமரசானந்தகனமாய் அநுபவத்துக்கு வரும்; அவ்வித சிவானந்த விபூதியால் சீவனான தான் சீவோபாதிநீங்கிச் சிவோபாதியாக விளங்கத்தெரிவதேயாம். இதுவேதத்திற்சொல்லியபடியோகசம்பிரதாயத்தாற்கூறியது.

சாமான்ய முக்கிய திரவியோற்பத்தியாவது இருபத்து நான்கு தத்துவமுடைய ஸ்தூலதேகத்தைப் பதினேழு தத்துவமுடைய சூக்ஷ்ம தேகத்தில் அடக்கஞ்செய்து, அவ்வித சூக்ஷ்ம தேகத்தை அவித்தையாஞ் சூநியாகார காரணசரீரத்தில் அடக்கஞ்செய்து, அக்காரண சரீரத்தை விட இரண்டு சரீரமும் வேறில்லவேயில்லையென நிஷேதித்து, அக்காரண சரீரமான அவித்தையே சிவனென பசுவின் மலமானதால், அக்கோமயத்தைச் சுழுத்தி சாக்ஷியாம் துரியசிவ சைதந்நியாக்கினியால் தகிப்பித்து, அவ்வித தக்தமாம் அவித்தையின் சாரமே சாக்ஷிபோதமாய் விளங்குவதால் அவ்வித சாக்ஷிபோதமாம் விபூதியால் தன்னை விரசனாகவும் விமிருத்யுவாகவும் விசோகனாகவும் விபாவனாகவும் அறிந்து, பின்பு சரீரத்திரயங்களையுஞ் சாக்ஷிபோத சக்தியால் விபாபித்து, சாக்ஷிபோதமான தன்னிடத்தில் பழுதையிற் சர்ப்பம்போலக் கற்பிதமாயறிந்து, பழுதையைத் தவிர சர்ப்பம் வேறில்லை யென்றறிந்து தெளிவது போல் சாட்சியான சித்தாந்தன்னைத்தவிர சரீரத்திரயம் வேறில்லை யென்ற அநுபவோற்பத்தியேயாம்.

இனி முக்கிய திரவியோற்பத்தியானது முக்கிய சாமான்யமெனவும் முக்கிய முக்கிய மெனவும் இரண்டு பிரிவுடையதாகும்: அவற்றில் முக்கிய சாமான்யமாவது முற்கூறிய சாக்ஷியாம் துரியசைதந்நியத்தைச் சுருதிகள் சொல்லியபடி பரமசிவமாக அறிந்து, அப்பரம சிவத்தில் சகல ஜகங்களும் அம்புதியில் அலை நுரைகள்போலத் தோற்றி விளங்குவதால், அவ்வித சருவ பிரபஞ்சங்களையும் அந்தந்த நாமரூபங்களோடுங்கூட குருபதேசத்தாற் கிடைத்த அநுசந்தான விசேஷத்தால் விஷயீகரித்து, அவ்வித சகலத்திலும் பஞ்ச பூதாம்சங்களை இல்லாதவைகளாகப் பிரித்திடில் தக்தபடம்போல சகலங்களும் தத்தம் நாமரூபமுடைய விருத்திகள் மாத்திரமாய் விளங்கத்தெரியும்: அவ்வித பின்ன பின்ன நாநாம ரூப

முடைய விருத்திமாத்திரமாய் விளங்கிய பிரபஞ்சத்தில் அந்தந்த விருத்திகளில் பஞ்ச பூதோபாதி நீங்கிடினும், அவற்றிற்பிரதி பிம்பித்த சைதந்நியம் நானாபேதங்கள் போலவே விளங்கத்தெரியும்: அவ்வித பிரபஞ்ச சோபாதிக சமஷ்டி பிரமாண்ட விருத்தியிலுள்ளடங்கிய நானா வுபாதியையுடைய சிவசைதந்நியங்களை வியாபித்து, உள்ளும் வெளியும் ஏகாகாரமாய்ப் பூரணமாய் விளங்கிய சருவ சாக்ஷியானசோபாதிக பிரமசைதந்நியமாகின்ற நம்மிடத்திற் தோற்றி விளங்கிய இப்பிரபஞ்சம் நம்மைத் தவிர வேறில்லையெனத் தெளிந்து, நாமே சகலமுமாய் விளங்குகின்றோம் பின்ன பின்ன திரிபுடியுடைய இச்சிவ சைதந்நியங்களாகின்ற ஆதேய வஸ்துக்களுக்கு நாமே ஆதாரமென்று எல்லாவற்றிலும் அகண்டாகார விருத்தி சைதந்நியமாக விளங்கிய அநுபூதியின் உற்பத்தியேயாம்.

முக்கிய முக்கியமாவது முற்கூறிய அகண்டாகார சோபாதிக பிரம சைதந்நியத்தில் நானாகார ஜகத்பேதம் வாக்காரணமில்லாததினால், ஆதார ஆதேய விவகாரம் விருத்தியைப் பற்றியதேயன்றி, அறிவைப் பற்றியதல்ல, அவ்வித ஞான சுபாவமான பூரணதிருக்கில் திரிசியமான பிரபஞ்சவிருத்தி உற்பவிக்க வல்லமை யுடையதாகாது; ஆகையால் அப்பூரண சைதந்நியமாம் பிரமத்தைத் தவிரப் பிரபஞ்சம் முக்காலத்திலும் இல்லவே யில்லையெனப் பிரபஞ்ச சூநியாகாரமாயுள்ள அகண்டாகார ஞானநுபவ வுற்பத்தியேயாம்.

மஹா விபூதியாவது சிவேச பேதங்களுடைய பிரவஞ்சத்தின் ஆரோபாபவாதங்களை எதிரிடாமல் போதவிருத்தியின் உதவியின்றிச் சுயஞ்சொரூபமாக யாவும் அநுபவியாமலநுபவிக்கின்றதெனப்படும். இவ்வித மஹாபஸ்மாநுபூதியின் பொருட்டு மேற்கூறிய சாதனங்கள் அதிகாரியின் பேதத்தால் அகத்தியம் அங்கீகரிக்கப்படும்.

இவ்வித நிர்க்குண மஹாவிபூதியின் பொருட்டு கேவலம் நீறாகிய பாகிய விபூதியால் என்ன பிரயோசனம்? ஏழையாகிய சிலர் கிரகங்கள் ஜெண்டாக்களே இல்லாதவைகளாயும், வர்த்தகரின் கிரகங்கள் வெவ்வேறு விதமான ஜெண்டாக்கள் கட்டப்பட்ட வைகளாயுமிருக்க, மஹாராஜாவின் அரண்மனை அவன் பெருமைக்குத்தக்கபடி எப்படி மேலான ஜெண்டாவால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படியே சிலசமயங்கள் புண்டரமே யில்லாதவைகளாயும், சிலசமயங்கள் வெவ்வேறு விதமான புண்டரமுள்ளவைகளாயும், காணப்பட்டிருக்க, இச்சமயம் அதின் மகத்துவத்துக்குத் தக்கபடி விபூதி தாரணத்தாற் சிறந்து விளங்குகின்றது.

ஆனல் ஜெண்டாவில் அரண்மனையைக் காண்பிக்குந் தன்மையிருப்பதுபோல இவ்விபூதியில் என்ன யிருக்கின்றதெனில்? வீடடையும்படி பிரபஞ்சாபிமானத்தை நீக்கும் வல்லமையிருக்கின்றது; எவ்வாறெனில், வீடென்பது பிரபஞ்சாதீதப்பொருள், அது பிரபஞ்சாபிமானிகளுக்குக் கிட்டாது, பிரபஞ்சாபிமானம் நாதனது பிரசாதமின்றி நீங்காது, நாதனது பிரசாதம் வெகு சமயங்களில் அதிகாரிக்குத் தகுந்தபடி வெகு பேதமாகக் காணப்படுகின்றன, வீடடைய வேண்டிய அதிகாரியின் பொருட்டுப் பிரசாதம் எச்சமயத்தி லிருக்கின்றதென் றாலோசிக்கில், இச்சமயத்திலேயே யிருக்கின்றதென்று யாவருந் தெரிந்து, வீடடைவதற்கு இந்த விபூதி உன்னதமான ஜெண்டாவா யிருக்கின்றதென்று வேதங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இதின் றாற்பரியம் சகல பிரபஞ்சங்களும் முடிவினீறத் தக்கவையாயும், எல்லாம் நீறியும் தான் நீறாததாயும், சுத்தமாயும், எல்லாவற்றின் முடிவான வீரியமெனவும், அவ்வீரியமாய் நின்ற பரமசிவம் ஸ்வப்பிரகாச ஜகத்காரணமாய்க்கொ

ண்டு எவற்றிநுஞ் சுபாவமாய் விளங்குவதால், அப்பரமசிவத்தைத் தவிர ஜகம் வேறில்லாததாகச் சுருதி யுக்தி யநுபவங்களாற் காணப்படுவதால், அவ்வித அநுபவமாம் வீடு பசுவாஞ் சிவனது அஞ்ஞானமா மலம்நீறியே அடையத் தக்கதாயிருப்பதால் அவ்விபூ ஜகத்துக்கு அழியுந் தன்மையென்ன, வஸ்துவுக்கு அழியாத்தன்மை யென்ன, சுத்தத்தன்மை யென்ன, பசுவின் மலந் தகிக்கப்படச் சித்தித்திடுதலென்ன, இவ்வளவும் விபூதியைக் கையிலெடுத்த மாத்திரத்தில், விவேகிகளுக்குத் தெரியவரலாம்; ஆகையால் அதற்கவ்வளவு மகிமை கூறியது.

முற்றிற்று

பதினாறவது

ருத்திராக்ஷ மகிமை யுரைத்த பிரகரணம்

ருத்திராக்ஷமென்றதின் பொருள். (ருக்கை) சம்சார துக்கத்தை (திரவிப்பிப்பதால்) நீக்குவிப்பதால் (ருத்திரம்) அதுவாயுள்ள (அக்ஷம்) கண் என்னப்படும். இவ்வித ருத்திராக்ஷம் சித்தமென்றும் சாத்தியமென்றும் சாதனமென்றும் மூன்று வகுப்புடையதாகும்.

அவற்றுள் சித்தமாவது முக்காலத்திலும் ஜீவேசபேத முதலிய இரண்டாம் வஸ்துவை எதிரிடாமல், ஸ்வயமானந்த வடிவாய் விளங்கிய அறிவெனப்படும்.

சாத்தியமாவது பிரதீதியில் ஜனனமரணாதியையுடைய துக்கசாகரத்தில் மூழ்குகின்றவனுய்ச் சீவன் தோற்றப்பட, அவ்வித சிவனை சுருதி யுக்தி அநுபவங்களாற் சோதிக்க, ஜாக்கிரம் சொப்பனத்திலும் சொப்பனம் சுழுத்தியிலுமாய்

அடங்கிநின்ற விடத்தில், சிவன் எவ்வண்ண மிருந்தானெனத் தூங்கி விழித்தபின் ஆலோசிக்க, நான் ஒன்றுந்தெரியாமற் சுகமாய்த் தூங்கினேனென்று காணப்படுவதால், ஒன்றுந்தெரியாமை மௌட்டிகமானதால், மௌட்டிகமே சகலருக்குந் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதால், அவ்வித அஞ்ஞானத்தால் நேரிட்ட ஆன்ம திரோதான சுபாவமுடைய தெரியாமையென்னும் அஞ்ஞான காரியமான சம்சார துக்கசாகரத்தில் மூழ்குகின்ற சிவனுக்கு § ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்ற பிரதீதியோடு சுகமாயென்றொரு பிரதீதியுந் தோற்றுவதால் அவ்வித ஆனந்தானுபவம் ஜடமாயின் விளங்கத்தகாததினால் அவ்வநுபவத்தைச் சித்தெனக்கூறலாம்; இருந்ததே விளங்கவேண்டு மாகையால் அவ்வநுபவத்தைச் சத்தென்றுங் கூறலாம். இவ்வஸ்து சச்சிதானந்தமாயிடினும் சுழுத்தியில் விருத்தியில்லாததினால் விழித்தபின், விருத்தியிடமாய் ஆனந்தசொரூபம் அநுபவத்துக்கு வருவதால், ஒருபொருளையுமுன்னிலை கொள்ளாமல்விளங்கிய அறிவு சிவனுக்கு வாசனையில்லாததினால், சுட்டிய அறிவையே அறிவெனக் கொண்டிருப்பதினால், விழிக்குங்காலத்தில் ஜகசூநியாகார விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியம், அவ்விருத்தியின் வாசனாரூபமான ஏகதேசாம்சத்திற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனுக்கு ஒன்றுந் தெரியாமையாகிய அஞ்ஞானமாக அபிப்பிராயப்பட அவ்வித அபிப்பிராயமே, ஒரு விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த கூடஸ்த சைதந்நியத்தை, விருத்தியில் உள்ளடங்கிய வாசனையால் * இருவகையாகக் காண்பிக்கக்காரணமாய்நின்ற, அஞ்ஞானமாக விளங்க, இவ்வித சிதாபாசனுக்கு அஞ்ஞானத்

---

§ ஒன்றுந்தெரியாமலென்றது—சுகாநுபூதிதவிர மற்ற யாதொரு பிரதீதியுமில்லையென்று குசவாதல்.

* இருவகையென்பது—வாசனையை உள்ளடக்கிய விருத்தியில் விருத்திமாத்திரத்திற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியத்தை அந்தரியாமி

தால் நேரிட்ட சம்சார துக்கநிவிர்த்தி கிடைக்கும்பொருட்டு ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்ற பிரதீதி பிராந்தியாற் றோற்றியது தானெனை நிஷேதிக்க வல்லமையுடைய சுகமாயென்ற ஆனந்தாநுபூதி அபாதிதமாய்க் கூடவேகாணப்படுவதால், அவ்வானந்தாநுபூதியால் அஞ்ஞானம் வரக்காரணமில்லையென நிஷேதித்திடில் அம்மறைவு நீங்கிடும்; அம்மறைவு நீங்கிடில் சுகமாத்திரஞ் சேஷிக்கும் ஜடமெல்லாம் அழிவுடையதாகையால், அவையெல்லாம் துக்கசுபாவமுடையதெனப்படும். அழிவில்லாமல் என்றுமொன்று போலுள்ள இயல்பான சித்தே ஆனந்தமெனப்படும்: அவ்விதசச்சிதானந்த சுபாவமாந் திருக்கநுபவத்தைத் தவிர, வேறொன்றுக்கும் சம்சார துக்கத்தை நிவிர்த்திக்கும் வல்லமை காணப்படாததினால், அத்திருக்கையே சாத்தியருத்திராக்ஷமெனக் கூறியதாம்.

சாதனமாவது அவ்வித ருத்திராக்ஷமான தன் சுபாவத்தை அடையவேண்டித் திரிபுர சங்காரகாலத்தில் ருத்திரனது ஞானாக்கினி சுபாவமான நேத்திரத்தினின்றும், ஆனந்தாமிர்த விந்து பூமியில்விழ, அதினின்றும் உண்டானதாகச் சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுவதால் அவ்வித ருத்திராக்ஷமேயாம்.

இதின் தாத்பரியம் சகலமான சருவ ஜகங்களின் அவஸ்தாத்திரயங்களான முப்புரங்களையும் தானே சகுணரூபமாயாவது, மானிடச் சட்டைசாத்தியது போற்றோன்றிய குருவடிவமாயாவது, தன் சுபாவமான அருளாலாவது, சருவ

யெனவும்; அவ்விருத்தியில் அவ்விருத்திக்கு வேறில்லாததாகக்கொண்டு அதிலுள்ளடங்கிய சருவாகார பீஜஙிராசமாகிய வாசனைமாத்திரத்திற் பிரதிபிம்பித்த சைதந்நியத்தைப்பற்றிச்சிதாபாசனெனவும் படுவது.

சாக்ஷியான அகண்டாகார திருக்கருபவத்தாலே சம்சார து க்கநிவிர்த்தி செய்விப்பதாய்க் காணப்படுவதால், அவ்வித அநுபூதியின் பொருட்டு ஒப்பிய ஈசன் குரு இவர்களின் திருவருளாந் திருஷ்டியே சாதனமாய்க் காணப்படுவதால், அவ்வித சித்த சாத்தியசாதனமென்ற ருத்திராக்ஷத்தை முமுட்சுக்களுக்கு அடிக்கடி ஞாபகம்பண்ணும் வல்லமை இந்த ருத்திராக்ஷத்துக் கிருப்பதால், இவ்வித ருத்திராக்ஷம் திரிபுர சங்காரத்தின் பொருட்டே ருத்திரனது அக்ஷத்தினின்றும் உண்டானதாய்ப் பிரதி பாதிக்கப் பட்டிருப்பதாலும், சுருதிகளில் மிகுந்த பெருமை கூறப்பட்டிருப்பதாலும் இவ் ருத்திராக்ஷம் ஜடமாயினும், கெடிகாரம் எந்த அவசரத்திலும் நாழிகையை ஞாபகப்படுத்துவது போல இவ்ருத்திராக்ஷமும் தரிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு உள்ளபடி விவேகமுடைய பக்தர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துவதால், அதைச் சாதன ருத்திராக்ஷமெனக் கூறியதாம்.

இன்னும் சாதன ருத்திராக்ஷம், ஆக்கினேயம் சௌரம் சாந்திரமென்று மூன்று பிரிவுடையதாகும் அவற்றில், ஆக்கினேயம் பத்துப்பேதமுடையது; சௌரம் பன்னிருபேதமுடையது; சாந்திரம் பதினறு பேதமுடையது. இவற்றின் ஜாதி, பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரனென்று நான்கு ஜாதியுடையனவாம் இவற்றின் வண்ணம், சுக்கிலம் பிராமணவண்ணம், இரத்தம் க்ஷத்திரியவண்ணம், பீதம் வைசியவண்ணம், கிருஷ்ணம் சூத்திரவண்ணமாம். இவற்றின் முகம் ஒன்றுமுதல் பதினன்கு வரையினு முடையனவாம்: இவைகளுக்கு மந்திரங்களும் அதிஷ்டான தேவதைகளும் வெவ்வேறாகும். சருவத்திர அதிஷ்டான தேவதை பரமசிவமாம்: இவ்விதமாய் ருத்திராக்ஷத்தை மந்திராதிஷ்டானதேவதா பாவனையுடன் பாவித்து நித்தியமாய்த் தரித்திடில் எதார்த்த நிலைமையை உள்ளபடி யடையச் சித்த சுத்தியோடுங்

கூடிச் சிவப்பிரசாதத் துக்குரித்தாகி விடுவார்கள். இப்படி இருக்கவும் சில மந்தப்புத்தியாளர் இதெல்லாம் இந்துக்க ளது சாஸ்திரக் கட்டுப்பாட்டாற் கூறப்பட்டன, இவற்றால் என்ன பிரயோசனம் என்று ஆலோசிக்கின்றார்கள் அவ்வித ஆலோசனை செய்கின்றவர்கள் நாஸ்திகர்களாகில் உத்திரஞ் சொல்லவேண்டிய அகத்தியமில்லை: எம்மதத்திலாவது நம்பி க்கையுடையவர்களாகில் அவர்கள் பொருட்டு உத்திரம்.

சகல சமயங்களையும் தாபிக்கின்ற சில அதிமேதாவி கள்கூட மதாந்திரங்களிற் சொல்லிய ஞாயிற்றுக்கிழமை மு தலிய கட்டுப்பாடுகளை ஒப்பலாமாயின், இது மாத்திரம் ஏன் ஒப்பத்தகாது? மேலும் இந்த ருத்திராக்ஷம் வஸ்துவின் ஞா பகத்தை உண்டுபண்ணுகின்ற நாமமுடையதாய்க் காணப்படு வதாலும் யாவும் வஸ்துவைத் தவிர வேறில்லாததினாலும் அப்படிக் கூறியதே யன்றி வேறு விதமாகக் கூறியதல்ல. மற்றச் சமயங்களின் கோட்பாடுகள் முடிவில் ஒருபொருளை த் தெரிவிக்க உண்மையாய் உபகாரப்படவில்லை; ஆகையால் எச்சமயத்தோர்களும் தத்தஞ் சமயங்களிற் சொல்லிய உப காரமான சாதன நடத்தையைத் தள்ள வல்லமை யுடையவர் களல்ல: தள்ளிவிடில் ஒரு சமயத்திலும் அவர்களுக்கு விசு வாசத்தன்மை யில்லாமல் கெடுதலுடையவர்களாயே பவிப் பார்கள்.

மேலும் சருவாவயவ சௌந்தரிய வதியான ஒரு சுமங் கிலி சருவாபரண முடையவளா யிருந்திடினும், திருமங்கிலி யமென்னும் ஒரு ஆபரண மில்லாவிடில் அவளெப்படி அம ங்கிலியெனப்படுவாளோ? அப்படியே இவ்வித மகிமைபொ ருந்திய ருத்திராக்ஷ தாரணமில்லாதவர்கள், சிவப்பிரசாதத் துக்கு உரியராகார்கள். அரசன் சேதனனு யிருந்திடினும் அதிகார முகர் தரிக்கப்படாமல் இராச்சிய வல்லமை செலு

த்த எப்படி உபகாரப்படாரோ? அப்படியே ருத்திராக்ஷ தாரண சிரத்தை யில்லாமற் சிவப் பிரசாதமடைய யாரும் உரியராகார்.

ஆனால் ருத்திராக்ஷத்துக்கு அவ்வளவு மகிமை சொல்வதற்கு பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஏதாயினுமுண்டா? உண்டு இப்போதும் அநுபவத்திற் காணப்பட்டேவருகின்றது: உள்ளபடி ஸ்வயம் உற்பத்தியுடையதும் வேதத்திற்சொல்லிய இலக்ஷணத்தோடுங்கூடிப் பெருமை பொருந்தியதுமான ஏகமுக ருத்திராக்ஷத்தை அடியில்வைத்து, அதற்குமேல் எவ்வளவு ருத்திராக்ஷங்களை வைத்திடினும் அது அவ்வளவுக்கும் மேலாக வரக்காணப்படுவதால், அதனது மகிமையை எவர்களாற் கூறக்கூடும்.

அரசன் காணப்படாவிடினும் அவனது முகர் அவனது ஸ்திதியை வெளிப்படுத்துவதுபோல, ருத்திராக்ஷம் சிரத்தையுடன் தரிக்கப்பட்ட விவேகிகளுக்குப் பரமசிவத்தின் ஞாபகத்தை உண்டுபண்ணி உய்யும்படிக்கேசெய்யும்; ஆகையால் மேற்சொன்ன சித்தமுதல் சாதனம் வரையான ருத்திராக்ஷதாரணம், அதிகாரி பேதத்தால் சகலர்களுக்கும். அகத்தியம் ஒப்பவேண்டும். ருத்திராக்ஷ மில்லாத சிவபத்தி கண்ணில்லாத மன்னன் போலிருக்கும்

முற்றிற்று

பதினேழாவது

பஞ்சாக்ஷரமகிமை யுரைத்த பிரகரணம்

பஞ்சாக்ஷரமானது சூக்ஷ்மம் மத்திமம் ஸ்தூலமென்று மூன்று வகுப்புடையதாம். ஈவது (பஞ்ச) விஸ்தாரமாகிய

அட்சரம்) நாசாகிதப்பொருள். உவது (பஞ்ச) நாடோறும் பிரத்தியக்ஷ மிருத்துவாய் விளங்கிய சகலஜகத் ஞானரூப சுழுத்தியிற்கூட (அட்சரம்) அபாதித சுபாவமுடைய நாசாகித ஆன்மப்பொருள் நவது (பஞ்ச) பஞ்ச கர்த்தாக்களென்ன பஞ்சகிர்த்தியங்களென்ன பஞ்சபூதங்களென்ன இருவகைப்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களென்ன பஞ்சாவஸ்தைகளென்ன இவைகளில் (அட்சரம்) ஐந்துபேதமுடையவைபோல பிரதிபிம்பித்து விளங்கிய விருத்தி சைதந்நியம் எனப்படும். இவற்றை உள்ளபடி போதிப்பிக்குந் திறமை ஐந்தெழுத்துக்கிருப்பதால், வாச்சிய வாசகங்களுக்கு அபேதத் தன்மையானதால் இதையும் பஞ்சாட்சரமெனக்கூறியது.

ஆனால் ஜெபகாலத்தில் இப்பஞ்சாட்சரத்தில் அப்பொருளுடைய பரமசிவம் அநுப்பிரவேசித்து விளங்குகின்ற தன்மை அறியப்படுமாயின், அந்த அதிகாரியின் பொருட்டு அதுவே பரமசிவமென்ற திருப்தியை ஏன் கொடுக்க மாட்டாது திருப்தனுகவே செய்விக்கும்

ஜெபகாலத்தில் பரமசிவம் அப்பஞ்சாட்சரத்தில் அநுப்பிரவேசித்து சாதுக்களின் மூலமாய் விளங்குந் தன்மை எப்படியெனில்? ஈசன் இச்சா ஞானக் கிரியா சக்தியுடன் கூடி விளங்குவதால், அம்மூன்று சக்தியுடைய பரமசிவம் சருவவல்லமையுடைய பரிபூரண அறிவாகையால், அவ்வித அறிவாய் விளங்கிய பரமசிவம் சாதுக்களால் பஞ்சாட்சர உச்சாடன காலத்தில் உச்சாரிதமான ஐந்தெழுத்துடைய பஞ்சாட்சரமாம் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளி வாக்கினு லுச்சரிக்கப்படுகிற பஞ்சாட்சரம் தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான செவிகளாற் கேட்கப்பட அவ்வித மகிமை பொருந்திய பரமசிவத்தின் வல்லமை இச்சிக்கத்தக்கதாக அந்தக்கரணத்திற் காணப்படுவதால், அவ்விச்சைப்படி அவ்வருணங்களின் பொருள்

களுடைய பரமசிவமாகவே கியாகித்திடச்செய்து மனந் தெளிவதால், ஒரு திரி அக்கினியின் சம்பந்தமின்றி எப்படி மற்றொரு திரியைப் பிரகாசமுடைய தாக்கி வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் வல்லமை யுடையதாகாதோ? அப்படியே இந்தப் பஞ்சாட்சர சிரவண மாத்திரத்தால் அப்பரமசிவ மகிமையை இச்சையோடு நாடவே மனசுக்குச் சிவஞானம் உண்டாக வேண்டுமானால் சிரவணதாரமான பஞ்சாட்சரத்தில் பரமசிவ விளக்கமின்றிக் கூடாது: ஆகையால் பஞ்சாட்சரத்துக்கும் அதை ஆலயமாகக்கொண்டு விளங்கிய பரமசிவத்துக்கும் பேதமில்லையெனத் தெளிந்து பிரேமபத்தியுடன் பஜித்திடுவோர் சிவப்பிரசாதத்துக் குரியராகின்றார்.

ஆனால் எந்த சப்தங்களிலும் இச்சா ஞானக்கிரியா சக்தி மூன்றுங்காணப்படுவதால், இப்பஞ்சாக்ஷரத்தில் மாத்திரம் அவ்வளவு மகிமையுள்ளதாகக் கூறியதென்னவெனில்? உலகத்தில் ஆதித்தனுக்குச் சமானம் வேறொரு பிரகாசம் எப்படி யில்லையோ, கீர்வாணத்துக்குச் சமானம் வேறொரு பாஷை எப்படியில்லையோ, வீடடையும் பொருட்டு வைதீக சைவ சமயத்துக்குச் சமானம் வேறொரு சமயம் எப்படியில்லையோ, மகாராஜனது உக்குமத்துக்குச் சமானம் வேறொரு உக்குமம் எப்படியில்லையோ? அப்படியே இப்பஞ்சாக்ஷரம் பரமசிவத்தினது உக்கும ரூபமாயும் பரமசிவத்தினது யாவத் வல்லமைகளையுங்கூற வல்லமை யுடையதாயும் எந்த லோக்களும் அரசனது பெயருடைய சயனை ஆசரித்திருப்பது போல, எம்மதங்களின் நூல்களும் எம்மதங்களின் அபிப்பிராயங்களும் இந்துக்களது நான்குவேதங்களும் அதன்மகிமையை ஆசரித்திருந்தே அரசனது பொக்கிஷத்தைக் காவற் சேவகர்போல சாக்கிரதையாய்க் காத்து விளங்கப்படுவதாயுமிருப்பதல், அதற்கு அவ்வளவு மகிமை கூறியதெனக்கொள்க.

பஞ்சாட்சரமென்பது (சிவயநம) என்னும் ஐந்தெழுத்துக்களையாம். இவற்றின் பொருளேக்கமாவது சகள நிஷ்கள ரூபமாய் விளங்கிய சருவஞ்ஞ பரமசிவத்தின் பொருட்டுச் சிவனது வணக்கமெனவாம். எவ்வாறெனில்? தேகாபேக்ஷையால் தாசனெனவும், சிவாபேக்ஷையால் கடலினொரு திவலைபோல் அம்சமெனவும் கூடஸ்த புத்தியால் அப்பரமசிவத்தைத்தவிர நானென்பது வேறில்லவே யில்லையெனவும் ஆகின்றன.

தாற்பரியம் வணக்கமென்பது ஒன்றில் மற்றொன்று அடங்குவது. அதாவது மாயையாற் றோன்றிய ஜீவேசபேதத்தை சுருதி யுக்தி அநுபவங்களால் நீக்கி சேஷித்த ஏகசுபாவமாம் சிவஞானமாத்திரமாய் விளங்குதல்தான்.

இனி அவ்வட்சரத்தின் பொருள்விவரம் (சிவ) சச்சிதானந்தம்; அவ்வித சச்சிதானந்த சுபாவமாகிய (ம) எனக்கு (ந) இல்லை கூட்டவும் தள்ளவும் தக்கதான இரண்டாம் பொருள் [ய] பிரயோசனமில்லை இன்னும் [நய] என்பதில் [ந] இல்லை என்ன இல்லை (ம) அஞ்ஞானமாம் சுழுத்திரூப ஆவரணமென்ன அதின் அபிமானியாம் பிராஞ்ஞனென்ன இவைகள் யார்பொருட்டு? சிவாய அகண்ட சச்சிதானந்தமாகிய பரமசிவ சொரூபத்தைத் தவிர வேறு துவிதத்துக்கு இடையில்லாததினால் துரியமான ஆன்மாவின் பொருட்டு என்பதாம்.

சிவமென்றால் உபநிடதங்களில் அத்துவித மென்றும் சாந்தமென்றும் துரியமென்றும் ஆன்மாவென்றும் காணப்படுவதால், ஆன்மாவென்றதின் பொருள் நானென்று சகலர்களாலுங் கூறப்படுவதால், நானென்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த் தூங்கினேனென்ற அநுபவத்தில் தூங்கினேனென்ற அநுபூதி சுழுத்திகாலத்தைப் பற்றிவந்த அகம்பொருளானதால்,

அவ்விடத்தில் அகங்காரம் காணப்படாததினால், நானென்ற தின் அகங்காரமில்லாத ஆன்மத்தன்மை யெனவும், தூங்கினேன் என்றதின் பொருள் வாசனையிற்கண்ட அகங்காரம் அவ்விடத்தில் பிரயோசனமற்று நீங்கியிருந்த தெனவும், ஒன்றுந்தெரியாமல் என்றதின் பொருள் துவிதாத்துவித விருத்தி ஞானம் சூனியமாயிருந்த தெனவும், சுகமாய் என்றதின் பொருள் துவிதாத்துவிதப் பிரதீதி நீங்கிய சுத்த அதிஷ்டானமாகையால், அவ்வதிஷ்டான சுபாவம் ஸ்வயமானந்தமானதால் அவ்வித அபாதீத ஸ்வப்பிரகாசமான அதிஷ்டான ஆனந்தமே விழித்த பின் விருத்தியிடமாய் அநுபவத்துக்கு வருவதால், அநுபவம் ஞானரூபமானதால் அவ்வித விருத்திப்பிரதிபிம்பித ஞானானந்தாநுபவத்தை எவர்களாயினும் யுகித்திடில் ஜடதுக்கமெனக் கூறத்தகாததினாலும், அவ்வித விருத்திப் பிரதிபிம்பித ஞானானந்தாநுபவம் பிரதிபிம்பிக்கு முன்னமே இருந்ததே பிரதிபிம்பிக்க வேண்டியிருப்பதால், இருக்கும் வஸ்து சத்தாகையால் அவ்வித சத்தும் நாமாகவே சித்தித்துக் காணப்படுவதால், சத்தான தன்னை எவர்களும் அசத்தென நிஷேதிக்க உபகாரமில்லாததினால், விழித்த பின் தோற்றிய விருத்தியை அபேக்ஷித்து விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த ஆனந்தாநுபவத்தால் ஆனந்தமெனவும், அவ்வானந்தாநுபவம் ஞானரூபமாயிருப்பதால் சித்தெனவும், விருத்தி உதயத்துக்குமுன் விருத்தி விஷயமாயில்லாததினால் சத்தெனவும், முற்கூறிய சிதானந்தாநுபவம் சித்தே ஆனந்தமாயும் ஆனந்தமே சித்தாயும் ஒரு பொருளாய்க் காணப்படுவதால், அவ்வித சித்தான ஆனந்தம் சத்தைத்தவிர வேறில்லாததினால், இவ்வித சச்சிதானந்த மென்ற விவகாரப்பிரதீதி விருத்தியை முன்னிட்டு கூறினபோதிலும், அவ்விருத்தி யநுபவகாலத்திற்றானே விளங்கிய பிரதீதி விருத்தியில்லாத இடத்தைப்பற்றி வந்திருப்பதால், ஞாதுருஞான ஞேயரகித ஸ்வ

யஞ் சச்சிதாநந்த தாற்பரிய பூமியான அதிஷ்டான மெனக் கூறியதாம்.

அவ்வித ஸ்வயஞ் சச்சிதானந்த அதிஷ்டானமான தன்னையே பொருளான உபநிடதங்கள் ஆகமங்கள் புராணங்கள் மற்றுஞ் சகலசமயங்களும் அபிப்பிராயப்படுவதினாலும், சிவமான தன்னிடத்தில் சுபாவமாயாவது விருத்திப் பிரதிபிம்பித சிதானந்தாநுபவமாயாவது அநிர்த ஜடதுக்கத் தன்மை நேரிடக் காரணமில்லாததினால், அச்சிவமாம் தனக்கு மகாரத்தின் பொருளான சுழுத்திரூப அஞ்ஞானமாம் ஆவரண முக்காலத்திலுமில்லை யென நிஷேதித்திட, பிராஞ்ஞன் இல்லாதவனாவான்: அவனில்லாதவனாகவே பிராஞ்ஞனும் பசு விவகாரத்தைப்பற்றி வந்த பாச விவகாரமென்ன அப்பசு பாசங்களை யிட்டுவந்த பதிவிவகாரமென்ன இவை யனைத்தும், பழுதையில் மயக்கத்தாற் றோன்றியும் விளங்கியும் விவேகத்தால் இல்லாமல் நீங்கியும் அப்பழுதையைத் தவிர அனேத்துக்குஞ் சத்தை யெப்படியில்லையோ, பழுதையின் சத்தை மாத்திரமாயே எப்படிக் காணப்படுகின்றதோ? அப்படியே தோற்றி மறைத லில்லாத ஸ்வயஞ் சச்சிதானந்த சுபாவமாய் விளங்கிய சர்வாதிஷ்டானமான பரமசிவமாம் ஆன்மாவான தன்னிடத்தில், அநிர்த ஜடதுக்கத்தன்மை பொருந்தியது போற்றோற்றிய இப்பிர பஞ்சம் தோற்றிடினும் விளங்கிடினும் நசித்திடினும் விவேக ஞானத்தால் இல்லாததாய்த் தெளிந்திடினுந் திரிபுடிரகித ஒப்பில்லாத ஸ்வயஞ் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாம் பரமசிவமாகிய தன் விளங்குதலைத் தவிர யாவும் வேறில்லவே யில்லையெனத் தெளிந்து அதிஷ்டான மாத்திரமாய் விளங்குவதே பஞ்சாக்ஷரத்தின் முக்கிய தாற்பரியமாம்

இப்பொருள் பஞ்சாக்ஷர மூலமாகவே விளங்குவதால்

பஞ்சாக்ஷர ஜெபமில்லாத சிவபக்தி உயிரில்லாத் வுடலெனக்கூறப்படும்.

இனி(சிவ) என்ற இரண்டக்ஷரத்துக்கு மாத்திரம் பொருள் சகாரம் பரமசிவம் இகாரம் பராசக்தி வகாரம் மஹாவிஷ்ணு ஆகையால் சிவ என்றால் சிவசக்தி விஷ்ணு வாத்மமெனக் கூறப்படும். இவற்றில் சக்தி மஹாவிஷ்ணு இரண்டு தத்துவமும் வேத ஆகம புராணங்களில் சக்திகளாகவே கூறப்பட்டிருப்பதால், சக்திகள் சக்தனைத் தவிர வேறு காணப்படாததினுல், ஸ்தூல விவகாரத்தினுல் சக்தி சக்த பேதமேயன்றி கண்ணும் பார்வையும்போல ஏகமே யெனக்கொள்க.

முற்றிற்று

பதினெட்டாவது

சிவலிங்க மகிமை யுரைத்த பிரகரணம்

சிவலிங்கமானது சிவனது லிங்கம் சிவலிங்கமா சிவனேலிங்கம் சிவலிங்கமா? முற்கூறியபடி சிவமென்பது சச்சிதானந்தம் லிங்கமென்பது விளங்குவிக்கும் வல்லமை. ஆகையால் சச்சிதானந்தமாகிய சிவம் வேறொரு குறிப்பால் விளங்கப்படுமாகில் ஜடமாகத்தெரியவரும்: மேலும் இது கடம் இது படம் என்று பரமசிவமே விளங்குவிக்கிறதாக்் காணப்படுவதால் சிவனது லிங்கம் சிவலிங்கமெனக்கூறுது; சிவனே லிங்கம் சிவலிங்கமெனக்கூறவேண்டும். இவ்விலிங்கம் அதிகாரிபேதத்தால் மூவகையாம். அவைமேல் விவகரிக்கப்படும்.

மற்றொரு கொள்கையில் லிங்கமென்றது லீனமாகிய

பொருளைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றதெனப்படும். லீனமென்றது லயிக்கப்படுவது: எவ்வாறெனில்? ஜாக்கிரத்திற் காணப்படுகின்ற சருவஜகமும் அதின் அபிமானியான விஸ்வ விராட்டு என்னும் சருவேந்திரிய பிரதிபலன சைதந்நியத்தோடுங் கூட சொப்பனதிசையிலே லயிக்கின்றது:, அச்சொப்பனமும் அதில் அநுபவிக்கப்படாநின்ற மனோமயமான ஜகமும்அதின் அபிமானியான தைஜஸ இரணியகர்ப்பனென்ற அந்தரேந்திரிய உபாதியையுடைய சைதந்நியத்தோடுங்கூட சுழுத்தியிலே லயமாகின்றது; அச்சுழுத்தி யுள்பட மூன்றவஸ்தைகளில் அநுபவிக்கப்பட்ட சருவ விஷயங்களும் ஜடங்களானதால் அவற்றின் பொருள் யாதோ அது லீனார்த்தமாகும்.

லீனமென்றதின் அபிப்பிராயம் யாதெனில்? ஸ்வயம் பிரகாசித்தலுக்கு வல்லமை யில்லாததெதுவோ அதுவெனப்படும். லீனமென்பதே சூனியமாகும். எப்படி யெனில்? எதற்கு ஸ்வயம் விளங்குதலில்லையோ அதற்கு ஸ்வயமிருப்புமில்லை: எதற்கு ஸ்வயமிருப்பில்லையோ அதற்கு வஸ்துத்தன்மையுமில்லை எதற்கு வஸ்துத்தன்மை யில்லையோ அதற்கு ஸ்வப்பிரகாசமா யிருக்கின்ற வஸ்துவோடுங்கூடச் சம்புந்தங்கூடாது. இவ்விதமாகில் முக்காலத்திலும் இரச்சு சர்ப்பம்போல பிராந்தியாற் றோன்றுகின்ற மூன்றவஸ்தை முத்தொழில் இவற்றால் சாத்தியமான இந்த ஜகம் காலத்திரயத்திலும் இல்லாததாய் விடும்; விவகார சத்தையால் விளங்குகின்றதுபோ லிருந்தாலும் விவகார சத்தையினாலும் யுக்தி அநுபவங்களினாலும் பார்க்கில் இல்லாததாகவே நிஷேதிக்கப்படுகின்றது. எப்படி யெனில்? விழித்தெழுந்திருந்தவன் நான் * சுகமாய்த் ‡ தூங்கினேன் § ஒன்றுமறியேன் என்பு

---

* சுகமாயென்றது—ஆனந்த மாத்திரமான சொரூபத்தன்மையையுடைத்து தான் மாத்திரமாயிருந்ததென்பதாம்.

தில் அகங்கார விருத்தியில் பிரதிபலித்த முந்திய விவகார ச த்தாய்த் தோன்றிய ஆவரணமானது அநுபவிக்கப்பட அதி ற்கண்ட விவகார அநுபவப்பிரகாரம் காணப்படுகின்ற சகல ஜகமும் சுழுத்தியில் இல்லாமையாகக் கிரகிக்கப்படுகின்றது சுழுத்தியில் அகம் விருத்தி இல்லாததினுல் ஆன்மாவின் இ ல்லாமையும் வாராதோ வெனில்? சருவ ஜகத்தின் இல்லா மையை அறிந்து அதையும் பிரகாசிப்பிக்கின்ற அதிஷ்டாதா வான ஆன்மா எப்படி இல்லாததாகும்.

அப்படி யாகில் சுழுத்தியில் நின்று விழித்தபின் சுகமா ய்த் தூங்கினேன்,‡ ஒன்றுமறியேன்§ என்பதில் அஞ்ஞானம் அகங்காரம் இவ்விரண்டும் அத்திசையி லிருக்கின்றது போ ற்றோன்றுகின்றதே அவ்வஞ்ஞானம் ஆன்மாவுக்கா அல்லது அகங்கார விருத்திக்கா? ஆன்மாவுக்கெனில்? அதை அறிவ தற்கு ஆன்மாவைத்தவிர வேறில்லாததினுல் கூடாது. அக ங்கார விருத்திக்கெனில்? அவ்விருத்திக்கு எப்பொழுதும் ஜ டத்தன்மை சுபாவமானதால் கூடாது. நல்லது ஆன்மாவுக் கும் வேண்டாம் அகங்கார விருத்திக்கும் வேண்டாம் அவ் விருத்தியில் அபிவியக்தனுன சிதாபாசனுக் கென்னிலோ? அகங்காரவிருத்தியே இல்லாவிடில் அதில் அபிவியக்திக்குந் தன்மை எப்படிக்கூடும். அகங்கார அபிவியக்தத்துக்கு அக ங்கார பீஜமான அஞ்ஞான அபிவியக்தனுன சிதாபாசனுக் கென்னிலோ? ஞானமில்லாதது அஞ்ஞானம் அது ஞானு பாவமெனப்படும் ஞானமே யில்லாததால் பதார்த்தத்தை வி ஷயீகரிக்கின்ற சாமர்த்திய மில்லாததாய் விடும்; அல்லாமலும்

---

‡ தூங்கினேனென்றது—சருவஜகத் விஷயமான பேத ஞானமின்றி யிருந்தேனென்பதாம்.

§ ஒன்று மறியேனென்றது—சுழுத்தியில் ஜசமில்லாததால் திருசி யத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற விருத்தி ஞானம் இல்லாதவனுயிருந்தே னென்பதாம்.

ஞாநுபாவ சுபர்வமுடைய வஸ்துவுக்குத் தன் விஷயத்தி னுலாவது பிற விஷயத்தினுலாவது அநுபவம் கூடாததினுலு ம் அதுவும் சூனியத்தன்மையை யுடையதாதலாலும் இல்லை யெனப்படும்: அவ்வித இல்லாத வஸ்துவில் ஞானமானது அவியக்தமானுல், அப்படி அவியக்தமான ஆன்மாவும். அத்தன்மையான சக்திமானுகவே பவித்து, அகங்காரத்தை விளங்குவிக்குஞ் சாமர்த்தியமுமற்று, அந்தகனுல் அந்தகன் போல முன்னமே அகங்காரமும் அந்தகமாய்க்கொண்டு அ வ்வியக்த ஞானத்தாலும் சக்தியில்லாததாய்விடும்; ஆனபடி யால் அதற்குங்கூடாது. அப்படியானுல் ஒன்றுமறியேனெ ன்ற விவகாரம் வருகிறதற்குக் காரணமென்ன. அவ்விவகார ம் அகம் விருத்தியிற் காணப்படுவதால் அகம்விருத்தி ஆரூ டமான ஸ்வயம் சித்தமாயுள்ள அஞ்ஞானமானது அகங்கார தற்பணத்திற் பிரதிபிம்பித்த கூடஸ்த சித்சாயாரூபமான சி தாபாசனிடத்தில் அகங்காரத்தினுடைய தென்றறியாமல், எதார்த்தமென்றறிந்து தனதுபிம்பமான கூடஸ்த பரமான்மா வில் ஆரோபிக்கப்பட்டது தான். இப்படித் தோன்றுகின்ற விவகாரமும் அகம் விருத்தியிலிருக்கின்றசிதாபாச அநுபவத் திற்கண்ட விவகார பலத்தினுலேயேயன்றி மற்றப்படியல்ல. இவ்விவகார பலத்தாற் றோன்றுகின்ற சருவஜகம் அதைப் பற்றிவந்த சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் அதினுள்ளடங்கிய அ வஸ்தாத்திரயங்கள் இவைகளோடுங் கூடச் சுழுத்தி திசை யில் யில்லையென்றே நிருணயமாம் அத்திசையில் இல்லை என் றதால் அஞ்ஞான ரூப சுழுத்தியென்று சொல்லப்படவில்லை வேறே எப்படிச்சொல்லப்படுகின்ற தென்னில் விஷயம் இந்தி ரியம் அந்தக்கரணம் அவற்றின் அபிமானியான சிதாபாச னுகிய சகல ஜகத்துக்கும் சுகசொரூபமான உண்மையென் று சொல்லப்படுகின்றது. உபநிடதம் ஆனந்தம் பிரமமெ னக் கூறுவதால் சொரூபானந்த மாத்திரமான அதையெனக்

கொள்க. இதின் தாற்பரியம் விருத்தி இல்லாத அகர்த்துருத்துவமான சுகஸ்வரூபமாகிய தனக்கு வேறில்லாததாகக் கொண்டு இருத்தலெனவாம். இருத்த லென்றதின் பயன் மூக்காலத்திலும் வேறொரு தன்மையை எதிரிடாத சுபாவமாகும். இப்படியாகில் லீனம் காலத்திரயத்திலும் கூடஸ்த சுபாவமான ஸஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகத பேதமில்லாத அத்துவித பரமான்ம சுபாவமான அருத்தத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றதால், சிவமே லிங்கம் சிவலிங்கமெனப்படும்.

மற்றொரு பொருள் ஜகமனைத்தும் அழிந்தும் எது அழியாமலிருக்கிறதோ அது லிங்கமெனக்காணப்படுவதால், அவஸ்தைகள் மூன்றும் தொழில்கள் மூன்றும் அதற்குட்பட்ட ஜகமனைத்தும் அவித்தை மாயையோடுங்கூடப் பரமசிவ சைதந்நியத்தில் இல்லாததாகி லயமாகக் காணப்படுவதால் சிவமே லிங்கம் சிவலிங்கமெனப்படும்.

மற்றொருபொருள் லிங்கமெனில் காரணமாகையால், பரம்சிவமொன்று தவிர மற்றனைத்தும் காரியமாகையால், காரியப்பொருள் காரணப்பொருளைத் தவிர வேறில்லாததினால் காரணமாம் பரமசிவமே லிங்கம் சிவலிங்கமெனப்படும். இது உத்தமாதிகாரி விஷய லிங்கங்களாம்.

மத்திம லிங்கமாவது ஆறாதாரங்களில் விளங்கிய அநேக கோடி சூரியப்பிரகாச லக்ஷியரூபங்களெனப்படும்.

ஸ்தூல லிங்கமாவது இருவகையான லிங்கங்களை, அறிய வல்லமையற்ற கேவலம் பண்டித பாமர சாதாரணமாயுள்ள உபாசனையின் பொருட்டு சாஸ்திராதிகளால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்டுப் பாவனைகளால் பரமசிவப் பிரசாதத்துக்கு உரித்தாகச்செய்யக் காரணமாய் விளங்கிய ஆலயங்களிலுள்ள சிவலிங்காதிகளெனப்படும். உண்மையில் அவ்விலிங்கம் பரம

சிவத்தைத் தவிர வேறில்லாததினாலும், அவ்விதப்பொருளு டைய லிங்கார்த்தமான பாரமசிவத்தை உள்ளபடி விளங்கு விக்கத்தக்க பொருளுடையதாயும் இருப்பதால், சிவலிங்க மெனக் கூறப்பட்டது. அதிகாரி பேதங்களால் மூன்று லிங் க்ங்களும் அகத்தியம் உபாசிக்கப்பட்டவைதான்.

முற்றிற்று

பத்தோன்பதாவது

சாதுசங்க மகிமையுரைத்த பிரகரணம்.

சாதுவெனப்படுகின்றவர்கள் எப்பொருள்கட்கும் அப் பொருள்களாய் விளங்கிய கருணைக்கடலாம் பரம சிவ சை தந்நியம்போல, சகல பொருள்கட்கும் அபயமாய் விளங்கிய சுபாவ முடையவர்களாயும் * ஆப்தகாமனுயும் உத்தமாதிகா ரிகளுக்குத் தரிசனமாத்திரத்தில் அகண்ட பரமசிவானந்தாநு பூதியை விளங்குவிப்பிக்கிறவர்களாயும், தங்களை அநுசரித்த

* ஆப்தகாமாநுபூதியாவது—முதலில் அதிஷ்டானமாத்திரமாய் விளங்கி, அப்பால் பரிபூரண சைதந்நியமாயிருந்துகொண்டு, அப்பரி பூரணத்தில் அசங்கியங்களான சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கெந்தாதி விஷயங்களை அபின்னமாய்க் கற்பித்து, ஞானேந்திரிய பஞ்சகங்களை அபின்னமாக அநுசந்தானித்து, அந்த அநுசந்தான பலத்தினால் அகண்டனான சைதந்நிய ரூபமாயுள்ள தனக்குப் பின்னமில்லாமலி ருக்கின்ற பூரணங்களான பஞ்சேந்திரியங்களால் பஞ்சவிஷயங்களை யும் உள்ளபடி அபேதமாய் அநுபவித்து, அவ்வித அநுபூதியுடை ய பரிபூரண ஞான ரூபனான தன்னிடத்தில் அனேக கோடி பிர மாண்டங்களைப் பின்னபின்ன அசங்கிய விஷயங்களோடும் விளங் கவிப்பித்து, அவ்வித விஷயங்களையும் விஷயபோகங்களையும் விஷ யபோக்தாக்களான பிரமாண்டங்களையும் விஷய ரூபமாயும் போக

எவ்வதிகாரிகளையும் அவர்களது சித்தபரிபாகத்துக்குத் தகுந்தபடி சாதனங்களை அருளிச்செய்து பரமசிவானந்த சமுத்திரத்தில் குளிக்கச்செய்விக்கிற வல்லமை யுடையவர்களாயும் எப்போதும் எவர்களுக்கும் சல்லாப மாத்திரத்தில் பரமசிவப்பிரேமாவர்த்தர்களாயும், மொழியு மொழிகளாலெல்லாம் துவித வாசனுபிசமான அகங்காரக் கிரந்தியாமிருளைச் சிதையச்செய்யும் பெருட்டுச் சிவஞான சூரியப்பிரகாசத் தன்மையைப் பிரகாசிப்பிக்கிறவர்களாயும், பிராணிகளிடத்தில் யாதொரு அபேக்ஷையுமில்லாமல் அவர்கள் வீடடைந்துய்வதினிமித்தம் கிருபைகூர்பவர்களாயும், கருணை மைத்திரி முதிதை உபேக்ஷை முதலிய சீலம் பொருந்தினவர்களாயும், தவத்துவ விதிர் முக்தர்களாயும், எப்பொழுதும் சுவாநுபூதியில் இரண்டாம்பொருளை எதிரிடாதவர்களாயுமுள்ள பெரியோர்களாம்; அவர்களது சங்கம் சாது சங்கமெனப்படும். இவர்களது சங்கத்தைத்தவிர பிராணிகளுக்கு வீடடையவேண்டியமார்க்கம் வேறில்லை யென்பதே வேதாகமங்களின் முடிவான நிருணயமாம்.

முற்றிற்று.

ரூபமாயும் போக்தாரூபமாயும் அநுபவித்து, அவ்வித அநுபோகசாலத்திலும் மேற்சொல்லிய மூவித பேதமுடைய ஜகத்தில் சகல விஷய இந்திரிய சொரூபமான அகண்ட பரிபூரண ஞானமாகிய தன்னை இடைவிடாத்தன்மையா யநுபவித்து, விஷயம் போகம் போக்தா சகலமும் விஷயரூபமாயாவது போகரூபமாயாவது போக்தாரூபமாயாவது கேவலம் ஞானரூபமாயாவது தன்னைத்தவிர வேறில்லையென்று அதிஷ்டான மாத்திரமாய்ச் சேஷித்த அநுபவியாம லநுபவிக்க, துவித பதார்த்தப்பிராந்தி அதை யிட்டெந்த ஜகவிரிபவான்களாதிப தாரதம்மியமுடைய ஸ்தம்ப-முதல் சதாசிவ ஆனந்தமுள்ள போக விசேஷப் -பிராந்தியும் அதிஷ்டான மாத்திரமாய் நீங்காமல் நீங்கிவிடும். இவ்வநுபூதிமானையே சுருதிகள் ஆப்தகாமனெனக் கூறுகின்றன,

இருபதாவது

குருபதேச மகிமையுரைத்த பிரகரணம்.

குருவென்பதின் பொருள் (கு) அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரம் (ரு) அதைத் தகையாநின்ற சைதந்நியப் பிரகாசம் எனப்படும். இப்பொருள் பொருந்திய குருதத்துவம் காரணகுருவெனவும் காரியகுரு வெனவும் இரண்டு பிரிவுடையதாகும்.

காரணகுருவாவது காரியகுருவால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட யேகாகமங்களின் துணிவான நிலைமையாய் விளங்கிய, பிரத்தியகபின்ன பரம சிவாநுபூதியேயாம். காரியகுருவாவது அவ்வித உபதேசத்தால் அநுபூதியாய் விளங்கிய பரமசிவமே அவ்வதிகாரிக்கு அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு மானுட வேஷம் பொருந்திய குருமூர்த்தியாய் விளங்கிய அவ்வுபதேஷ்டாவாகும்.

இக்காரியகுரு பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய ரென மூவகையர்களாம். இவர்களில் வித்தியாதிக்கத்தால் பரஸ்பரம் குருத்துவமுண்டு; உத்தமகுரு பிராமணர்களாம் இக்குருக்கள் சந்நியாசி வானப்பிரஸ்தன் கிரகஸ்தன் பிரமசாரி யென நால்வர்களாம்: இவர்களும் பரஸ்பரம் வித்தியாதிக்கத்தால் உத்தம குருவின் லப்தம் கிடையாவிடில் பரஸ்பரம் குருக்களாவார்கள்.

இருவகையான இக்காரிய குருக்களிலும் அதிவருணனொன்று ஒரு உத்தமோத்தம குருஉண்டு.

சூத்திரர்களுக்கும் ஸ்திரிகளுக்கும் குருத்துவங் கிடையாதென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவர்களுக்குக் கிடையாது என்றதின்பொருள் வேதவித்தியா சம்பிரதாய மார்க்கத்

த்தால் கிடையாதென்பதேயன்றி திருவருட்பாங்கால் அவர்களுக்குக் குருத்துவம் கிடையாதென்பதல்ல. இக்குருத்துவம் முக்கிய குருலாபாலாபத்தில் உபகாரப்படும். ஆனால் ஸ்திரி சூத்திரர்களுக்கு குருத்துவம் கிடைக்கவே கிடையாதென நிஷேதித்திருக்க இப்படிக் கூறியதேதெனில் ஸ்ரீ பரமதயாபரர்களாகிய சங்கராசாரியர்களது வாக்கினலேயே உத்தமஜாதியில் குரு அகப்படாவிட்டால் எந்தஜாதியிலாகிலும் பர்தந்திரவுபகாரப்படுமாகில் குருத்துவம் ஆசரிக்கப்படலாம் என்று மொழிந்திருப்பதூஉ தவிர, எவனது அருளால் ஜடமான தேகமுதலனைத்தும் சித்துப்போல் விளங்குகின்றதோ, எவனது சுபாவமாகக் கீடாதிபிரமபரியந்தம் சாக்ஷித்தன்மையாய் விளங்கியதோ, யாதொருபொருள் எல்லாரும் நானென்னுந்தன்மைக்கு ஒரேயியல்பாக உரித்தாயுள்ளதோ, அப்பொருள் யான் எனத்திடாநுபூதி யுடையவர்களாயின் அவர்கள் ஜகதிருஷ்டியில் சண்டாளராய்க் காணப்பட்டிடினும் அவர்களைக் குருவெனவே நம்புதல் என்னுடைய கருத்து என்று அவர்களாற்றனே கூறப்பட்டிருப்பதாயுங் காணப்படுவதால், அவர்களது அபிப்பிராயப் பிரகாரம் கூறியதாம்.

முற்கூறிய உத்தம குருக்களான நான்காச்சிரமிகளில் சந்நியாசியென்ற குருத்துவம் உத்தம மெனப்படும்; அது குடிசக வெகுவிதக அம்ஸ பரமாம்ஸமென நான்கு பேதமாம் இப்பேதத்தவர்கள் உத்தரோத்தரம் ஆதிக்கமுடையவர்கள் இவர்களில் வித்தியாப்பியாசத் தன்மையும் ஆச்சிரமத்தன்மையும் காணப்பட்டிருந்திடினும், ஆன்மாநுபூதி யொன்றுமாத்திரம் இல்லாவிடில், அவர்களைக்காட்டிலும் எச்சாதியிலேனும் எவ்வருணத்திலேனும் எவ்வாச்சிரமத்திலேனும் எத்தருமத்திலேனும் எத்தொழிலிலேனும் இருந்திடினும், ஆன்மாநுபூதிமானுகில் அவனே சிரேஷ்டனென வேதாகமபுராணங்களால் கூறப்படுகின்றது.

உத்தம குருக்களுக்குங் குருவெனப்பட்ட மேற்கூறிய அறிவருளானது லக்ஷணமேதெனில்; எக்காலத்திலும் எவ்வவஸ்தையிலும் எத்தொழிலிலும் எப்பொருளும் ஞாதுருஞானஞேய ரகித கண்டாகண்ட நிர்முக்த கேவலம் பரமசிவமாகிய தானாக விளங்கிட, தூங்குகிறவன் கையில்நின்றும் புஷ்பம் நழுவிடுதல் போல், ஜாதி வருணா ஆச்சிரமதர்ம குலகோத்திர நீதி முதலிய பேதமனைத்தும் வாசனையால் புத்தி விருத்தியிலுதியாமல், சகசமாய் எதுவும் தானாகவேவிளங்குவதுதான் அவ்வாறு விளங்கும் அவனே உத்தமோத்தம குருவாம்.

இனி உபதேசமென்பது † தீக்ஷையாம்; அது சொரூபதீக்ஷை மானததீக்ஷை சாக்ஷுஷதீக்ஷை ஸ்பரிசதீக்ஷை கிரியாதீக்ஷை என ஐந்து பேதமுடையதாம். இவற்றில் சொரூபதீக்ஷையாவது குருசுபாவசித்தனாயிருக்க, உத்தமாதிகாரியான பரிபாகவிசேஷத்தால் சிடனும் அப்படியே விளங்கிடுதலாம். மானததீக்ஷையாவது அகண்டசச்சிதானந்தமாம் பரமசிவமாக விளங்கிய குருவானவர், தாமே சிடனது மனதில் அநுப்பிரவேசித்து, அவனது உள்ளத்தில் திருவருட்பாங்கைப் பிரகாசித்து, தனக்கு அபேதமாக அவனது சைதந்நியத்தை அடைவிப்பித்துத் தானாக விளங்க அருள்செய்ய, அச்சிடனும் அப்படியே விளங்கிடுதலாம். சாக்ஷுஷதீக்ஷையாவது அவ்வித அநுபவம் பொருந்திய திருஷ்டியோடும் சிடனைப் பார்த்தருள, அச்சிடனும் அவ்வாசிரியரது அநுபூதியை அடைந்திடுதலாம். ஸ்பரிச தீக்ஷையாவது கிருபைபொருந்திய அநுபவத்தோடும் அஸ்தம் திருவடி இவைகளை முடியிற்

† தீக்ஷை என்றது— தக்ஷணத்தில் குருவினது கிருபையால் உள்ளபடி ஆன்மாநுபூதியைக் கொடுக்கின்றதும் அவித்தை மாயைகளை இல்லாமல் நசிப்பிக்கின்றதுமாகிய வல்லமையுடையதென்பதேயாம்.

சாத்தியருள், சீடனும் உள்ளபடி அநுபூதியை அடைந்திடுதலாம். கிரியா தீக்ஷையாவது சிரவண மனன நிதித்தியாசன தியான தாரண சமாதி இவ்விசேஷமுடைய தொடர்ச்சியால், சீடன் குருபதேசத்துடன் சுவாநுபூதியை அடைந்திடுதலாம். இக்கிரியா தீக்ஷை பத்துவகைப்படும். அவை ஆசாரியாபிஷேகாதிகளை முன்னிட்டு ஆகமங்களிற் சொல்லியதுகளாம். இவ்வித தீக்ஷை கேவலம் தாந்திரியமெனப்படும். மற்ற தீக்ஷையனைத்தும் கேவலம் வைதீகமென்னவும், வேதாநுக்கிரக தாந்திரிகமெனவும் படும்.

சொரூப தீக்ஷைமுதலிய நான்கு தீக்ஷாரூபமான குருக்களைக் காரண குருவெனவும்; கிரியா தீக்ஷாரூபமான சிரவண மனன நிதித்தியாசன தியான தாரண சமாதி விசேஷமுடைய சீடனது தொடர்ச்சியை முன்னிட்டு சுவாத்மாநுபவத்தை விளங்குவிப்பிக்கும் வல்லமை மாத்திரமுடைய குருவைக், காரிய குருவென்வும் கூறுவார்கள். இதுகுருபதேசரகசியம்.

முற்றிற்று

இருபத்தோன்றவது

பரமசிவப் பிரசாத மகிமை யுரைத்த பிரகரணம்

பரமசிவப்பிரசாத மென்பது அப்பியாசிக்கப்படாதிருந்தும் வித்வசபையில் அஜேயமான வாக்குவிலாசம், சாதிக்கத்தகாததுகளைப் பிரயத்தினமின்றிச் சாதிக்குந்திறமை, அமானுஷ்யங்களான கீர்த்தியவிலாசம், ஆகாயாதிகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், திரோதானாதி சக்திகள், கர்த்தத்துவ அகர்த்தத்துவ அன்னியதா கர்த்தத்துவ சக்திகள், கேவலம் தயாமா

திரத்தில் மஹா ஜனனமரணப் பிரவாகம் பொருந்திய ஜீவர்
கள் எப்பொழுதும் அகண்ட சச்சிதானந்த பரமசிவமென
அநுபவிக்கச்செய்வித்தல், என்னும் இவ்விலிங்கங்களால் அ
பார பெருமைபொருந்தியதெனப்படும்: இப்பிரசாதமடையப்
பெற்ற மஹான்களுக்குச் சிலது சித்தி விஷயங்களாயிருந்த
போதிலும், எல்லாம் பரமசிவமாக விளங்குதலே பெருமை
பொருந்திய முக்கிய பரமசிவப்பிரசாதமெனப்படும்.

அவ்வித பிரசாதம் அவர்களிடமாய் விளங்குந் தன்மை
எப்படி யெனில், இப்பிர பஞ்சங்களிலுள்ள நதி சமுத்திரம்
மலை ஆரணியம் விருக்ஷம் பக்ஷி மிருகம் இன்னுமற்றுமுள்ள
அனைத்துடன் ஏழைமுதல் அரசன் வரையுள்ள பிராணிகளெ
ன்ன, அவற்றின் போக போக்கியமென்ன, இந்திராதிகள்
தேவ யக்ஷ கந்தர்வ கின்னராதிகளென்ன, அவர்களின் லோ
கங்களென்ன, அவர்களின் போகபோக்கியமென்ன, சகல ஜ
கசிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமாவென்ன, அவரது லோகமெ
ன்ன, அவரது போக போக்கியமென்ன, சகல ஜகத்பரிபால
ன கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவென்ன, அவரது லோகமென்ன,
அவரது போகபோக்கியமென்ன, சகல ஜகசங்காரகர்த்தாவா
கிய ருத்திரனென்ன, அவரது லோகமென்ன, அவரது போக
போக்கியமென்ன, சகல ஜகதிரோதான கர்த்தாவாகிய மஹே
ஸ்வரனென்ன, அவரது லோகமென்ன, அவரது போகபோக்
கியமென்ன, சகலஜக அநுக்கிரக கர்த்தாவாகிய சதாசிவமெ
ன்ன, அவரது லோகமென்ன, அவரது போகபோக்கியமெ
ன்ன, இன்னும் சாருவாக ஆருகத ஜைன நாஸ்திக பௌத்
தாதிகளின் மதங்களிற்சொல்லிய தேவதா விசேஷங்களென்
ன, அவர்களின் லோகங்களென்ன, அவர்களின் போகபோ
க்கியமென்ன, பின்னும் கிருஸ்து மதத்திற்சொல்லிய பராபர
ன் கிருஸ்து முதலிய தேவதைகளென்ன, அவர்களுடைய
தான பரமண்டலமுதலிய லோகங்களென்ன, அவர்களின்

போகபோக்கியமென்ன, இன்னும் எம்மதங்களிலுஞ் சொல்லிய எத்தேவதைகளென்ன, அவர்களின் லோகங்களென்ன, அவர்களின் போகபோக்கியங்களென்ன, அந்தந்த மதங்களிற் சொல்லிய பிரசாத விசேஷங்களென்ன, அந்தந்த மதக் கோட்பாடாயுள்ள சாஸ்திரங்களென்ன, மேலும் எம்மதங்களையும் மதங்களெனக் கொள்ளவொண்ணுப் பெருமையையுடைய அத்துவித சாஸ்திரமென்ற வேதமுடிவின் பொருளாய் விளங்கிய நிர்க்குணப் பிரமமென்னும் பரமசிவமென்ன, அனைத்தும் தானகவே விளங்கச்செய்தலாம். அந்தப்பரமசிவப் பிரசாதமாம் விளங்குதல் பரமசிவமாம் சைதந்நிய சுபாவத்தைத் தவிர வேறில்லவே யில்லை.

அப்பிரசாதத்தை அடைந்தவர்களெவர்களோ, அவர்களைப் பரமசிவமென நிருணயிக்கத்தடையில்லை. அவர்களது உள்ளத்தில் பரமசிவப்பிரசாதம் விளங்குகின்ற இயல்பைச் சுருக்கமாய்த் தெரிவிப்பதாவது; எம்மதத்தோர்களும் எச்சகங்களும் எவ்வித்தகர்களும் எத்தேவர்களும்இன்னுமுள்ள எவர்களும் எவ்விதத்தாலும் நானெனத்தலையெடுக்கவொட்டாமல், யாவையும் தானக விழுங்கித் தானனதன் வல்லமையாக விலாசிக்கும் வல்லமையுடைய சதுரனென மகிழச்செய்கின்றதே அதின் சுபாவமாக அநுபவிப்பதாகும். சுருதி ஸ்மிருதி ஆகமபுராண இதிகாசங்களாலும் கூறவொண்ணுப்பரமசிவப்பிரசாதத்தின் மகிமாவிலாசத்தை எவர்களாற்ருன் மதிக்கக் கூடும்.

ஆகையால் சகல வித்தியாப்பியாசங்களும் சகல யெக்கியதான தவசுகளும் சகல பக்திகளும் சகல யோகசாதனங்களும் சமாதிமுதலிய சகல ஞானங்களும் அபார மகிமாகளம் பொருந்திய பரமசிவப்பிரசாதத்தை யடையும் பொருட்டேயன்றி, வேறொரு பிரயத்தினத்தின் பொருட்டல்லவென்பது

சகல சாஸ்திரங்களின் உண்மையான அபிப்பிராய மெனக்கொள்ளுதலே, பரமசிவப்பிரசாதத்தை யடைந்த பெரியோர்களின் பெருமையாம்: அப்பெருமையையே பேசாப்பெருமையென ஸ்துதிக்கப்படுகின்றது.

அவ்வித பெருமை பொருந்திய பரமசிவப்பிரசாதியர்களான பெரியோர்களின் மகாபவித்திர தரங்களாயுள்ள பாததுளிகளாஞ் சச்சிதானந்த விலாசங்களுக்குத் திரிகரணங்களாலும் அநேககோடி நமஸ்காரம்.

இவ்விதமாய் நம்புகிறவர்களை அவர்களைப்போல செய்கின்றதே அவற்றிற்குச் சகசமகிமை.

முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது

அவிமுக்தஸ்தல மகிமை யுரைத்த பிரகரணம்

அவிமுக்த ஸ்தலமென்னப்பட்ட காசிக்ஷேத்திரத்தில் மரணமடைதலானது, அத்துவிதஞானம் எப்படியோ அப்படியே மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய சாதனமாக இருக்கின்றது.

ஞானந்தான் மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய சாதனமென்று சகல சாஸ்திரங்களும் கூறியிருக்க, காசிமரணம் சாதனமாதல் கூடுமோவென்னில்? காசிமரணத்தால் ஞானமுண்டாய் சகலமும் மோக்ஷத்தை அடைகின்றன வென்று சுருதியிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் கூடும்

சிரவணமனன நிதித்தியாசனதியான தாரண சமாதியின்றிக் காசிமரணத்தினால் ஞானம் எப்படி உண்டாகும்? சுருதி

களில் சத்தியசங்கற்பனாய்த் தெரியவருகிற ஈசனே காசியில் மரணகாலத்தில் சகல பிபீலிகாதி பிரமபரியந்தமும் ஞானோபதேசஞ்செய்து, மோக்ஷ ஸ்வரூபமான தன்சுபாவத்தில் ஐக்கியஞ்செய்கிறேமென்னும் பிரதிஞ்ஞாவானாய்ச் சுருதியிற்காணப்படுவதாலும், அவ்வித ஈசன் தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜகத்தில் பிராணிகளுள்ளத்தில் ஜீவரூபமாயும் கூடஸ்தபிரமரூபமாயும் அநுப்பிரவேசித்திருப்பதாலும், அவ்வித ஈசன் காசியில் பிராணிகளில் மரணகாலத்தில், அவைகளின் இந்திரியவல்லமை மனதிலும் மனதின் வல்லமை புத்தியிலும் புத்தியின் வல்லமை அந்தக்கரணத்திலுமாக ஒடுங்கும்போது, தனது சத்தியப்பிரதிஞ்ஞையாம் அருளால், அந்தக்கரணத்திற் சேஷித்துநின்ற சீவனைக் கூடஸ்தனாக விளங்குவித்துத் தன்னைத்தவிர வேறில்லாதவனாகக்கொண்டு மோக்ஷ பதவியை அருளிச்செய்கின்றான்.

மேலும் ஈசனது திருவருளால் மோக்ஷபதவியை அடைந்த பிரமநிஷ்டர்கள், தங்கள் பார்வையால் மற்றொரு சீவனுக்கு சிரவணாதி உதவியின்றி மோக்ஷபதவியை அருளிச்செய்யலாமாயின், சருவ வல்லமையுடைய அவ்வீசன், சிரவணாதி உதவியின்றி சீவர்களுக்குக் காசிமரணத்தில் மோக்ஷபதவியை ஏன் அருளிச்செய்யத்தகான்.

ஆனால் விருக்ஷாதிகளுக்கு ஞானமில்லாததினால் தன்னைத்தானறியும்படி அவைகளுக்கு எவ்விதமாய்ப் பிரகாசிப்பிக்கக்கூடுமென்னில்? பிரமநிஷ்டர்கள் தங்கள் சொப்பனத்தில் விளங்கிய விருக்ஷாதிகளைக் கண்டு, தங்களால் அவ்வித விருக்ஷங்களாய் விளங்கிய உபாதியில் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனைக், கூடஸ்தன் மாத்திரமாகச்செய்து, கூடஸ்தனை தானாகச் சாதனபெலத்தால் விளங்குவிக்கலாமாயின், ஈசனது சத்திய சங்கற்பத்தாற் றோன்றிய விராட் சிதாபாசனிலுள்

அடங்கிய விருக்ஷாதி சிதாபாசனை, அதிஷ்டானமான தானாக என் அருளிச் செய்யத்தகான். ஈசனது கருணையாற் சித்தியாததொன்றுண்டா; ஆகையால் காசிமரணத்தில் விருக்ஷமுதல் சகல பிராணிகளும் சுருதிகளின் பயன் பிரகாரம் முக்தர்களாகவே சித்திக்கின்றார்கள். சுருதி யுக்தி அநுபவம் இம்மூன்றுக்கும் மோக்ஷ பதவியின் பொருட்டு ஞானம் எப்படி ஒப்பப்படுமோ, அப்படியே இதுவும் ஒப்பப்பட்டேயிருக்கின்றது. அப்படியே சூதசங்கிதையில் தேவதேவனும் மஹாநாதனும் மஹா காருண்ணியனும் உள்ள ஈசன் அருளிச்செய்திடில் கீடமுதல் அவனது பிரசாதத்துக்குப் பாத்தியப்பட்ட எந்த ஜெந்துவும் மோக்ஷ பதவியை அடைந்திருக்கின்றதென்று பரமசிவத்தின் மகிமை கூறப்பட்டிருப்பதாலும், சகலர்களுக்கும் இகபரசித்தியின் பொருட்டு சர்வாதிஷ்டானனான ஈசனது கருணையே உரித்தாயிருக்கின்றது.

முற்றிற்று

ஸ்ரீ சிவாய பரமகுருவே நம: